

KNJIGA 26

KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm

<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>

<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=26>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

Prikaz rezultata str. 501/872

Tema: [Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?](#)

18-06-2015 01:55#501

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POVRATIO SE DINKO DEDIĆ - BRAVO DINKO!

[\(Tko je Dinko Dedić?\)](#)

Dinko Dedić je bio hrvatski politički emigrant. Živio je u Australiji, u Melbourne. Pokrenuo je koncem sedamdesetih godina "HRVATSKI TJEDNIK" kojeg je bio glavni i odgovorni urednik. Jako je stručno i profesionalno uređivao tu hrvatsku političko/nacionalnu novine. Novina HT je prestala izlaziti, koliko mi je poznato zadnji broj je izašao za Božić 1989. Ovaj dolje priloženi link je opis Dinka Dedića na portalu Kamenjar.com. Kliknite i saznajte nešto više. Ovaj komentar od gosp. Zvonimira Došen je njegovo osvrt na opis Dinka Dedića a i njegovo osobno mišljenje povodom članka. Korisno bi bilo pročitati i jedno i drugo da bi se mogla dobiti cjelokupna ocijena i jednog i drugog. Mile Boban, Otporaš.)

Bog! Franjo,

Pročitaj reakciju na Dinkov opis. Svaki ima pravo na svoje pošiljanje, pa tako i Zvonimir Došeni Dinko Dedić. Ja sam ovo poslao nekima s gore navedenim naslovom.

RE: POVRATIO SE DINKO DEDIĆ - BRAVO DINKO!

Zvonimir Došen

7:52 PM

To: MILE BOBAN Cc: TEJA TEJAKOVIC

Dragi Mile!

Ne poznam ove ljude, ali ti moram reći da je ovaj govor, poslije svega što je učinjeno ili pokušaja s tom našom zagonetnom pomirbom, kako bi Englezi rekli, redundant (suvišan).

Zašto? Zato što smo se mi 1990. pomirili ne samo s partizanskim sinovima i unucima, nego i s nekim bivšim partizanima; Tuđman, Bobetko i drugi.

Mi smo se pomirili (i ostali pomireni) s partizanskim sinovima; Mirom Tuđmanom, Andrijom Hebrangom, Milovanom Šiblom, Ivanom Bobetkom i svima koji su bili za pomirenje, pa mi nije jasno s kojima bi se to mi još trebali miriti - s Mesićem, Josipovićem, Bajićem, Nobilom i drugom crvenom jugoslavenskom bandom?

Ovaj čovjek kaže da se s Jugoslavenima ne može miriti, ali izgleda da ne shvaća da su baš Jugoslaveni ti koji se nisu i nikada neće s nama (a sigurno ni mi s njima) miriti.

Kad ovaj gospodin kaže da treba: "Prihvatiti činjenicu da su postojali partizani i ustaše s domobranima kao hrvatski borci ...da su i jedni i drugi htjeli hrvatsku državu, moram doći do zaključka da on ili je tada bio pijan ili mu, kako kod nas u Liki kažu, noge smrde. Prije svega, nije bilo hrvatskih partizana koji su se borili za Hrvatsku, bili su samo jugoslavenski partizani koji su žarili, palili i klali sve hrvatsko. Ako se otpadnike od hrvatskog naroda smatra "hrvatskim partizanima" onda je valjda i Manolić jedan od njih.

A kad još navodi apsurd kako su ustaše "pogriješili jer su Hrvatsku isporučili nacizmu i ostavili dio zemlje Talijanima", onda nikome nije teško zaključiti da taj čovjek nema pojma o čemu priča. On očito nema pojma o onome što se sve odigravalo za vrijeme tzv. Rimskih ugovora, a govoriti da su ustaše Hrvatsku isporučili nacizmu više je nego glupo i neodgovorno.

O bitkama koje je dr. Ante Pavelić vodio s Mussolinijem i njegovim fašistima, najprije u Ljubljani pa onda u Rimu, u svezi s pretenzijama na hrvatske teritorije i o tome komu je Njemačka nudila podršku da proglasi slobodnu Hrvatsku prije nego je konačno pristala da to budu ustaše već sam dosta govorio i pisao nu izgleda da ću to morati ponavljati sve dok bude potrebno.

Bratski pozdrav

Za Dom Spremni!

Zvonimir R. Došen

Subject: POVRATIO SE DINKO DEDIĆ - BRAVO DINKO!

Date: Tue, 16 Jun 2015 20:33:59 +0000

MI KOJI NEMAMO PARTIZANSKOG I KOMUNISTIČKOG NASLIJEĐA

Milane, ovo moraš pročitati,,

PoZDravio te je Dinko, Bog! Franjo.

<http://kamenjar.com/mi-koji-nemamo-p...kog-naslijeda/>

Vinko Vukadin donio je tekst na temu nacionalnog izmirenja, koja je naišla na značajnu pozitivnu reakciju ...

18-06-2015 13:28#502

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"SLUČAJ PUKOVNIKA ŠTIRA" ILI GENERAL DRINJANIN I PUKOVNIK IVAN ŠTIER
(Ovo pismo se nalazi u knjizi "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA" na strani 655-661.

Pismo je pisao general Drinjanin svojim suradnicima na 7 zbijenih stranica. Pošto je pismo išlo iz ruke do ruke i iz kopije do kopije, pismo je djelomično ne čitljivo. Koliko god pismo je nečitljivo, vidi se po sadržaju što je čitljivo da je jako interesantno. Ja sam ga pročitao mnogo i mnogo puta, bilješke pravio i nečitljive riječi nastojao odgonetnuti. S zadovoljstvom govorim da sam dobro uspio odgonetnuti pismo. Riječi koje ne bih mogao odgonetnuti ću staviti moje objašnjenje tako da se zna da nešto falj. Pošto su sva **PISMA MAKSA LUBURIĆA** jedna velika povijesna stvar, ja ću ih iznositi tako da za pet stotina godina netko od Hrvata ih bude čitao, da se mogne snaći i odgonetnuti sadržaj pisma.

Druga stvar. General Drinjanin i pukovnik Štir; neki ga pišu Štir a poneki Štier, svejedno mi znamo o komu se radi, da se oni poznaju iz borbi za vrijeme NDH. Uski su suradnici u organizaciji **HRVATSKI NARODNI OTPOR**. Po pismima koje iznosim primjećuje se da između njih dvojice postaje neki razcijep, razilaženje. Ovo je važno reći kako se ne bi pogrešni zaključci donosili. Neka pisma govore. Šteta da nemam pisama pukovnika Štira te ih usporediti sa pismima generala Drinjanina. Imam samo jedno pismo koje sam stavio ovdje na ovi forum br. 205 naslovom: "Pismo puk. Ivana Štiera gen. Vjekoslavu Luburiću." Svakako će nam i ova generalova pisma donekle dati ideju ili ideje i razloge razmimoilaženja. Ovo pismo je poslano na Ratka Gagra u Toronto i na vrhu pisma napisano olovkom, tj. rukom ovako:

"Dragi Ratko ! ovo sam napisao, ali nisam poslao, jer bi mogli pojedine dijelove izraditi i nastaviti sa manjem. Upoznaj Vladeka. Grlj Te Tvoj Maks." Otporaš.)

12.I.1967.

general DRINJANIN Braći u Argantini,

Dragi moji !

Noćas sam otpremio goste i evo me sa nekoliko riječi, a nadam se za koji dan moći i na pisma odgovoriti i pokrenuti niz stvari, koje smo odlučili ili planirali.

Da se ne mučim prepisujući šaljem po jedan primjerak i pukovniku Štiru, Lukasu, Juričiću, Enveru Nehmedagiću, Boži Veiću, Mirku Bušiću i Dinku Šakiću, a ostale upoznajte, jer i tako je upućeno svima skupa.

Bio sam zaposlen sudbonosnim događajima, ali me stvar, da nazovem **"stvar pukovnika Štira"** pratila kao kakva avet. U prvom redu zato, jer ima "stvar pukovnika Štira". Naoko to je izbilo sada, radi izbora i radi govora i radi pisanja OBRANE,- nu na Radnom Sastanku Oceanije pred dvije godine Rover je pokrenuo cijeli radni Skup, pa i Brbića, Gagra (**Pavo Gagro u Australiji je rođak Ratka Gagre u Torontu, mo**) itd. da mi napišu zajedničko pismo u formi skoro ultimatum, gdje me se pitalo sa malo riječi ali energično, da im opravdam **"slučaj pukovnika Štira"**. Nisam znao što da im odgovorim, nego sam rekao, da neka pitaju samog pukovnika, i dao sam im adresu. Bili smo s pukovnikom u stalnoj vezi, zvali se, kao i obično **"dragi braco"**, tiskali knjige i planirali izdanje na drugim jezicima, - dok nije, ne znam zašto, javio da on sam u tom pravcu preuzima inicijativu, pa da ne dozvoljava drugima, da to prevode, tiskaju itd., nego da se zainteresirani obrate na njega. (**ovdje se radi o knjigama: VOJNIČKI PRIRUČNIK 1964., ELEMENTI I MOTEDE KOMUNISTIČKE GERILE 1964. I STRATEŽKA VAŽNOST BOSNE 1965., koje je napisao pukovnik Štir i tiskao u DRINAPRESS tiskari, mo**). Ja sam to tako i javio onima, koji su se interesirali i više ništa o svemu ne znam, ali mislim, da ako ja ne budem tiskao švedsko, englesko i njemačko izdanje, da će se dogoditi kao i sa hrvatskim i španjolskim izdanjima, tj. da će pukovniku obećavati, obećavati, a sve će na kraju kod toga i ostati. Dao Bog, pa se prevario, jer djelo zaslužuje da se prevede na ove i sve druge jezike radi Hrvatske, i radi naše vojske i ugleda Otpora.

U isto vrijeme dok sam ja sa paterom Oltarem muku mučio kako da pokrijem izdatke jednog izdanja od 10.000 primjeraka, javio mi je pukovnik, da ima ponudu, da bi tiskao tamo, na španjolskom. Začudio sam se, i rekao, da mislim da to ne bi bilo u redu sada kada mi je pukovnik dao slobodne ruke i izričito odobrenje, da tiskam, što je za Drinapress značilo "biti ili ne biti".

Posjedujem dva pisma od prijatelja IZVAN OTPORA koji su mi TADA napisali, da se govori DA SAM PREVARIO TUGOMIRA I PUKOVNIKA ŠTIRA sa knjigama, parama itd. Nu kako sam se već naučio na "**argentinska posla**" tome nisam davao važnost. Dovršio sam knjigu, a Vama se obvezujem na to, da sam voljan staviti na raspolaganje dokumente, kako smo Oltara i ja pokrili troškove.

Nu za taj korak moram dobiti časnu riječ svakog od Vas, jer bi indiskrecija mogla štetiti nama dvojici ([Padre Oltra i generalu, mo](#)) i onima, koji su nam pomogli. Razaslao sam knjigu i dao riječ pukovniku, da ću ostaviti na raspolaganju onoliko primjeraka, koliko bude trebalo, a i dati mu da može prodati i nešto zaraditi, kako bi imao podrške za daljnji rad. Pukovnik je dobio za prodaju, koliko ja znam, 1.000 dolara, te od toga dao Lukasu 500 a drugi zadržao za sebe, koji korak sam odobrio i k tome molio pukovnika da o tome ne govori nikome, jer da to neki ne bi shvatili, jer mi za naš rad svi dajemo, a ništa ne dobivamo. Jeli dragi braco tako bilo? Bojim se da je moj braco i tu prošao kao i naš nesuđeni tajnik Otpora Tomica Grgić, koji je najprije Dru. Heferu saopćio jednu diskretnu, unutarnju i intimnu vijest: da ja ne želim da bi se pitanje ikavice i drugih problema Pere Tutavca ([Pero Tutavac \(Bilić\) je izdavao na čistoj ikavici novinu NAPRIDAK. Izdao je nekoliko knjiga na ikavici. Meni ih je slao da ih ja prodajem u USA., mo](#)) poistovjetilo sa ciljevima Otpora, te da ljudski želim riješiti s vremenom taj problem, na način, da Pere mogne nastaviti sa nastojanjima oko ikavice, a da Otpor može postaviti svoja nastojanja u Argentini na jednu solidnu bazu. Ostali ste to čitali u "Hrvatskoj", a čime se mene stavilo pred alternativu i gotov čin. Bojim se da ćete o svemu "problemu pukovnika Štira" skoro čitati u "Našem Putu" ([kojeg su u Torontu izdavala braća Rudi i Srećko Tomić, mo](#)) sa detaljima o tome kako sam ja prevario Štira, Tugomira, Tutavca,- i druge detalje o stvaranju "Privremenog Odbora za Reorganizaciju Otpora", te o usporedbi - Vrančić - Štir, MOJ - Otpor, Hefer - Maks itd....([.nečitljivo...mo](#))

Ja sam dobio bio dva osobna , rukom pisana pisma, od puk. u kojima mi je izrazio neke svoje primjedbe, neke vrlo pametne, neke ideološkog, neke taktičkog, i druge osobnog značenja. I drugi su mi pisali . Nažalost rekao bih "mnogi drugi" o detaljima, koje ne mogu ovog časa ponavljati. Pisao sam mom Braci pukovniku, da sam strašno zauzet, da u decembru moram izbaciti tri Obrane, da završavamo dvije knjige, i planiramo drugih pet. Skoro ćete imati o tome detaljne vijesti, pa se uvjerite da "ne lažem". Jer danas se i među ministrima, generalima, svećenicima i intelektualcima, akademika i uglednim ljudima ove i slične riječi upotrebljavaju kao i sapun. Osim toga imao sam, zaista , posjete iz Domovine, Njemačke i morao sam obaviti čitav niz poslova. Obecao sam Braci da ću LOGIČKI MIR upotrijebiti za to da odgovorim dostojno na njegova pitanja i analiziram sugestije i probleme, koji sa rastom Otpora rastu svakodnevno: ideološka, osobna, organizacijska, strukturalna itd. U isto vrijeme sam molio pukovnika da mi pošalje U FORMALNOJ ([ili normalnoj, nije najčitljivije, mo](#)) FORMI NJEGOVOG PLAN ZA SASTAV, ĐELOVANJE I ĐLOKRUG RADNIH SKUPOVA, koji se odnosi na cijeli VANJSKI SEKTOR, izradbu ustrojbenih, taktičkih i funkcionalnih zasada za budućnost. Jeli tako, dragi Braco?

Nisam dobio konkretna odgovora na ta pitanja, niti tih konstruktivnih prijedloga, - ali sam zasut pitanjima ljudi izvan našeg kruga, koji mi iznose probleme na drugi način.

Znam i da se prepisuju veselo pisma, odnosno dva pisma, od kojih jedno nosi naslov "Dragi Braco" a upućeno je generalu Drinjaninu, sa kopijama drugoj šestorici, koje je pukovnik odabrao. ([Ovdje se radi o pismu puk Ivana Štira generalu Vjekoslavu Luburiću od 12 prosinca 1966. Vidi opis #205,](#)

mo.)

Ne mogu mom Braci odgovoriti na postavljena pitanja, jer to je drugačije kada se radi o ljudima i privatnoj korespondenciji između starih ratnih drugova, koji se nazivaju Braco, ili kako se ja recimo sa vitezom Pjanićem dopisivao kao "Dragi Pobratime". Drugačije je i kada se ljudi dopisuju kao generali i pukovnici, drugačije je to kada se radi o jednom Tijelu, kao Otporu.

Nu ne znam kakav je kriterij imao Braco kada je pismo upućeno Braći svršilo u rukama takovih, koji niti su Braća, niti su pukovnici i generali, niti su uopće pripadnici Otpora, a najmanje Glavnog Stana, nego cirkunstacionalni suradnici, dok drugi neki nemaju KRITERIJA, kao bivši čarkari, raspravljati probleme koje pukovnik planira generalu, ili jedan ugledni predstavnik Otpora zapovjedniku istoga. Pismo je, prema tome, upućeno čaršiji ([ovdje general misli na spletke koje proizlaze iz kuhinje Buenos Airesa, mo](#)), a ne braći, generalu ili Zapovjedniku. Tako zaključujem iz jeke i odjeka. Zato mi je i odgovaranje problem, jer moram znati razabrati između riječi koje upućujem Braci, Pukovniku, Suradniku ili pak - Čaršiji. Ovisi o delikatnosti, svijesti, odgovornosti i inteligenciji svih onih, koji su : **1.)** Prije mene bili obaviješteni u "problemu pukovnika Štira", **2.)** onih, koji su prije mene znali za ono što će mi poručiti moj Braco, i **3.)** onih, kojima je pismo poslano, koji ga prepisuju i razišli - svojim Bracama, suradnicima, prijateljima itd. I to se čini.

Nisam zaboravio dana iz naše pobune, nisam zaboravio ni posljedica, ne želim stvar podcjenjivati, ne želim nikog optuživati, a kamoli isključivati, ne želim nikog blatiti, jer smo vidjeli da smo se svi blatom bacili i svi ostali posrani pred svojom savješću, pred malim i mladim ljudima, i pred narodom uopće i poviješću. Ne želim se igrati ni vođe, podvođe, ni izgovarati prazne riječi, nego jednostavno želim malo pričekati da vidim KOME SVE MORAM ODGOVARATI NA PISMO KOJE JE TEORETSKI BILO UPUĆENO MENI A DOSPJELO U RUKE ČARŠIJE. Želim kao čovjek sačuvati prijateljstvo moga Brace, želim kao general imati suradnju pukovnika, ako se smatramo vojnicima, želim kao bivši buntovnik preći u fazu IZGRAĐIVANJA, jer svaka pobuna mora jednom svršiti i preći u bonapartizam ([francuska riječ "Bonapartizam" koja označuje smisao snošljivosti i trudi se izgladiti međusobne svađe itd., mo](#)) da bi se sačuvalo ono što je produkt pobune. Nisam ni ljut, ni nervozan, ni dešperetan ([razočaran, mo](#)), nemam kompleksa, nego jednostavno želim vidjeti o čemu se radi, ispraviti pogreške ako sam ih počinio, postaviti stvari na svoje mjesto, ako su naglim rastom ([misli se na rad HNO, mo](#)) izišle iz kolotečina, želim učiti i saslušati mišljenje drugih i uzeti u obzir želju i volju suradnika, Radnih Skupova i živih snaga organiziranih u Društvu, da bi mogao vagnuti i dati još jednom dokaz osobne skromnosti i smisla za rad u ekipama.

Zato i pišem svima Vama kao i uvijek sa "dragi moji". Sve ono što ne riješite na toj bazi, nećete riješiti kao pukovnici, doktori, seljaci, obrtnici, mali i veliki ljudi, pismeni, polupismeni, bogomdani intelektualci. Na toj bazi ste počeli, t.j. kao buntovnici i braća, da, na toj bazi ste uspjeli ono, što niste kroz mnoge prijašnje pokušaje. Uspjeli ste Vi, i drugi, i to je jedini duh koji može pokretati. Ovih dana je bio kod mene iz mehlemske grupe ([Radi se o gradu Mehlem u Njemačkoj gdje je jedna skupina od tridesetak Hrvata 1962. godine navalila na neku, kako su ju zvali, jugoslavensku trgovačku misiju, a uistinu je bilo gnijezdo sastanaka jugoslavenskih špijuna, udbaša i svih onih koji su na bilo jedan ili drugi način, bilo silom ili ucjenom, radili protiv hrvatske političke emigracije. Mislim da je tu poginuo jedan visoki službenik jugoslavenske Udbe. Bilo je uhapšeno tridesetak Hrvata. Neki su odležali godinama u zatvoru, među kojima je bio i fra. Rafo Medić, mo](#)). Pitao sam ga kako vidi mene, i njih mlade skupa sa ostalima. Rekao mi je, da smo svi braća, a neki nosimo činove i titule koje nas obvezuju više nego njih, koji ih nemaju. Pa Vi, - kaže, dogovorite se, i s nama zapovijedajte. I tko ne poslušaj, kugla. To u "danom času". Ima i drugi načina, nu u suštini sve solucije nose u sebi nešto od te primitivne filozofije vis-a-vis beskrajnog glasanja, dogovaranja, koje nikad da završi, i gdje se nikad ne odlučuje.

Na Vama je da:

1. Bratski se dogovorite i stvorite svoj plan rada za to područje, prema Vašim prilikama, zahtjevima, odgovornostima, i da riječi pretvorite u djela. Da izvršite onaj dio rada Vanjskog Fraonta, koji na Vas spada za TO PODRUČJE. Da ne prenosite probleme Vaše na ostala područja, ni oni na Vaša. Svaka zemlja ima političke, psihološke, ideološke, geografske i socijalno-kulturne osobine, i svaka zemlja djeluje prema tim sposobnostima. Da bi mi uspjeti moramo se aklimatizirati njihovoj idiosinkraciji (**šta god bi to moglo značiti, mo**). Tako možete politički djelovati, moralno i materijalno pomoći. Vršiti funkciju horizontalne pa i vertikalne diplomacije itd. Prenosjenje problema jednog područja na drugi, ukrućenje (**ovdje se radi o glagolu "ukrutiti" znači "napetost, krutost, tvrdoglavost; nepopustljivost i sl., mo. Otporaš**) u strukture nametnute odozgor, vidjeli smo, svršavaju tragično. Planirajte si zadatke, izaberite konkretne ciljeve, dogovorite se i stvarajte i rastvarajte strukture svog djelovanja prema prilikama koje najbolje poznate. Ni naturivanje drugim područjima, niti ukrućenje u norme i forme ne vodi nečemu : mi smo emigranti puni vrlina i kompleksa koje nosimo sobom iz domovine i specifičnog problema svakog od nas i zajednice u kojoj je djelovao svaki od nas. Ono što ne napravite kao braća, rekao sam nećete napraviti ni na jedan drugi način.

2. Kao pripadnici Otpora na Vama je da pomognete rad Otpora kao zajednice, tj. koroprativno. Ta zajednica mora imati Glavu, pa zvala se general, zapovjednik, predsjednik, vrhovnik, opunomoćnik itd. Molio sam sve, pa i pukovnika Štira, da i on dade svoju verziju o radnim Skupovima, ustrojstvu i djelovanju, nu ne u fond nabacanih mišljenja, nego u nekoj konkretnoj formi. To nije učinio ni jedan od onih kojima u meni žele vidjeti "vrhovnika", kao nekada Pere, (**misli se na Peru Tutavca, urednika "NAPRIDKA", mo**), ili koji ne žele slijediti osobu kao pukovnik, koje mišljenje ja odobravam, prihvaćam kao svoja, ali to treba učiniti na bratskoj bazi. Kada me je jedan dio Otpora uvjerio da osobno nisam podesan za ZAPOVJEDNIKA OTPORA, ja sam te razloge bio prihvatio i među inim ponudio u više navrata svima Vama, da izaberete novog zapovjednika, tj. bratski izabrati, demokratski prihvatiti i onda ipak vojnički postupati. Većina bi to bila prihvatila. I konkretno sam ja ponudio pukovniku Štiru, da mi stane na čelo Otpora.

Pukovnik je tada formirao jedan Komitet, Odbor, poslao meni jedan letak, kojeg sam tiskao i razaslao, i onda smo iznijeli i tiskali Načela. I kasnije je taj Komitet, stvoren u Argentini, umro u porođajnim bolovima, stvar je Otpora sišla na mrtvu točku, stvar vojske nije se ni spominjala, i malo po malo o Otporu su govorili Vladek i Nosić i prijatelji u Kanadi, Erić i Crnički i prijatelji u Usa, Stipe Brbić i drugovi, par njih kao u svugđe, u Australiji, i nekoličina u Evropi. (**Sjećam se ovog loma u Otporu kao da je jučer bilo. I mi u Parizu smo koplja lomili da ne dođe do polarizacije Otpora. Dr. Peranić mi je o tome najviše govorio, mo**). Ja nisam ni na pisma odgovarao onim drugim prijateljima, koji su bili Cagnuti, Cugnuti (**nečitljivo, mo**) i onda kada ja to nisam bio. I sve je kasalo. Moj dragi Braco je, kao i toliko puta bio izgrižen od otborovanja, glasanja, nerazumijevanja, intriga i uzaludnih nada, da će se stvar u HOP-u riješiti bratski. Ja sam od samog Poglavnika bio ožigosan, javno napadnut u Domu (**Dom, zgrada i sjedište Hrvatskog Domobrana u Buenos Airesu, mo**) i tada je pukovnik Štir rekao jednu značajnu stvar: svi smo osjećali da iza Poglavnika, iznemogla i svladana, stoji Maks i Džafer (**Kulenović, mo**).

Da, tako je bilo, jer sve je bilo dogovoreno sa Džaferom i drugima. Onog dana kada mognem tiskati njegova, uvijek vlastoručna pisma pisana, bit ću opravdan za mnogi moj postupak. (**Tko pomno i ozbiljno čita i prati ova PISMA MAKSA LUBURIĆA, učit će da Maks sve malo po malo govori šta je nekada bilo i zašto. Njegova pisma će biti od velike značajnosti i važnosti za napisati povijest o Ustaškom Pokretu, Janka Pusti, stvaranju NDH i obranu iste. Čuo sam da negđe u Španjolskoj postoji jedan Španjolac koji, navodno, ima preko četrdeset kutija ARHIVE MAKSA LUBURIĆA. Nadati se je, ako je to istina, a trebala bi biti istina, jer poslije pogibije generala Drinjanina, španjolske vlasti su sve zaplijenile i pohranile negdje. Pukovnik Crnički mi je pisao u svojem**

izvještaju od 5 kolovoza 1969. godine, da mu je sud dodijelio samo tiskaru DRINAPRESS i sve što je pripadalo istoj, a da su zadržali ARHIVU, mo).

On je bio voljan meni dati javnu podršku pa i protiv Poglavnika. Meni je tada ostalo ili prihvatiti borbu sa onim Poglavnikom i biti optužen, da sam sve radio zato, da postanem POGlavNIK USTAŠKOG POKRETA, ili se povući. Povukao sam se (od 1956 do siječnja 1960, dakle do Poglavnikove smrti 28 prosinca 1959 god., skoro pune četiri godine, mo) i očekivao od pukovnika i drugih, da pokrenu OTPOR I BEZ MENE, bez hipoteke Jasenovca, i "noža karikaša" i "dinarskih koljača". Dogodilo se kao sa akcijom pok. Bože. (Kavrana, mo). Meni su zabranili miješati se u to, a "kulturalna ekipa" je konspirativno i tehnički bila nezrela. Dobar dio sadanjih vjernih suradnika i "uglednih emigranata" pravilo je na mene pritisak da "sagnem šiju". Sam me je nadbiskup Šarić dramatskim prizorima na to silo. Nisam pristao, jer bi to bilo suprotno idejama koje su pokrenule NAŠU POBUNU, a i stvaranje HRVATSKOG NARODNOG OTPORA. Ostalo znate.

Stratezi HOP-a su mi uz pomoć "uglednih i najuglednijih" razrušili i obitelj : sagni šiju, sagni šiju, ali je nisam sago. Srećom da sam imao prijatelja u ovoj zemlji, inače bi svršio Bog zna kako. I pukovnik Štir je dobio od moje žene pismo, samo da spomenem jednu stvar, a ono što se govorilo i pisalo znate. Nu došao je dan kada je umro Poglavnik i ja time bio oslobođen OBVEZE. Tada su svi, pa i Rover i puk. Štir bili zato, da i opet ja budem na čelu Otpora. I Otpor je svugde postavljen osim tamo u Argentini. Još uvijek je bilo nade u povratak u Maticu, razumijevanje itd. I na kraju ste pristupili stvaranju Otpora u Argentini, s jedne strane, te vezanju istog uz GENERALA DRINJANINA KAO ZAPOVJEDNIKA OTPORA. Dakle s GLAVOM o kojoj smo govorili. I bojim se kako je planirana stvar "pukovnika Štira", da se radi o tome, da se moju osobu još jednom stavi na glasnija i zamjeni me se KOMITETOM ili OSOBOM. Sve ovo sam rekao i Roveru kao i pukovniku i svim drugima. Jer ako će se u svakoj taktičkoj operaciji plan i struktura i Glava stavljati u pitanje, onda nećemo preživjeti sudbinu svih onih Komiteta i Odbora, koji su dosada tamo stvarani. (misli se u Buenos Airesu, mo).

Ne možemo mi vezati svaki korak sa mišljenjem drugih, s kojima mi želimo suradnju, ali na bazi korporativnoj kao Otpor, i na bazi jednakosti u akciji, a ne na bazi "priključite se svi poštenu Hrvati meni" ili "nama". U New Yorku na pr. Rover nije stvarao stav Otpora sa Erićem, Nosićem, Crnićkim, Gagrom, Markićem, itd. nego sa drugih pozicija : australske, Uj. Hrvata i "nezavisnih". Intelektualna superiornost i dijalektika one manevarske skupine "očeva domovine" izvukli su čilim ispod noga Rovera, a Erić stvaratelj svih državotvornih akcija u Usa. bio je izguran, posramljen i eliminiran. Razišli su se "očevi domovine" a onda su uslijedili napadi Jelića, Oršanića i u čaršiji (Buenos Airesu, mo) se je smatralo prof. Korskog kao intelektualnog začetnika, Oršanića kao sprovoditelja, Jelića kao platformu i Rovera kao medijuma za "likvidaciju Maksa" kao glave Otpora. Ostalo je sve bila kako vele Talijani: kombinazione...

Sa zebnjom sam očekivao POHOD OTPORA U ARGENTINI. Svi me pitaju: Zašto pukovnik Štir nije u Otporu? Zatim: zašto nije govorio na objedu, gdje su bili svi komponenti one ideje zajedničkog rada. I davno prije nego ste mi ijedan od Vas pisali rekli su mi moji prijatelji iz drugih skupina mnogo toga, što sam kasnije saznao bilo od samog pukovnika, bilo od Vas pojedinaca. To je "slučaj pukovnika Štira".

Reći ću Vam :

1. Ne zatvaram se ispred bilo kojeg rješenja unutar samog Otpora, ali uvijek na bazi Otpora, sa imenom Otpora, sa ljudima Otpora, sa ustrojstvom i pravilnicima Otpora, i u duhu Otpora. Htio sam time reći : bez miješanja ljudi izvan Otpora, bez "kombinazione" ostalih, s kojima trebamo surađivati kao OTPOR.

2. Ne povlačim se ni zato jer bi bio desiluziran, jadan, umoran, kompromitiran, zauzet, itd., itd., i tu možete ubrojiti sve objektivne ili subjektivne razloge. Kasno je, među inim, nije to moj stil, i jer bi to bilo dezertiranje, kako su neki označili moj stav, kada sam se povukao prvi i jedini put, ili kako su u čaršiji (**Buenos Airesu, mo**) dezertiranje označili stav pukovnika iz bojazni pred frakasom prigodom našeg javnog nastupa. Ja ne vidim nikakvih solucija ni u vraćanju u MATICU tj. HOP ni jedne vrsti, ni u novo Vijeće, ni u mjesnom argentinskom Komitetu na čelu sa bilo kim. Sve je to prošlost. Mi već pišemo POVJEST i s ovog puta nema povratka natrag. U taj put sam unišao kao GLAVA OTPORA, kao takvog me trebate prihvatiti ili odbaciti, slijediti u revoluciju ili likvidirati me. Jedno je sigurno da ne mogu prihvatiti dijalog na način, kako je sada bio planiran.

I na kraju, a u onom duhu, koji nas je spajao u danima "pobune duhova" s kojim duhom sam podpuno identificiran, molim Vas, da bi se sastali i razradili pitanja i rastavili ih: ona taktička, ona ustrojbeni i organizacijska, ona ideološka, ona eventualno osobna i lokalna pitanja. Sve se još može rješavati u istom duhu, koji nam je do sada vodio k solucijama.

Jedino što ne mogu učiniti jest sam sebi odrubiti glavu, kako sam to u jednoj OBRANI humoristički prikazao. Htio sam reći da ne mogu raditi sam protiv sebe kraj tolikih, koji to čine. Životni instinkt kod onih, koji su pjevali: glavo moja .... je vrlo jak. Obveze prema onima, koje sam već POVEO, za mene vrijede do smrti. Sam vjerujem u ono što radim i voljan sam riječi pretvoriti u djela, ali i uvijek prihvatiti SVE SOLUCIJE, koje ne IZKLJUČUJU PRIJE REČENO, što da sumnjam u ono, što su drugi prihvatili? Bio bi hipokrita kad ne bih rekao, da osjećam da mogu sprovesti ono što smo zajednički svi mi stvorili. Glava je potrebna svakom tijelu, i u sred demokracije je bilo predvodnika, i jedan od njih sam i ja, i ideja Otpora rasla je i sa mojim imenom. Pukovnik je jednom davno napisao jedan krasan članak o psihologiji našeg ratnika, koji vodi vojnike u borbu i kojega ljudi slijede. Husku Miljkovića su njegovi vojnici slijedili u četiri tabora i vjerujem da bi i pukovnika Štira, pa i ljude manjeg kalibra.

I neka braća u Argentini riješe što spada na njih, neka i GLAVNI STAN RIJEŠI ŠTO SPADA NA NJEGA, a i pukovnik Štir donese odluke, ako njegove misli izlaze iz okvira koja smo mi davno stvorili. Ja ću sa rešpektom i bratski pozdraviti svaki konstruktivni korak, uzeti učešće u svemu, osim u vlastitoj likvidaciji.

Na Vama je da osobno i kolektivno odlučite, a ja ću se odlučiti prema tome dokle stigne val "slučaj pukovnika Štira" koji mi je predočen pred dvije i više godina, zapravo otkada smo se jače pokrenuli. Govorio sam Vama i o Roveru: i njemu sam rekao točno isto, tj. da ga sastanu sa Otporašima Oceanije i riješe domaće probleme, a da dođe do mene ako želi raditi na domovinskom sektoru. "HTJETI UVJEK NEŠTO DRUGO". Na pr. ako pukovnik nije u, recimo, kondicijama da se sporazumi sa Otporašima svog područja, kako će sa onima na drugim kontinentima, gdje su htjeli sasama različiti i prilike suprotne. Mi smo sve to već prebrodili i pošli dosta snažan korak naprijed. I sazrijeva naše doba i ne može uvijek počimati kao regruti, ni buntovnici. Mi smo PREDVODNICI HRVATSKE REVOLUCIJE i odgovorni smo svi za svako djelo. Susrećemo se sa novim ljudima, idejama, problemima i bit će i te kako VIŠE TABORA U OTPORU. To je uvjet i preduvjet svakog uspjeha našeg strateškog plana : koordinacija mnogih snaga u monolitnoj vojno-revolucionarnoj stezi bez nijekanja personalnosti onih, koji su voljni biti naši taktički saveznici u borbi protivu Jugoslavije i srbokomunizma.

Mi bi trebali već posebno tijelo za koordinaciju i drugih snaga, unutar i izvan Jugoslavije. Trebamo i mnogo toga, što vraćanjem na polaznu točku i imitiranje onih, koji su davno propali, nećemo uspjeti.

I sada vidim da sam zadro dublje, nego sam mislio. Molim Vas da prihvatite samo jedan primjerak ovog pisma kojeg šaljem na Lukasa, a drugi na puk. Štira, dok ću ostale primjerke poslati glavnim suradnicima, da ne bi trebao iznova prepisivati, jer se moram baciti na nove OBRANE. Šaljem Vam

i dva okružna pisma, i morat ću na sve drugo odgovoriti.

Grli Vas sve odani Vam Maks.

(Kraj ovoga pisma, fala dragom Bogu! nije bilo lako. Pismo je bilo nečitljivo. Upotrebljavao sam naočale i povećalo. Zadovoljan sam, potpuno. Sve sam odgoneta.

Mogli ste primijetiti da je ravnoteža generala Drinjanina poljuljana i, na mahove nesigurna. Ali ipak, on, od djetinstva buntovnik, revolucionarac i vojnik se neda i ne predaje se. Koliko god je pritisnut brigama i obvezama, još uvijek daje smjernice i direktive, ono kako bi se reklo, po vojnički, da svaki čuje i da svaki sluša. Otporaš.)

18-06-2015 18:33#503

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

KAKO SE JE OSJEĆAO HRVATSKI MLADI EMIGRANT U HRVATSKOJ POLITIČKOJ EMIGRACIJI?

(Donosim ovdje pismo jednog mladog Hrvata, koji, kako u pismu kaže, ne može više čekati, jer da mu je dužnost osvetiti svoju braću i ujce. Na prvi izgled pismo izgleda "očajno", ali kada ga se dobro prostudira, pismo je puno želje za slobodom hrvatskog naroda. Njegove želju su mnogim nama starim emigrantima poznate i to nije usamljeni slučaj. Donijeti ću pismo u originalu a ispravke nikakve neću činiti. To činim zato da budem dosljedan piščevu izražaju njegovih želja. Ipak ću tu i tamo, ako se potreba ukaže, ubaciti neka pojašnjenja. Pismo je pisano Maksu Luburiću, generalu Drinjaninu. Otporaš.)

Vancouver, 20.II.1968. god.

Poštovani naš prijatelju i Vođa!

Znam da će Vam biti neobično kad primite moje pismo, od čovjeka kojeg ne poznate. Ali moj osjećaj u meni me budi ono zašto me veže. Moram Vam reći. Ja sam Dinko Šimundić koji sam prije par mjeseci imigrirao (nije napisao "emigrirao", jer "imigrirati" je smisao gospodarske ili ekonomske naravi, dok "emigrirati" je smisao političke naravi. Mo. Otporaš.) u Kanadu iz Zapadne Njemačke, stričević od pok. Marijana Šimundić rođ: (po svoj prilici rođak, mo.) Josip Krnića i ujak mi je bio kod gen. Bobana ustaški bojnik. Petar Ćorić i njega je udba objesila. Od onog istog dana kad je brat Marijan poginuo, stalno sam izložen udbi i od onog dana svaki mi je dan život izložen da ću jednog dana past u (od, mo.) dušmanske udbaške ruke samo zato što sam rekao da moram sad ili poslije osvetiti brata (Marijana, mo.) i ujca pok. To moram i to mi je dužnost i zaklinjem se. Ja sam mlad, imam tek 25. god, služio sam Titinu vojsku, imam dva zanata i osjećam se da mogu pomoći svome narodu i osvetiti svoju braću.

I zato Vas molim, kao oca svojega, i Vođu našega cijelog naroda, povedite nas u Boj, u Juriš, protiv dušmana i neprijatelja, i kad ćemo ginuti neka imamo zašto i neka ginemo u jurišnim pobjedama, a ne ovako iz dana u dan nam nekog brata (mi, mo.) izgubimo i čim prije to bolje, ja ne mogu sam ništa napraviti, i zato Vas ponovno opet molim. Ja ne žalim zato što ću i ja pasti od dušmanske ruke i izgubiti život, ne plašim se smrti i nisam se nikad bojao, nego plačem zato što neću moći osvetiti braću i očeve ujce, i što neću moći pomoći našem narodu. Zato Vas još jednom molim povedite nas,

dragi naš Vođa, naš Generale čim prije to bolje. Sa ovim završavam i mnogo Vas pozdravljam da nam dugo i dugo poživate i dovedete sve skupa na pravi put.

Uvijek Vaš prijatelj i Hrvat Dinko Šimundić.

Bog i Hrvati!

Dinko Šimundić
Triumph St. 2301
Vancouver. 6.B.C.

(oprostite na rukopisu)

(Eto, vidimo sada kako su se Hrvati osjećali i izražavali svoju ljubav prema Hrvatskoj i hrvatskome narodu prije ravnih 47 godina. I sada, zaniijekati vruće želje Hrvata hrvatske političke emigracije u borbi za ponovnu Obnovu Hrvatske Države, bila bi očita izdaja povezanosti Hrvata iz Dijaspore i Hrvata iz Domovine. Zato ja donosim mnoge dogodovštine iz emigracije u nadi da će netko jednog dana napisati iscrpnu povijest HRVATSKE POLITIČKE EMIGRACIJE. Otporaš Mile Boban.)

20-06-2015 15:23#504

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

U ODRAZU VREMENA - DALI JE KRALJEVINA JORDAN PRIZNALA HRVATSKU DRŽAVU 1962?

(U ovom Okružnom Pismu Glavnog Stana HNO se radi o jednoj vrlo delikatnoj i vrlo važnoj stvari, koja je u to vrijeme, dakle ima skoro 51 godina, uzdrmala hrvatsko političko gibanje kao i same temelje komunističke Titine Jugoslavije. Ova Okružnica HNO se nalazi u knjizi **"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURICA"**, st. 395-401.

O ČEMU SE, DAKLE, RADI!?

Radi se da je "Dekretom Njegovog Veličanstva kralja Hassimijske Jordanske Kraljevine HUSEINA I., broj. 1404/10/ 12. od 2 rujna 1962 g., kojim je priznato pravo hrvatskog naroda na slobodu, "nezavisnost i vrhovništvo u svim svojim povijesnim granicama."

Tako to stoji u službenoj izvaji jordanske kraljevske vlade tog vremena; što bi se moglo danas to smatrati kao što je Vatikan priznao "de jure" NDH ali ne i "de fakto". Svakako je to smetalo jugoslavenskim vlastima, što će se moći vidjeti iz samog **STROGO TAJNOG I STROGO POVJERLJIVOG** dokumenta HRVATSKOG NARODNOD OTPORA kojeg je general Drinjanin pisao svim svojim suradnicima **GLAVNOG STANA.**

Tada sam živio u Parizu i s dr. Dabom Peranić, glavnim suradnikom generala Drinjanina i član Glavnog Stana HOS smo izbliza pratili ta zbivanja. Ovog puta neću zalaziti u detalje tog tajnog dokumenta, osim reći to da je hrvatska politička emigracija bila jako zaljuljana ovim događajima, zaljuljana do te mjere da je već iduće godine, dakle 1963. iz Australije došla jedna skupina hrvatskih

revolucionaraca, poznata **Oblak/Tolić**, da dignu ustanak u Jugoslaviji; kao što je poslije hrvatskog proljeća 1971. godine došla skupina **FENIX 72** da dignu ustanak poznat: **BUGOJANSKA AKCIJA**. Neka ovo bude kao uvod. Otporaš.)

HRVATSKI NARODNI OTPOR
GLAVNI STAN ORUŽANIH SNAGA
general Drinjanin
Br. Z. 857/64. Str. povj.

Predmet: Priznanje Hrvatske Države
po Sauditskoj Arabiji i f
Posljednje uređivanje od Bobani : 20-06-2015 at 15:25

21-06-2015 00:31#505

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

POVODOM 43-ĆE OBLJEWTNICE OPERACIJE "FINEX" 72. "BUGOJANSKA SKUPAINA"

Iz Otporaševe torbe

<http://kamenjar.com/u-povodu-obljetn...anska-skupina/>

U POVODU OBLJETNICE OPERACIJE 'FENIKS' 1972. 'Bugojanska Skupina'

Nadnevak: Lipanj 20, 2015
in: Iz Otporaševe torbe, Povjesnice

KRV MUČENIKA JE SJEME POBJEDE

Bit Bugojna jest da nije djelo nepovezano s prošlošću ili s budućnošću. Ono nije izolirani čin. Bugojno je karika u oslobodilačkom lancu, dio jednog revolucionarnog procesa. Zato je pogrešno proučavati ga izvan općeg razvitka hrvatske borbe.

Ovu je značajku dobro zapazio Šime Letina, pripadnik one generacije koja se 1941. još nije ni rodila, te koji je 1974. napisao:

„Onaj koji zna da je revolucija proces, a ne događaj, mora shvatiti da je Bugojno samo jedan događaj u ovom revolucionarnom procesu, dakle samo dio hrvatske revolucije. S ovog gledišta moramo procjenjivati njegovu vrijednost i zato se o Bugojnu ne može pisati niti kao o stopostotnom uspjehu niti kao o neuspjehu, iako nije postignut konačni cilj, tj. stvaranje hrvatske države. Devetnaest mladih ljudi je palo, i to je svakako velik gubitak, ali mi znamo da je s njihovom smrću nastala nova epoha u hrvatskoj revolucionarnoj borbi. Nova hrvatska revolucija je započela s njihovom akcijom, ali nije prestala s njihovom smrću. Duh Bugojna živi i nastavlja se širiti u mladoj

hrvatskoj generaciji. (...)

fenixU odnosu na opću hrvatsku borbu, njihova smrt nije gubitak, jer se ne radi o običnoj smrti. Ovo je bila herojska smrt, a mi znamo da svaka herojska smrt znači korak bliže cilju kojemu su težili oni koji su pali za taj cilj. Iz povijesti vidimo kakvo su veliko značenje ovakve žrtve imale za pojedine narode ili klase, iako su u svoje vrijeme izgledale bezvrijedne i nevažne. Uzmimo npr. 'decembriste' u Rusiji. Znamo da u svojim nastojanjima nisu došli daleko, ali bez njihove pojave ne bi bilo revolucije 1905. godine. Istina, ni ova nije uspjela, ali se ne može zanijekati da je ona bila korak bliže pobjedi. Ova revolucija, iako je bila ugušena u krvi, bila je stepenica s koje se moglo uspješno zakoračiti u pobjedonosnu godinu 1917. Sjetimo se kineske revolucionarne borbe 1927. godine. Iako su mnogi pali u toj borbi, ipak je ona imala svoje značenje za kasnije uspjehe. Oni koji su ostali, ponovno su započeli borbu i konačno je došlo do pobjede 1948. godine. Dakle, jer je revolucija proces, lančana reakcija, utjecaj jednog događaja na drugi, proces ne prestaje dok se pobjeda ne ostvari. Stoga svaki prethodni događaj, makar časovito izgledao tragičan i bez uspjeha, ima svoju vrijednost i značenje u odnosu na konačni cilj i pobjedu. (...)

Svjesni smo da je hrvatska revolucija proces kao i svaka druga revolucija i da je nitko više ne može zaustaviti. Ona je takav proces, u kojem se, kad započne, ili pobjeđuje ili umire. I zato Bugojno ne smije ostati za nas samo jedna uspomena, jedan prošli svršeni događaj, već nam mora biti poticaj za nove akcije. Ukoliko bi ono ostalo događaj za sebe, tj. ako se na njemu ne bi nastavio hrvatski revolucionarni rad, borba do konačne pobjede, onda bi ono uistinu predstavljalo tragičan svršetak devetnaest mladih života. Bilo bi bez većeg značenja i vrijednosti u odnosu na naš konačni cilj, ali u tom slučaju krivnja ne bi bila na Bugojancima, nego na nama koji bismo dokazali da ne znamo cijeliti krv prolivenu za slobodu i nezavisnost hrvatskog naroda.“

Tko je organizirao Bugojno?

U želji da bi umanjila vrijednost Bugojna, a time i utjecaj što to djelo vrši na hrvatske borce, kako na one van domovine, tako i na one u domovini, Jugoslavija je sustavno širila neistine i krive informacije. Od prve vijesti koju je objavila, pa sve do danas, nižu se same laži, tako da o tome nema smisla pisati.

No žalosno je što i neki Hrvati u emigraciji šire laži i krive informacije o toj akciji. Nakana je posve jasna: uništiti učinak te akcije bacajući blato na nju. Premda se radi o ljudima koji nemaju veze s Beogradom i sa službenom Jugoslavijom, u ovom se pitanju takvi ljudi nalaze na liniji čuvanja Jugoslavije.

Između stvari koje ovakvi nehomični čuvari Jugoslavije raspravljaju, prvo mjesto zauzima pitanje tko je organizirao tu akciju. Pa dok jedni misle da iza toga stoji CIA, drugi vide prste Sovjeta, treći UDB-u, četvrtima su braća Andrići Srbi, itd. Ništa im ne smeta što jedni pobijaju druge, pa ni to što neki mijenjaju svoja mišljenja, pa dok su jučer tvrdili jedno, danas istom žestinom brane drugo mišljenje. Njima je najvažnije dokazati svima, a ponajprije sebi i svojoj uspavanoj savjesti, da se iza toga ne nalaze Hrvati nego netko drugi.

Ambroz Andrić
ANDRIC-Ambroz
Ambroz Andrić

U to blaćenje Bugojna umiješale su se i strane obavještajne službe onih država koje danas čuvaju Jugoslaviju. Za njih je „patku“ pustio u promet bivši čehoslovački general major Jan Šejna, koji je još 26. veljače 1968. prebjegao Amerikancima. Čekao je punih šest godina da bi u veljači 1974. iznio na javu sovjetski ratni plan „Polarku“, u kojemu je, onako usput, ustvrdio da je Bugojno samo dio sovjetskog plana, drugim riječima, da je Bugojno djelo Sovjeta.

Dakako da su neki Hrvati jedva dočekali ovo „otkriće“ bivšeg češkog, a sada američkog obavještajca Jana Šejne. No, veselje im je bilo kratkotrajno. Već u srpnju 1974., objavio je dr. Ivo Korsky analizu „Polarka i Bugojno“ u kojoj je dokazao neodrživost Šejnine tvrdnje. Nitko u emigraciji nije nakon toga ušao u raspravu o toj analizi, toliko su snažni bili piščevi argumenti.

Dakako, ova ustrajna obrana Bugojna nije nekima bila shvatljiva, pa su počeli zaključivati da bi Bugojno moglo biti naše djelo, ili da bismo mi željeli prikazati Bugojno kao svoj pothvat. Nisu mogli shvatiti da smo samo vršili svoju hrvatsku nacionalističku dužnost braneći bugojanske borbe.

Zašto smo branili Bugojno? Zbog istih onih razlog zbog kojih su ga napadali Jugoslavija i svi oni koji brane Jugoslaviju. Oni su napadali Bugojno da bi zaustavili razvitak borbenog duha među Hrvatima, a mi smo ga branili, branimo i branit ćemo ga, jer time jačamo hrvatsku borbenu struju i zadajemo udarac Jugoslaviji. Uostalom, zar nije najbolji dokaz važnosti Bugojna upravo jugoslavensko nastojanje da se ono uništi kao politički pojam? Pa ako se u to morala umiješati čak i američka obavještajna služba, zar to nije dokaz prave vrijednosti Bugojna?

U spomenutoj analizi dr. Korsky je ispravno utvrdio:

„Kako je operacija Bugojno prvi hrvatski gerilski upad u Jugoslaviju nakon tragedije Božidara Kavrana i drugova i kao takav je upravo elektrizirao mlađe krugove u hrvatskoj emigraciji, neshvatljivo je, sa stajališta borbe, ovo pokušavanje da se Bugojno pretvori u dio sovjetskog plana.

Pavo Vegar

Pavo Vegar

Pavo Vegar

...Sa stajališta hrvatske borbe protiv Jugoslavije, trebali bismo svojatati Bugojno kao vlastitu akciju pa i onda kad bismo znali da je dio tuđeg plana. A kada to ne znamo, kad je strana inicijativa više nego nevjerovatna, nije mi razumljivo zašto bismo se odrekli ovog politički uspješnog djela u svojoj daljnjoj borbi.“

„Kako ulazi, dakle, Bugojno u Polarku, odnosno zašto o njemu govori Jan Šejna?

Nema dvojbe da postoje neki krugovi koji upravo na silu žele proglasiti Bugojno sovjetskim djelom...

Jugoslavenske su vlasti shvatile opasnost da bi Bugojno moglo poslužiti kao početak jednog lančanog procesa radikaliziranja hrvatskih emigrantskih snaga, te da je potrebno kompromitirati samu ideju gerilskih upada prije nego što zahvati šire slojeve mlađih ljudi. Zato je Beogradu bila potrebna pomoć Sjedinjenih Američkih Država protiv ovakvih i sličnih pokušaja.“[3]

Bugojno nije djelo ni ovoga ni onoga, nego je djelo tajne hrvatske revolucionarne organizacije koja se zove Hrvatsko revolucionarno bratstvo. Ono je u studenom 1975., u sastavku pod naslovom „Proglas Hrvatskog revolucionarnog bratstva“, objavilo:

„Tvrdimo i možemo potkrijepiti dokazima slijedeće:

1. Hrvatsko revolucionarno bratstvo je isključivi organizator akcije Bugojno
2. Akciju su izveli revolucionarci, pripadnici organizacije Hrvatsko revolucionarno bratstvo

3. 'Naslućivanja' general-majora Šejne, kako je akcija Bugojno uklopljena u sovjetsku 'Polarku', proizvod je bujne mašte Šejne, ili je to učinio po nečijem nalogu radi gušenja revolucionarnog poleta i unošenja sumnje i nepovjerenja u vlastite snage hrvatskih rodoljuba spremnih nastaviti put Bugojna.“

Politička platforma Adolfa Andrića

Jedan od vođa Bugojna, Adolf Andrić, napisao je priručnik za vođenje hrvatske gerile pod naslovom „Osvetnici Bleiburga“. Nije mi poznato kad je napisao tu knjigu. Drugo izdanje izašlo je oko dvije godine nakon Bugojna, polovicom 1974.

Zanimljivo je iz te knjige donijeti nekoliko odlomaka da bismo vidjeli koje je političke ideje zastupao pisac, što osim toga rasvjetljuje idejno-političku pozadinu akcije Bugojno.

Već iz same „Posvete“, vidi se širina pogleda Adolfa Andrića:

„Ovaj skromni priručnik posvećujem palim hrvatskim borcima, koji su kroz vjekove davali svoje živote na oltar domovine braneci hrvatsku grudu od najezda naših imperijalističkih susjeda:

– Ocu hrvatske revolucionarne misli Eugenu Kvaterniku, koji je svoj život žrtvovao u prvoj hrvatskoj (Rakovičkoj) revoluciji;

– Poglavniku NDH dr. Anti Paveliću i svim palim hrvatskim sinovima i kćerima tokom Drugog svjetskog rata;

– hrvatskim žrtvama Bleiburga (...);

– svim hrvatskim mučenicima, koji su radi hrvatske oslobodilačke misli ostavili svoje kosti po robijašnicama obadviju Jugoslavija i onim današnjim živim robijašima-kosturima (...);

– hrvatskom komunisti heroju Andriji Hebrangu, koji je radi obrane hrvatskog nacionalnog teritorija (Srijem) bio obješen po srpskim imperijalistima (...);

– svim živim hrvatskim komunistima koji danas brane hrvatske nacionalne interese i voljni su boriti se sutra rame uz rame sa ostalim hrvatskim revolucionarima za slobodu i nezavisnost hrvatskog naroda;

– hrvatskim radnicima i seljacima, čiju muku, plod rada i krv, u današnjoj Jugoslaviji poput parazitskih pijavica sišu beogradski eksploatatori;

– hrvatskim emigrantima političkim i ekonomskim (...);

– neprežaljenom i neumrlom hrvatskom modernom revolucionarnom misliocu, ideologu, organizatoru, začetniku hrvatske revolucionarne antijugoslavenske borbe, mome prijatelju Gezi Pastiju, po Udbi mučenom i zaklanom 1965. u Parizu;

– devetorici hrvatskih revolucionara-povratnika iz Australije i

– svim onim hrvatskim revolucionarima koji danas čame u jugoslavenskim i stranim zatvorima.

Konačno: ovaj priručnik namijenjen je i posvećen svim današnjim živim hrvatskim revolucionarima kako bi što spremnije i efikasnije obavili naš sveti hrvatski zavjet rušenja Jugoslavije i

uspostavljanje nove, sretne, demokratske, buduće: NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE.“

Priručnik sadržava osim borbenog dijela, također i ideološki dio. Od posebne je vrijednosti vidjeti stav prema pravoslavicima i prema komunistima.

„Hrvatski revolucionari (...) ne smiju nikada dozvoliti da se hrvatska revolucija pretvori u vjerski rat protiv bilo koje hrvatske vjerske skupine, pa tako ni pravoslavne (...)

(...) Od samih hrvatskih pravoslavaca ovisit (će) njihova sudbina u burnim danima buduće Hrvatske Revolucije. (...)

Hrvatski revolucionari se nadaju, da će mudrost i razbor kod hrvatskih pravoslavaca prevladati zablude velikosrpske politike srbijanskih interesa (...). Ovu nadu potvrđuju potpisi Hrvatske Deklaracije književnika među kojima se nalazi i priličan broj hrvatskih književnika pravoslavne vjeroispovijesti.“[5]

Vejsil Keškić

„Ideja hrvatske oslobodilačke revolucije mora ujediniti sve staleže hrvatskog naroda, sve hrvatske sinove i kćeri bez obzira na vjersku ili ideološku pripadnost! Ona mora naći kompromis rada hrvatskog Ustaše i hrvatskog Komuniste! U današnjoj Jugoslaviji opstojanje hrvatskog naroda dovedeno je na rub propasti i radi svete ideje hrvatskog nacionalnog održavanja ideološka razmimoilaženja ne smiju predstavljati kočnicu progresu hrvatske revolucije. Mi hrvatski revolucionari, pripadnici nove hrvatske generacije, kojima nitko ne može pripisati djela „ratnih zločina“, niti pripadnost nacističkoj ili fašističkoj ideologiji, jedina smo garancija razboritog usklađivanja snage cjelokupnog hrvatskog naroda. Zato mi moramo dati cijelom svijetu do znanja da Hrvatska Revolucija nema protukomunistički nego samo protujugoslavenski hrvatsko-oslobodilački karakter.“

„Svaki hrvatski komunist koji se stavi u službu Hrvatske Revolucije mora biti tretiran isto kao i po bilo kojoj drugoj ideologiji izgrađen Hrvat, tj. bratski, s punom slobodom ispovijedanja svoje ideologije u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.

Hrvatski revolucionari trebaju osuditi izvikivanje protukomunističkih parola.

Za razliku od hrvatskih komunista, hrvatski revolucionari moraju smatrati „jugoslavenske komuniste“ neprijateljima hrvatskog naroda, jer oni služe veliko-srpskim eksploatatorskim interesima.“

U čemu je vrijednost Bugojna

Iako je o uspjesima i djelovanju Bugojna pisano toliko da je teško reći nešto nova, tek danas možemo jasno procijeniti njegovu pravu vrijednost. Kako bi nam dobro došlo danas novo Bugojno, kad Jugoslavija gori na Kosovu! Ispunjava se, međutim, ona narodna: „Drumovi će zaželjeti Turaka, al' Turaka više biti neće.“

Da li je to slučajnost ili je netko odgovoran što danas nemamo novo Bugojno? Da li bismo imali takvo stanje da je svojedobno cijela hrvatska emigracija oduševljeno prihvatila pojavu Bugojna? Da smo na svim hrvatskim priredbama tijekom ovih godina s poštovanjem govorili o tom djelu, da smo u objektivu istraživali tehničke propuste i raspravljali o budućim zadacima, da smo zajednički radili na dizanju duha borbe, zar ne bismo danas imali novo Bugojno, tehnički savršenije i zato nepobjedivo?

No, ne leži sva krivnja samo na onima koji su napadali Bugojno. Krivi su i oni koji su neispravno usmjerivali hrvatsku borbu. Krivnja je i na onima koji su emigrantskim lažnim revolucionarstvom tražili ispriku za bijeg od opasnog domovinskog područja. Do smanjenja borbenog duha došlo je, dakle, iz dva razloga:

- a) Jer se je omalovažavala borba i
- b) Jer se je zaboravilo da je domovina glavno područje borbene akcije.

Ako želimo popraviti današnje stanje, potrebno je ispraviti ove dvije pogreške. Potrebno je u prvom redu ojačati duh Bugojna što ćemo uspjeti ako spoznamo njegovu unutrašnju vrijednost.

U tom smislu korisno je pročitati što o Bugojnu misli Tomislav Naletilić, osobni prijatelj nekolicine bugojanskih boraca, koji je o tome pisao u zatvoru, nakon što je bio osuđen na temelju lažne optužbe da je spremao diverzantske akcije na jugoslavenskom području.

„Bugojanski pothvat vrijedan je divljenja, – piše Naletilić, – jer su njime Hrvati dokazali da su spremni dati život za Hrvatsku. Život je najviše što čovjek može dati za slobodu svoje domovine. Hrvatski vitezovi su žrtvom svoga života pred svijetom zasvjedočili da se hrvatski narod nije pomirio s Jugoslavijom i da je spreman boriti se za svoje oslobođenje.

I sami su udbaši govorili: Bili su to izvježbani borci, pravi gverilci. Da ih je bila stotina, srušili bi Jugoslaviju.

Okupatori se ljute radi Bugojna na emigraciju. Ona ih je iznenadila i osramotila pred svijetom pogotovo u očima Zapada gdje su željeli prikazati svoju državu kao stabilnu tvorevinu. Umjesto toga, devetnaest hrvatskih mladića, bez ičije pomoći izvana, dva mjeseca su tresli temeljima Jugoslavije. Devetnaest hrvatskih vitezova dali su svoj život da bi nadalje gorio plamen hrvatskog narodnog otpora protiv stranog okupatora.

Ne zna im se ni groba. Beograd nije dopustio da budu pokopani u svojim rodним mjestima, da njihovi grobovi ne bi postali narodna svetišta.“

Kao osobnog prijatelja, Tomislava Naletilića boli njihova smrt, no unatoč tome ističe kao posebnu vrijednost Bugojna spremnost na žrtvu i hrabrost koju su pokazali bugojanski borci. Istina, neprijatelj je razasuo njihove kosti „da njihovi grobovi ne bi postali narodna svetišta“, ali o nama ovisi da li će oni biti zaboravljeni ili će postati vječna baklja, putokaz prema pobjedi. I ja sam analizirao vrijednost Bugojna u jednom članku objavljenom nekoliko mjeseci nakon samog događaja. Zaustavio sam se uglavnom na tehničko-teoretskim razmatranjima o uspjesima i posljedicama Bugojna, te sam napisao:

„Bugojno svakako predstavlja snažan tehnički napredak u usporedbi s dosadašnjim pokušajima. Bugojno je dokazalo mogućnost sprečavanja infiltracije Udbe u ključne položaje neke skupine, što ujedno znači i mogućnost uspješne borbe protiv djelovanja Udbe. Ono je također dokazalo i mogućnost uspješnog prebacivanja u domovinu. Bugojno je dokazalo i spremnost emigracije, naročito tzv. malih ljudi, na žrtve, pa i na najviše žrtve vlastitog života. Bugojno je dokazalo također i potrebu postojanja posebnih skupina, potpuno neovisnih ni o jednoj političkoj skupini u organiziranom smislu, te potpuno tajnih, jer je dokazano, da su samo takove skupine u stanju baviti se sličnim pothvatima.“

Dakako, nije sve u akciji Bugojno bilo savršeno. Bugojno je imalo svojih tehničkih pogrešaka. O tome smo svi pisali, i ja i drugi, a pisat ćemo i ubuduće. No unatoč svih pogrešaka ostaje činjenica

da je konačna bilanca Bugojna pozitivna, da je Bugojno bilo koristan doprinos hrvatskoj oslobodilačkoj borbi i da žrtve tih junaka nisu bile uzaludne. Ovo je posebno istaknuo dr. Korsky u svojoj raščlambi Bugojna:[10]

„Titov međunarodni ugled bio je teško narušen upadom jedne male skupine slabo opremljenih ljudi.“

„Nakon skoro tri desetljeća neograničene vlasti Titov je režim toliko slab da ga može ugroziti šačica ljudi bez strane pomoći. Što bi tek bilo da je upad izvršila veća skupina s jakom stranom pomoći, pitanje je koje si je tada postavljao svaki ozbiljan promatrač jugoslavenske stvarnosti.“

Uklapanjem Bugojna u Polarku pokušalo se smanjiti političko značenje samog upada.“

„Upravo zato što je Bugojno s razmjerno malim sredstvima i unatoč političkih i propagandističkih nedostataka, izazvanih izolacijom samih gerilaca od svih hrvatskih političkih skupina, dovelo do tako jakog učinka među hrvatskom mladeži, bilo je potrebno da se što više kompromitira.“

Niti Amerikanci niti Jugoslaveni nemaju većih poteškoća da infiltriraju javne hrvatske političke skupine, pogotovo one koje bi trebale imati predstavnički općenarodni značaj, te zato uvijek mogu preko njih zakočiti svaku izravnu djelatnost tipa Bugojno. No ne mogu spriječiti stvaranje većeg broja potpuno nezavisnih, malih skupina, koje bi, potaknute primjerom Bugojna, mogle poduzeti slične djelatnosti. Ponavljanjem većeg broja ovakvih malih akcija položaj Jugoslavije toliko bi oslabio da bi polje bilo spremno za sustavnu gerilu pa i za vojničke akcije većeg značaja. Nitko to ne zna bolje od Tita i njegovih vojničkih suradnika koji su na ovakav način započeli svoju gerilu i koji su skoro tri desetljeća naučili mladež da u gerilskim akcijama, a ne u političkoj borbi, vidi put do oslobođenja.“

Prisjetimo se hrvatskih revolucionara preteča ZNG-a i hrvatske vojske koji su 1972-ge položili svoje živote za hrvatsku stvar.

1. Ambrozije Andrić, R. 10. 12. 1939. u Tuzli, poginuo 21. 7. 1972. u zaseoku Tomići Kod Omiša;
2. Adolf Andrić, R. 4. 3. 1942. u Tuzli, poginuo 26. 6. 1972. na planini Raduši Kod Gornjeg Vakufa;
3. Pavao Vegar, R. 10. 11. 1939. U Vašarovićima pokraj Ljubuškog, poginuo 21. 7. 1972. u zaseoku Tomići Kod Omiša;
4. Ilija Glavaš, R. 8. 12. 1939. u Lužanima pokraj Gornjeg Vakufa, poginuo 24. 7. 1972. na području sela Leskuri na planini Svilaji;
5. Đuro Horvat, R. 12. 4. 1939. u Palinovcu pokraj Čakovca, zarobljen 2. 7. 1972. Kod Jablaničkog jezera, osuđen na smrt u Sarajevu 21. 12. 1972., Strijeljan 17. 3. 1973.;
6. Vejsil Keškić, R. 25. 6. 1939. u Maloj Peći pokraj Bihaća, zarobljen 29. 6. 1972. u blizini Prozora, osuđen na smrt u Sarajevu 21. 12. 1972., Strijeljan 17. 3. 1973.;
7. Viktor Kancijanić (Kocijančić), R. 1. 3. 1945. u Tinjanu pokraj Pazina, ubijen 2. 7. 1972. Kod Raduše;
8. Petar Bakula, R. 3. 2. 1947. u Rastovači pokraj Posušja, ranjen 15. 7. 1972. na brani Peruča, kasnije zacijelo likvidiran;

9. Ludvig Pavlović, R. 9. 4. 1951. u Vitini pokraj Ljubuškog, zarobljen prije prelaska ostatka grupe u Hrvatsku, osuđen na smrt u Sarajevu 21. 12. 1972., Pomilovan, 20 godina robije, pod sumnjivim okolnostima poginuo Kao pripadnik HVO-a u sukobu s JNA 18 godina. 9. 1991. U Studenim Vrtilima, na cesti između Tomislav grada i Posušja;
10. Mirko Vlasnović, R. 19. 8. 1932. u Zemunik Gornjem kod Zadra, predao se u rodnom selu 28. 7. 1972., Osuđen na smrt u Sarajevu 21. 12. 1972., Strijeljan 17. 3. 1973.;
11. Ilija Lovrić, R. 1945. u Varvarima pokraj Prozora, poginuo . 7. 1972. u blizini Varvara;
12. Filip Bešlić, R. 1936. u Rastovači pokraj Posušja, poginuo 24. 7. 1972. na području sela Leskuri na planini Svilaji;
13. Stipe Ljubas, R. 21. 9. 1951. u Đakovu, poginuo 24. 7. 1972. na području sela Leskuri na planini Svilaji;
14. Vlado Miletić, R. 1946. u Ograđeniku pokraj Čitluka, poginuo 13. 7. 1972. Kod sela Pribić kraj Livna;
15. Vinko Knez, R. 26. 1. 1953. u Viškovcima pokraj Požege, poginuo 27. 6. 1972. Kod Han Ploča, Iznad puta Gračanica-Gornji Vakuf;
16. Ivan Prlić, R. 8. 11. 1951. u Sovićima pokraj Gruda, zarobljen 26. ili 27. 6. 1972. zacijelo kasnije likvidiran;
17. Nikola Antunac, R. 1950. u Karlovcu, poginuo 27. 6. 1972. Kod Han Ploča, Iznad puta Gračanica-Gornji Vakuf;
18. Vilim Eršek, R. 20. 10. 1939. U Žigrovcu pokraj Varaždina, poginuo 27. 6. 1972. Kod sela Rumboci;
19. Vidak Buntić, R. 28. 1. 1942. u Ograđeniku pokraj Čitluka, predao SE 25. 7. 1972. između Zagvozda i Žeževice, zacijelo kasnije likvidiran;
Jedno Viđenje o operaciji

Ubojstva političkih neistomišljenika bili su i ostali jedna od težišnih aktivnosti svih političkih policija. Tako je bilo i sa represivnim službama koje su budno motrile nad svima onima kojima je hrvatska jednakopravnost bila važnija od opstanka «cjelovite Jugoslavije i jedinstvenog SKJ», kako su komunisti često voljeli govoriti. Utemeljena kombinacijom komunističkog revolucionarnog terora i voljom velikih svjetskih sila, druga Jugoslavija je mogla opstati na isti onakav način kako su Karađorđevići i velikosrpska «beogradska čaršija» na životu održavali Versajsku tvorevinu. Kraj Drugog svjetskog rata i prvi dani mira pokazali su svu svirepost metoda primjenom kojih Josip Broz i njegova komunistička oligarhija žele opstati na vlasti. Događanja na Bleiburgu a napose zločini počinjeni na Križnim putovima, logorima i zatvorima u razdoblju između 1945. i 1948. pokazali su da će državni teror i likvidacije političkih neistomišljenika biti jedan od temeljnih načina opstanka komunističkog poretka utjelovljenog u agentu Kominterne Josipu Brozu i njegovim sljedbenicima. Odnos prema državotvornim Hrvatima i predstavnicima Katoličke crkve bio je naročito nesmiljen i brutalan. Tako da se zločini počinjeni nad katoličkim svećenicima u Hrvata mogu, bez imalo pretjerivanja, staviti uz bok najvećim progonima u vrijeme Rimskog ili Osmanskog carstva. Međutim, sukob Tita i njegovog idola Staljina, koji je uslijedio 1948. na neki je način umanjio progone državotvornih Hrvata kako u Jugoslaviji tako i u inozemstvu. Sve do 1957. godine i neuspjelih pokušaja atentata na dr. Antu Pavelića u Argentini te na dr. Branka Jelića u Njemačkoj.

Hrvatske političke i revolucionarne organizacije

FENIX raduša 1972 hrvatski vitezovi Nakon smrti dr. Antu Pavelića, pod posebnom prismotrom jugoslavenskih komunista i UDBE našlo se nekoliko međusobno podijeljenih hrvatskih emigrantskih organizacija i pojedinaca. U prvom redu Hrvatski oslobodilački pokret (HOP), koji je nakon Pavelićeve smrti lagano gubio na težini, zatim Hrvatski narodni odbor, na čijem je čelu bio dugogodišnji emigrant dr. Branko Jelić a napose Hrvatski narodni otpor (HNO) i njegov utemeljitelj Vjekoslav Maks Luburić. Sudeći prema danas dostupnim dokumentima i izvorima jugoslavenske komunističke vlasti najviše su se pribojavale upravo Luburićevih «otporaša» koji su u svoje programske odrednice, s ciljem obnove hrvatske države, unijeli ideju o pomirbi hrvatskih komunista i ustaša, čega su se anacionalni i prosrpski kadrovi u UDBI i jugoslavenskom savezu komunista osobito pribojavali. Hrvatsko revolucionarno bratstvo /HRB/ osnovali su 1961. godine u Australiji Geza Pasty, Josip Senić, Jure Marić i još nekolicina bivših pripadnika HOP-a, nezadovoljnih retoričkim zauzimanjem za rješavanje hrvatskog pitanja, za što se početkom šezdesetih godina zalagalo tadašnje vodstvo HOP-a. Ova polu tajna hrvatska revolucionarna organizacija u narednom je razdoblju u Jugoslaviji i inozemstvu izvela više akcija uperenih protiv Jugoslavije a među njima svakako je najpoznatija operacija Feniks (lipanj, srpanj 1972), odnosno upad Bugojanske skupina, koja je imala za cilj podizanje ustanka te zbacivanje okova i obnovu Hrvatske Države.

Hrvatski kadrovi u jugoslavenskim tajnim službama

Pod utjecajem procesa koji su se događali unutar komunističke Jugoslavije, a napose zbog sve izraženijeg hrvatskog nezadovoljstva, jugoslavensko komunističko vodstvo je još početkom šezdesetih godina krenulo s primjenom plana tzv. «otvaranja granica» nadajući se kako će na taj način ne samo umanjiti hrvatski otpor nego promijeniti i dotadašnju demografsku sliku hrvatskih krajeva. Posebice u BiH, Slavoniji te srednjoj i južnoj Dalmaciji. Međutim, kako je tijekom dolaska nove generacije hrvatskih radnika u zapadnu Europu, poglavito u SR Njemačku, došlo do njihovih kontakata sa starim hrvatskim emigrantima koji su zemlju napustili 1945. ili prvih poslijeratnih godina, pred komunističkim se vlastodršcima našla potreba stvaranja čvrste obavještajne jezgre koja će pokušati onemogućiti dalje jačanje hrvatskih državotvornih organizacija u inozemstvu te njihov pokušaj ubacivanja u Jugoslaviju. Stoga, vodstvo jugoslavenskih komunista našlo se polovicom šezdesetih godina pred vrlo delikatnim zadatkom, odnosno pronalaskom odanih kadrova za planiranje, provedbu i realiziranje najsloženijih obavještajnih zadaća koje su imale za cilj očuvanje Jugoslavije i njenog unutarnjeg jednopartijskog uređenja. Činjenica da se u to vrijeme među pripadnicima političke emigracije i članovima hrvatskih emigrantskih organizacija nalazio najveći broj hercegovačkih Hrvata pred jugoslavenske je komunističke i velikosrpske vlastodršce stavila potrebu iznalaženja takvih personalnih rješenja za potrebe UDBE koja će ispunjavati dva uvjeta. Prvo, uspješno pronalaženje kadrova a drugo, infiltriranje tih kadrova u sustav emigrantskih organizacija. Upravo iz tih razloga, iz poslijeratnih omladinskih i oznaških ćelija, na ključna mjesta u sustavu komunističkog aparata šezdesetih i sedamdesetih su godina došli i neki pojedinci iz Hercegovine, poput Ante Miljasa, Ivana Brigića, Jerke Bradvice, Mirka Grgića, Stipe Grizelja, Stanka Čolaka, Ive Jerkića, Vinka Radišića, Ivana Lasića – Gorankića, Rade Vukojevića, Grge Šimunca, Vlade Šošića, Marka Musića i mnogih drugih. S druge pak strane oni su, kao i njihovi podređeni, u zemlji i inozemstvu tražili ljude preko kojih će s uspjehom ostvariti uvid i staviti pod nadzor pripadnike hrvatskih organizacija u iseljeništvu. Naravno, svi su oni odreda imali svoje šefove u Sarajevu i Beogradu, poput Franje Herljevića, Vase Gačića, Raifa Dizdarevića, Duška Zgonjanina, Stane Dolanca, Petra Gračanina, te su bespogovorno obavljali njihove zamisli. Za pronalazak materijalnih sredstava potrebnih za realiziranje ovih složenih zadaća nisu uopće morali brinuti. O tome su, naime, vodili računa direktori velikih komunističkih poduzeća koji su po partijskoj liniji bili postavljeni na te dužnosti i imali su obvezu punjenja tajnih fondova iz kojih su financirane tajne operacije UDBE, KOSA i SID-a.

Politička ubojstva naručena iz Beograda

Poslije smrti dr. Ante Pavelića, analitičari UDBE su analitičkom obradom došli do spoznaje kako među hrvatskim emigrantima postoje dvije osobe koje bi mogle politički ujediniti dosta razjedinjene hrvatske emigrantske organizacije. Prema njihovim zaključcima, riječ je o Vjekoslavu Maksu Luburiću i dr. Branku Jeliću. Oni su, prema mišljenju, udbinih analitičara posebno bili opasni jer su se zalagali za pomirbu ustaša i partizana te za ujedinjenje svih Hrvata u borbi za obnovu Hrvatske Države. Posebno su se komunisti pribojavali stvaranja i jačanja jedne ovakve organizacije u zemlji koja bi, zbog izrazitog nezadovoljstva položaja hrvatskog naroda u komunističkoj Jugoslaviji mogla naići na potporu širokih narodnih slojeva. Stoga je vrh jugoslavenskog represivnog aparata pripremio i izveo nekoliko operativnih akcija čiji je cilj bio priprema terena za likvidaciju ključnih političkih figura hrvatskog iseljeničtva. Tako su višegodišnje operativne akcije koje su imale za cilj likvidaciju ključnih ljudi iz Luburićevog i Jelićevog okružja započela serijom ubojstava hrvatskih emigranata 1968. godine, i to ubojstvima Mile Rukavine, Krešimira Tolja, Vida Maričića, Josipa Krtalića, Ante Znaora, Hrvoja Urse i Pere Čovića. Serija ubojstava nastavljena je i 1969. godine kada su izvršeni atentati udbinih egzekutora na Nahida Kulenovića i Vjekoslava Maksa Luburića.

Infiltracija udbaša u operaciju «Fenix»

Stjepan Ševo, rođen u Hamzićima kod Čitluka 10. prosinca 1936. godine, kao i čitava njegova obitelj, glavom su platili Stjepanovo sudjelovanje u hrvatskim emigrantskim krugovima. Bez oca je ostao je kao osmogodišnji dječak. Ubili su ga, naime, pripadnici XII. Hercegovačke brigade koja je u zapadnu Hercegovinu stigla u studenom 1944. godine. Ševo je iz Jugoslavije emigrirao 1966. godine. Dvije godine kasnije jugoslavenske komunističke vlasti su preko nekolicine svojih agenata doznali kako je Ševo u hrvatskim emigrantskim krugovima postao politički vrlo aktivna osoba. Dostupni izvori pokazuju kako je službeni Beograd, preko djelatnika riječke Udbe Vinka Sindičića i djelatnika splitske Udbe koji se vodio pod pseudonimom «Mosor» doznao za Ševine aktivnosti vezane za pripremu Bugojanske Skupine. Ubrzo nakon toga, odnosno 24. kolovoza 1972. Ševu je, kao i cijelu njegovu obitelj, tijekom godišnjeg odmora u Italiji zadesila mučka i prerana smrt. Istraga koju su nakon toga provele talijanska i njemačka policija ponudile su neka saznanja na temelju kojih je osumnjičen Vinko Sindičić. Međutim, u Udbinoj informaciji od 12. studenoga 1971. godine, čiji je faksimil objavljen u knjizi Tajni rat Udbe protiv hrvatskih iseljenika iz BiH, autora Bože Vukušića, Jure Uvanović informira svoje nadređene o susretu koji je suradnik splitske Udbe pod kodnim nazivom «Denis» ostvario 07. studenoga u Trstu sa Stjepanom Ševom, Marjanom Rogićem i tajnovitim muškarcem za koga su udbaši pretpostavili da je osobno jedan od čelnika Hrvatskog revolucionarnog bratstva, organizacije koja je organizirala i izvela Bugojansku akciju, Josip Senić. Prema tvrdnjama objavljenim, također, u knjizi Tajni rat Udbe protiv hrvatskih iseljenika iz BiH, pod pseudonimom «Denis» vođen je suradnik splitske UDBE Miljenko Mandžo, Ševin sumještani i poznanik iz mladosti, dugogodišnji urednik Radio Zadra i osoba zahvaljujući čijem je svjedočenju svojedobno osuđen književnik Mirko Vidović. U spomenutoj informaciji, čiji je potpisnik Jure Uvanović, prenesene su, između ostaloga i riječi Stjepana Ševe kako su ga prije toga u Stuttgartu tražili neki poznanici a među njima je bio i još jedan njegov sumještani Vinko Radišić (u to vrijeme šef kabineta člana SIV-a Ive Jerkića a kasnije veleposlanik SFRJ u Beču). Četiri mjeseca kasnije, točnije 09. ožujka 1972. godine, u hotelskoj sobi u Wiesloch-Frauenweileru (Baden-Wuertenberg) pronađeno je mrtvo tijelo Josipa Senića koji je preminuo od dva hica zadobivena u potiljak. Za Senićevo ubojstvo osumnjičen je Vinko Sindičić. Njemačka policija ubrzo je uhitila Sindičića ali je isti uz plaćanje kaucije od 1000 maraka pušten na slobodu 21. ožujka 1972. godine. U to vrijeme braća Andrići, Pavo Vegar, Ludvik Pavlović i ostali članovi Bugojanske skupine već su započeli okupljanje koje će završiti kratkim pripremanjima u Austriji i upadom u Jugoslaviju u lipnju mjesecu iste godine. Senićeva desna ruka Stjepan Ševo živio je nakon spomenutog susreta u Trstu još svega devet mjeseci. Ubijen je u Italiji, zajedno sa svojom suprugom Tatjanom i pokćeri Rosemarie Bahorić. I za Ševino ubojstvo opet je osumnjičen Vinko Sindičić. Talijanska policija Sindičića je pronašla u Jugoslaviji. U istrazi koju je u nazočnosti talijanskih policajaca provodio

jugoslavenski sud Sindičić je izjavio kako je u vrijeme smrti obitelji Ševo bio u Jugoslaviji, što je sudac i uvažio.

Neuspjeli atentati na Gojka Bošnjaka

Samo dan prije uhićenja posljednjeg člana Bugojanske skupine Mirka Vlasnovića, pred ulaznim vratima Karlsburg u Karlsruheu eksplodirala je podmetnuta bomba. Načinjena je znatnija materijalna šteta. Međutim, počinitelj je ostao nepoznat. Vlasnik spomenute gostionice bio je dugogodišnji hrvatski emigrant Gojko Bošnjak, rođen u Širokom Brijegu 04. veljače 1934. godine. Prema dostupnim izvorima Udba je Bošnjaka sumnjičila da je pripadnicima Bugojanske skupine pružio utočište te da su u njegovoj kuglani obavljali tjelesne pripreme. Petnaest mjeseci kasnije na Bošnjaka je ponovo pokušao atentat. A atentator je bio Vlatko Mišić, rođen 1939. u Ljutom Docu kod Širokog Brijega. Zahvaljujući Bošnjakovoj prisebnosti i hrabrosti te Mišićevim nevoljama s pištoljem, atentat nije uspio. Njemački Zemaljski sud u Karlsruheu osudio je 10. svibnja 1974. godine Vlatka Mišića na deset godina zatvora. Prema izjavi koju je u jesen 1993. godine dao bivši udbaš Radoslav Vukojević, Vlatka Mišića je u početku na vezi držao Ivan Lasić – Gorankić. Zadaću za izvršenje atentata na Gojka Bošnjaka Mišiću je, prema vlastitom priznanju, nakon provjere povjerio osobno Radoslav Vukojević i to na nalog svoga nadređenog Stipe Grizelja. Mišićeve troškove, prema istom izvoru snosio je Republički centar u Sarajevu a sve je to koordinirano pod budnim okom Stanka Čolaka. Kad je naoružanje, s kojim je ovaj atentat počinjen, u pitanju njega je iz Beograda donio Jovo Popović, utvrdio je u iskazu Vukojević, a za njegovu dalju distribuciju bili su zaduženi Tomo Bralo i Pero Manojlović. Na sudskom procesu u Karlsruheu, vođenom protiv Vlatka Mišića, njemački stručnjak za naoružanje dr. Grossman je ustvrdio: «Pištolj je 10. lipnja 1965. prodan u Italiji osobi koja je putovala u New York. Vlasnik je 21. siječnja 1969. prijavio šerifskom uredu u Los Angelesu da mu je pištolj ukraden». Način na koji je spomenuti pištolj iz Los Angelesa stigao do beogradskog Instituta za «bezbjednost» i njegovog šefa Jove Popovića nikada nije razjašnjen.

Vukojevićev pritisak na obitelj Vegar

Prvi susret Rade Vukojevića i Nediljka Vegara, brata jednog od vođa Bugojanske skupine dogodio se, prema Vegarovoj izjavi, objavljenoj u knjizi Tajni rat Udbe protiv hrvatskih iseljenika iz BiH, dogodio se u mostarskoj bolnici 28. srpnja 1970. godine. Vegar je, naime, dan ranije došao iz Njemačke posjetiti bolesnog oca. Vukojević je nakon tog susreta odveo Nediljka Vegara u «Kamenu zgradu» nakon čega je započelo ispitivanje o njegovom bratu Pavi Vegaru koji je emigrirao 1959. godine. Česta Vukojevićeva salijetanja nastavila su se i kasnije. Početkom 1971. godine Radoslav Vukojević i Ivan Lasić-Gorankić su odveli Vegara u Vitinu te su pod psovkama i prijetnjama od njega tražili da na sve načine pokuša provjeriti zašto je njegov brat Pavo zajedno s još nekim emigrantima stigao iz Austarije. Nakon toga poslali su ga kući i uslijedio je poziv za služenje JNA. Mjesec dana nakon izlaska iz JNA Nediljko Vegar je doznao da mu je brat Pavo, zajedno sa skupinom emigranata, s ciljem podizanja ustanka ušao u Jugoslaviju. U popodnevnim satima 07. srpnja 1972. godine Nediljko Vegar je pritvoren. Nekoliko dana kasnije, zajedno sa ocem, prebačen je u zloglasnu mostarsku «Čelovinu» u kojoj je podvrgnut višednevnim ispitivanjima koja su vodili Srećko Jelavić i Drago Čolak, tadašnji agent Udbe a danas uposlenik jednog grafičkog poduzeća iz Gruda, inače rođeni brata Stanka Čolaka. U to vrijeme Nediljko je u zatvoru sreo Mladena Madunića iz Tomislavgrada i starog Lovru Soldu-Šetkušića koji je nakon toga zbog skrivanja pripadnika Vegar-Andrićeve skupine odležao deset godina robije. Nakon nekoliko mjeseci u Vegarovu zatvorsku ćeliju došao je Rade Vukojević. Prema Nediljkovom iskazu kratko je brifirao: «Pavo je ubijen, mater ti je poludila. Čaća ti je isto teško bolestan» a nakon toga je Vegar pušten iz zatvora. Po izlasku iz zatvora Nediljko Vegar je doznao da mu je Radoslav Vukojević pod optužbom da konzerve koje je kupovao u seoskoj prodavaonici nosi bratu Pavi, bio pritvorio i najmlađeg brata Jerku. Nedugo zatim, Nediljko je pod pritiskom Radoslava i Vukojevića bio prisiljen potpisati izjavu o suradnji s Udbom nakon čega ga je Vukojević odveo do Jesenica. Kad je Nediljko Vegar stigao u Njemačku hrvatskim je emigrantima ispričao svoju životnu priču, a zauzvrat je od prijatelja svoga

pokojnog brata Pave toplo primljen. U domovinu se vratio sredinom 1991. godine i odmah se priključio postrojbi ZNG-a koja je u to vrijeme provodila obuku u Radmanovim mlinicama kod Omiša.

Dvadeseti čovjek u rukama Duška Zgonjanina

U ruke tadašnjeg šefa UDBE u Doboju Duška Zgonjanina, krajem 1971. godine dospio je povratnik iz Australije Marko Mijić, rođen 1949. u Novom selu kod Bosanskog Broda. Ubrzo nakon uhićenja Mijić je, sudeći prema dostupnim izvorima, pristao na suradnju te je Zgonjaninu i njegovim suradnicima otkrio sve pojedinosti vezane za pripremu operacije «Feniks» kao i o aktivnostima istaknutih hrvatskih emigranata u Australiji i Europi. Pod kodnim imenom «Ukrina», a s ciljem ponovnog priključenja braći Andrić i Pavi Vegaru otputovao u Austriju. Međutim, njegova uloga ubrzo je od strane braće Andrića i Pave Vegara procijenjena sumnjivom pa su prekinuli sve kontakte s njim. Ubrzo nakon toga Mijić se ponovo vratio u Doboj. Dobivši novi kodni naziv «Serafin» bio je ključni svjedokom optužbe na sudskom procesu četvorici uhićenih Bugojanaca vođenih pred Vojnim sudom u Sarajevu 1972. godine. Prema mišljenju analitičara, Mijić je operativcima UDBE prenio i svoja saznanja o djelovanjima australske skupine HRB-a, odnosno Srećka Rovera, Josipa Senića, Geze Pastyja i Jure Marića. Đorđe Ličina je u svojoj knjizi Dvadeseti čovjek iskoristio Mijićev slučaj za stvaranje priče o navodnom dvadesetom čovjeku, što on prema tvrdnjama onih koji do u tančine poznaju ovu materiju nije uopće bio.

kamenjar.com

Posljednje uređivanje od Bobani : 21-06-2015 at 00:33

21-06-2015 03:37#506

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

U ODRAZU VREMENA - DALI JE KRALJEVINA JORDAN PRIZNALA HRVATSKU DRŽAVU 1962?

(Ovo je nastavak iz opisa br. #504.Mo.)

(U ovom Okružnom Pismu Glavnog Stana HNO se radi o jednoj vrlo delikatnoj i vrlo važnoj stvari, koja je u to vrijeme, dakle ima skoro 51 godina, uzdrmala hrvatsko političko gibanje kao i same temelje komunističke Titine Jugoslavije. Ova Okružnica HNO se nalazi u knjizi "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURICA", st. 395-401.

O ČEMU SE, DAKLE, RADI!?

Radi se da je "Dekretom Njegovog Veličanstva kralja Hassimijske Jordanske Kraljevine HUSEINA I., broj. 1404/10/ 12. od 2 rujna 1962 g., kojim je priznato pravo hrvatskog naroda na slobodu, "nezavisnost i vrhovništvo u svim svojim povijesnim granicama."

Tako to stoji u službenoj izjavi jordanske kraljevske vlade tog vremena; što bi se moglo dans to smatrati kao što je Vatikan priznao "de jure" NDH ali ne i "de fakto". Svakako je to smetalo jugoslavenskim vlastima, što će se moći vidjeti iz samog STROGO TAJNOG I STROGO POVJERLJIVOG dokumenta HRVATSKOG NARODNOD OTPORA kojeg je general Drinjanin pisao svim svojim suradnicima GLAVNOG STANA.

Tada sam živio u Parizu i s dr. Dabom Peranić, glavnim suradnikom generala Drinjanina i član Glavnog Stana HOS smo izbliza pratili ta zbivanja. Ovog puta neću zalaziti u detalje tog tajnog dokumenta, osim reći to da je hrvatska politička emigracija bila jako zaljuljana ovim događajima, zaljuljana do te mjere da je već iduće godine, dakle 1963. iz Australije došla jedna skupina hrvatskih revolucionaraca, poznata Oblak/Tolić, da dignu ustanak u Jugoslaviji; kao što je poslije hrvatskog proljeća 1971. godine došla skupina **FENIX 72** da dignu ustanak poznat: **BUGOJANSKA AKCIJA**. Neka ovo bude kao uvod. Otporaš.)

HRVATSKI NARODNI OTPOR
GLAVNI STAN ORUŽANIH SNAGA
general Drinjanin
Br. Z. 857/64. Str. povj.

Predmet: Priznanje Hrvatske Države
po Saudiskoj Arabiji i formiranje
Hrv. Vlade.

SROGO POVJERLJIVO
ZA OSOBNU OBAVIJEST I
POSTUPA.
NIJE ZA JAVNOST NI ŠIRI KRUG.

PRIPADNICIMA IZVRŠNOG I ZAPOVJEDNOG SKUPA,
ČLANOVIMA GLAVNOG STANA OTPORA,
ZAPOVJEDNICIMA PODRUČJA I GLAVNIM POVJERENICIMA.

Pukovnik Krunoslav Batušić javlja slijedeće:

" Inicijativom Dra. Mahmuta Muftića, sastali smo se kod Dra. Mate Frkovića slijedeći : pukovnik Ibrahim vitez Pjanić, Dr. Stjepan Buć, Dr. Mahmut Muftić, Muharem Denjo i potpisani.

Dr. Muftić izjavio je slijedeće:

- 1.) DA ĆE ARAPSKA LIGA održati u novembru 1964. vijećanje, gdje bi inicijativom Sauditske Arabije bila priznata Hrvatska Država i primljena u članstvo Lige kao Islamska država.
- 2.) Ovo priznanje povlači za sobom i materijalnu pomoć, koju bi Saudi Arabija davala u ime otpora za borbu protiv komunizma i oslobođenje Hrvatske.
- 3.) Naravno da se pomoć ne može dati generalu Drinjaninu, vitez Pjaniću ili bilo kojoj privatnoj osobi, osobito iz razloga, da general Drinjanin nije musliman.
- 4.) Da se gornje poluči treba odmah pristupiti osnutku Hrvatske Vlade u emigraciji, koji bu imao (trebao, mo) sastaviti Dr. Krnjević (Dr. Juraj Krnjević je bio glavni tajnik HSS odmah od smrti Stjepana Radića kolovoza 1928 god., a poslije smrti dra. Vladka Mačeka 1965 god., postao je i predsjednik iste sve do svoje smrti 1988., mo), a u koju bi ušli : Rude Erić, Ante Došen, Berislav Đuro Deželić, Dr. Stjepan Hefer, Dr. Korski, te dr. Ivica Frković, jer da Dr. Mate Frković otklanja, a ministar vojske bi bio pukovnik vitez Pjanić, da kao takav odmah otpuče sa Dr. Muftićem u Arabiju, da sve uredi što je potrebno.

5.) Da bi se general Drinjanin "povukao nekoliko mjeseci na dopust", te da putem ZAPOVJEDNOG SKUPA objavi u "OBRANI" (novina i glavno glasilo HNO, mo) da vitez Pjanić preuzima zapovjedništvo.

6.) Da u tu vladi nikako ne bi mogli ući : Dr. Jelić (Branimir ili Branko Jelić koji je šesdesetih godina osnovao još jednu od nekoliko postojećih hrvatskih političkih i nacionalnih organizacija ili pokreta; Hrvatski Narodni Odbor, poznat po skraćenica H.N.O, što se svakako treba razlikovati inicijali HRVATSKOG NARODNOG OTPORA, skraćeno HNO, i HRVATSKI NARODNI ODBOR, skraćeno H.N.O. Sve ovo navodim i objašnjavam da današnjim i budućim hrvatskim naraštajima, koji se budu bavili ovim pitanjem, pomognem razumjeti ovu nezlonamjernu zbnjenost, mo. Otporaš), Dr. Jukić, (Ilija Jukić istaknuti član HSS i bio za cijelo vrijeme rata u Londonu u kraljevskoj jugoslavenskoj vladi, skupa sa Dr. Jurajem Krnjevićem, dr Ivanom Šubašićem, prvim ministrom vanjskih poslova Titine komunističke Jugoslavije, i drugim Hrvatima jugoslavenske orijentacije, mo), Dr. Pešelj i, (Branko Pešelj koji je pratio dra. Vladka Mačeka od Zagreba do Pariza u svibnju 1945. god., i to troškovima hrvatske državne vlade. Čim su ova dvojica došla u Pariz i tu ostali skoro dvije godine dok konačno nisu došli u Washington, stalno su bili u društvu predstavnika nove Titine Jugoslavije, s tim više da su mnogo računali na pomoć Titina ministra vanjskih poslova dra. Ivana Šubašića. Za poznavati povezanost dr. Branka Pešelja i dra. Vladka Mačeka sa Jugoslavenima u Parizu gde su se srdačno sastali sa srpskim kraljem Petrom, potrebno bi bilo pročitati opis dra. Pešelja: "S PREDSJEDNIKOM MAČEKOM U EMIGRACIJU", Hrvatska Revija, godina XX, svezak 4 1980., strana 757-811, mo. Otporaš) dr. Ilić, (Andrija Ilić jedan od najavljenih "političara" hrvatske iseljeničke političke emigracije. Osobno sam ga poznao i sa njim raskrstio koncem 1962. godine, mo.) a da ne dolazi u obzir niti Oršanić. Da isto tako ne bi ušla grupa Orlović-Varoš, koji da su prozvati "mladi marksisti", te da ne mogu računati na ništa!

7.) Da je Dr. Muftić posjetio viteza Pjanića sa "jednim gospodinom", kojega je predstavio kao konzula Saudi Arabije u Njemačkoj.

8.) Da je javno govoreno, da je general Drinjanin jedina i najveća zapreka za osnutak Hrvatske Vlade, jer da Dr. Krnjević je voljan sastaviti Hrvatsku Vladu, ako se general Drinjanin povuče, iako bi isti trebao i nadalje biti iza "DRINE" i "OBRANE" i iza svega toga, ali u sjeni.

9.) Dr. Buć je preuzeo na sebe dužnost da piše dru. Krnjeviću, a Dr. Muftić je izjavio, da odmah putuje u London.

10.) Dr. Mato Frković je upitao dra. Muftića, da kako stoji ona stvar sa Jugoslavijom, isti je odgovorio, da čim vlada bude osnovana, da će Jordanija učiniti svoje.

11.) Da su Arapi voljni razgovarati samo sa muslimanima. Da je general Drinjanin zapreka, te da je tu jedina šansa za oslobođenje Hrvatske, te da general Drinjanin snosi odgovornost ako propadne. Savezno sa tom točkom, izrečene su i stanovite prijetnje, nu to ne spada u ovaj red misli.

To bi bila suština izjava Dra. Muftića, a da vitez Pjanić od mene očekuje direktive a na osnovu izvješća, koje mi je po želji prisutnih imao poslati pukovnik Batušić.

S obzirom na konkretna imena i konkretne čine o kojima se na tom sastanku govorilo, te obzirom na činjenicu, da sam apsolutno i čvrsto uvjeren, da će iz ovog manevra prije ili kasnije biti posljedica i da će stvar imati "dugi rep", moja je želja, da o ovom problemu govorimo načelno i ozbiljno kao odgovorni ljudi Otpora i H.O.S.-a, a posebno jer se u glavnom govori o mojoj osobi, te ni u kojem slučaju ne bi htio snositi odgovornost bilo za povijesni, bilo za negativni tok događaja. (Želim ovdje nadodati da je general Drinjanin uvidio opasnost ovog manevra, ali se je ipak upustio u igru u koju

nije vjerovao. General je u jednom drugom pismu kojeg je pisao osobno Dru. Muftiću a poslao svojim užim suradnicima, što direktno, što indirektno, otvoreno rekao da on nije bio iskren u svojim nastojanjima, drugim riječima da je lagao, te da je radio za tri strane obavještajne službe koje su mu davale smjernice i direktive po kojima raditi. O ovome drugom zgodom. Mo)

Sa druge strane svima Vama je poznat moj odnos sa Drom. Muftićem, koji se više ne smatra predstavnikom Otpora kod organizacije BRAĆA MUSLIMANI i kod Sveislamskog Kongresa, a čiji je generalni tajnik Dr. Said Ramadan. Ja sam bio stupio u vezu sa Drom. Ramadanom, a i drugim predstavnicima organizacije BRAĆA MUSLIMANI, poslao sam i predstavnike da kontaktiraju diplomatske predstavnike Kraljevine Jordanije, kao i neke druge arapske predstavnike i međunarodne organizacije. Poznato vam je, da smo nastojali pokrenuti i hrvatsku sekciju međ. borbene organizacije BRAĆA MUSLIMANI zajedno sa glavnim Odborom Hrvata Muslimana u Parizu. (Tajnik Odbora Hrvata Muslimana u Parizu je bio Derviš Šehović. Dr. Miljenko Dabo Peranić, Igor Buljan i ja smo se često s njim i drugima sastajali kako bi što bolje i što efikasnije uskladili zajednički rad za zajedničku hrvatsku stvar. U to vrijeme smo izdavali privremenu novinu na francuskom jeziku " LA CROATIE ". Mislim da je izišlo samo šest brojeva. Jedan od tih brojeva - mislim . treći ili četvrti je bio izliven, spreman za tiskanje, te po nalogu generala Drinjanina zaustavljen do daljnjega. Kasnije se ispostavilo da je najveću smutnju u svemu tome vrtlogu imao dr. Muftić, mo), čiji je glavni tajnik br. Derviš Šehović.

Poznato Vam je da je Jordanija priznala Titovu Jugoslaviju baš u doba, kada smo na zahtjev dra. Muftića tiskali posebnu "Drinu" posvećenu Kralju Huseinu. (DRINA Godina XII. Br. 7-9 1962. je posvećena Kralju Huseinu I. Hassimijske Jordanije, s njegovom slikom i na koricama grb Kraljevine Jordana i Grb HRVATSKOG NARODNOG OTPORA u obliku hrvatskog ratnog vojničkog ŠTITA s mačem, mo) Zna se, da se govorilo i o odlasku hrvatske delegacije, koju bi predvodio vitez Pjanić i bojnik dr. Muftić. Tiskali smo i posebnu "OBRANU" posvećenu Sveislamskim Kongresima, i isto tako posebni broj " LA CROATIE " na francuskom u Parizu.

Do formalnog razlaza došlo je, jer sam ja zabranio tiskanje jednog broja "LA CROATIE ", na francuskom jeziku, a koji broj je trebao ići u Mecu, na jesen 1963.g. prigodom sastanka Lige, i to znate, jer je Dr. Muftić za taj broj napisao nekoliko članaka o raznim problemima ne samo Hrvatske Države, ili muslimanskog kolektiva, nego i o internim problemima među samim arapskim i islamskim državama. Nas to ne bi smetalo, ali je Dr. Muftić bez znanja i odobrenja potpisao razne islamske hrvatske intelektualce, kao i emigrante uopće, bez znanja i unatoč njihova ograđivanja od naše akcije.

Osim toga poslat je i popis odbornika Odbora Hrvata Muslimana, gdje su osim br. Derviša Šehovića i samog Dra. Muftića, kao prvog potpredsjednika bili potpisani recimo dopukovnik Šafki beg Muftić, sada u Libanu i poznati hrvatski intelektualac Enver Mehmedagić, ali i Redžepašić i još jedan, koji su sudjelovali u otmici Zvonka Kučara (Zvonko Kučar, poznat kao i Zvonimir, je bilo Istarski Hrvat. Pristupio partizanima 1943. godine i dogurao u borbama NOB, NOV, do kapetana prve klase. Osobno mi je pričao u Parizu da se je borio na pogrešnoj strani. Otvoreno je kritizirao postupak jugoslavenskih vlasti prema Hrvatima i tako došao u nemilost. Pod velikim pritiskom napušta Hrvatsku 1953. godine o doseljava se u Pariz. Bio je član HRVATSKOG DEMOKRATSKOG ODBORA kojeg su osnovali i vodili Krunoslav Draganović i Miroslav Varoš i kroz taj odbor širio hrvatstvo. Osobno mi je pričao da je došao u sukob s Miroslavom Varošem. Kasnije se je saznalo da je ovaj Miroslav Varoš bio uistinu Udbaški agent. Zvonim Kučar je kidnapiran u Parizu mjeseca siječnja 1963. godine., Mo), i koji su tada bili već u Jugoslaviji. Kao pisci članaka bili su potpisani i g. Alan Horić (Alija), za koga smo znali, da problematično gleda na sve to, i sa pravom smo sumnjali da bi on bio napisao za ti zgodu članak, koji se bavio internim arapskim stvarima. G. Enver Mehmedagić je i pismeno opozvao bilo kakovo sudjelovanje, i nijekao, da bi napisao članak. Vidio se ujedno isti stil, način pisanja i t.d., i sa pravom sam morao misliti, da

bi nastao u emigraciji strahoviti škandal, ograđivanja i da bi Otpor ispao smiješan, i čitav niz ljudi, koji su sa simpatijama gledali na Otpor, postali bi naši protivnici. Nismo se mogli izvrnuti tome i dao sam nalog uredniku prof. Dru. Miljeniki Dabi-Peraniću, da to ne tiska, dok se ne provjeri autentičnost potpisa i suradnje, i autentičnost potpisanih odbornika Glavnog Odbora Hrvatskih Muslimana.

Morali smo tako postupati, jer je toga previše bilo rečeno savezno sa priznanjem Jordanije, jer se znalo, da je priznala Jugoslaviju i da je trgovačka delegacije Jugoslavije bila u Jordanu, dok smo vitez Pjanić i drugi čekali sa kuferom u ruci, da idemo u Jordaniju, u koju svrhu su bila pripremljena odlikovanja za kralja Huseina, i govoreno o otvorenju Ureda Vlade u Madridu, organiziranje vojnih logora u Jordaniji, o pomoći Saudijske Arabije i t.d.

Ja sam s jedne strane i nadalje nastojao održati vezu sa Drom. Ramadanom i raznim predstavnicima Sveislamskog Kongresa, kao i organizacije BRAĆA MUSLIMANA, i zahtijevao da se barem sa koje sporedne strane dade znak života, pa makar i bez pomoći, radi prestiža, radi ugleda našega i samih predstavnika islamskih organizacija, -jer smo zahvaljujući Dru. Muftiću previše toga obećali, a ništa učinili. I nismo mogli govoriti o priznanju Jemena, Arabije i t.d. kako je to htio Dr. Muftić, kad smo mogli od poznatog dekreta kralja Huseina dati svom narodu neki javni i vanjski znak rada. Nismo mogli u takovim prilikama izvrnuti se ruglu, ograđivanju do kojega bi došlo sa strane mnogih poznatih Hrvata muslimana u emigraciji, a da onda sve ostane po starom. Muftić mi je dao "ultimatum", da ili se neka to tiska za 15 dana ili da prekida. Odgovorio sam, da uz svu naravnu skromnost i smisao za odgovornost koje posjedujem, ne mogu razgovarati sa "kuburom u ruci", i dao sam nalog, da mi se pošalje materijal, kojeg nisam dobio na uvid. Tako je došlo do prekida.

Ja sam u svoje vrijeme obavijestio jedan dio pripadnika Zapovjednog Skupa o mojim rezervama, tako da nema misterija, koji bi Vam bio nepoznat. Ja sam se odlučio suprostaviti slanju dobrovoljaca u Jemen, da se bore na strani Imama El Badara, ne zato, jer ne bi imali simpatija za njegovu borbu, nego zato, jer moramo voditi ekonomiju krvi naših boraca, te sam bio, jesam i ostajem do zadnje kapi krvi dosljedan, da se ni jedan jedini hrvatski borac ne smije upotrebljavati ni u kakvim oružanim ili terorističkim akcijama izvan teritorija Hrvatske Države, a da nakon oslobođenja iste osobno i vrlo rado idem i ja i svi revolucionarci pomagati svojim saveznicima u borbi za njihove interese.

Odbio sam kategorički, da dademo ljude za neke terorističke akcije, koje bi BRAĆA MUSLIMANI sprovodili za svoje ciljeve protiv svojih neprijatelja. Kako je poznato BRAĆA MUSLIMANI su borbena organizacija kao i mi, i oni rado upotrebljavaju taktiku terora. (Znači da se u zadnjih pola stoljeća - što se tiče te teme - nije ništa promijenilo, mo) Mi isto tako rado gledamo borbu islamskih revolucionaraca protiv bezvjeraca, ali mi nismo ničiji "janjičari" kao niti "križari", i ne mislimo se boriti ni za recimo neku katoličku križarsku akciju i vojnu, niti za islamsku, i ako ćemo u Hrvatskoj Državi rado dati vjerskim organizacijama (kako, mo) katoličkim, islamskim, pravoslavnim, židovskim i protestantskim svaku pomoć, jer je svaka vjera pozitivna i slobodna, a svaka crkvena organizacija korisna u borbi protiv komunizma. Nisam mogao prihvatiti uvjete, da najprije treba zaslužiti, pa onda dati, nego sam uvjerenja, da ako smo saveznici, da se trebamo boriti za zajedničke ideale, ali najprije za slobodu svog naroda.

Dr. Muftić govori o oružjima, brodovima, avionima, milijunima, akcijama, - pa sam čak odveo do predstavnika vlasti jedne prijateljske zemlje radi kupnje oružja. Rekao sam Vama a i njemu osobno, usmeno i pismeno da vjerujem, da je on mene htio impresionirati, kako bi dobio ljude za stvar terorističke akcije BRAĆE MUSLIMANA i dobrovoljce za borbu Imama El Badra u Jemenu, a protiv Egipatske vojske. Ja sam rekao da najprije trebamo biti politički i diplomatski priznati, da bi se mogli smatrati saveznicima, jer onda je drugačije planiranje sa političkog i psihološkog stanovišta. Onda bi imali prava tući se i za interese naših saveznika, jer i oni nas javno priznaju i

tajno pomažu oružjem i ratnim sredstvima. Ne možemo biti "askari" (vojska, mo) "legionari" i t.d. ničiji, jer je prvo Hrvatska Država, a onda interesi, recimo Amerike u Koreji, El Badra u Jemenu, Engleza u Egiptu ili kršćana u Sudanu, Rusiji ili Bugarskoj. To je bio pravi razlog razmoilaženja i prekida.

Nakon kraćeg "ljubljenja kroz kamiš" veza je i formalno prekinuta. (Jedan mali dio ove zavrzlane oko priznanja Hrvatske Države od strane kraljevine Jordanije mi je poznat; jer sam radio skupa s dr. Miljenkom Dabom Peranićem u istom poduzeću LIBRAIRIE HACHETTE, koji mi je o tome pričao u najvećem povjerenju ...Danas sam, poslije pola stoljeća, spreman vjerovati da do priznanja nikada nije ni došlo, iako je jedna cijela "DRINA" br.7-8 1962 bila posvećena kralju Huseinu i sa njegovom slikom, državnim pečatom kraljevine Jordanije i na arapskom jeziku priznanje Hrvatske Države kao muslimanske države u zajednici drugih muslimanskih država. Ova "zavrzlama" je (po)trajala pune dvije godine, ako ne i više, da je general Drinjanin mogao uviditi podlost ove "zavrzlane", mo).

Nu bio sam siguran, da stvar nije svršila. Kratko vrijeme iza toga pojedini pripadnici ZAPOVJEDNOG SKUPA OTPORA dobili su pisma od Dra. Muftića, čiji je sadržaj bio u glavnom ovaj: General Drinjanin je izraziti terorista, poznat je i stručnjak je. Ne bi se smio baviti političkim i vojničkim stvarima, nego prepustiti to sposobnijima od sebe i posvetiti se terorizmu. Krivio me je i radi Jordanije i t.d., ali nije nikome rekao onu stvar sa novinom LA CROATIE, koja je poznata svima Vama, kao i interesiranima i posebno njemu, g. Šehoviću, samom vitezu Pjaniću, Peraniću, Mehmedagiću, koji je izričito zabranio tiskanje članka na kojem je bio bez dozvole potpisan. Poznat mi je odgovor nekih pripadnika Zapovjednog skupa, koji su bili apsolutno na visini kao recimo bojnik Tugomir, ali pretpostavljam, da nisam obaviješten o svim manevrima Dra. Muftića, da unutar Otpora dobije pristaše.

Nedavno sam htio staviti točku na bratski način i pisao Muftiću, da sam siguran, da ćemo se naći još negde u borbi za Hrvatsku, a on neka stvori drugu organizaciju, ili priđe kojojgod postojećoj, a da svu istinu znamo nas dva.

Pri tome sam htio reći kao i ranije što sam jasno i otvoreno rekao, da osim te hrvatske i islamske komponente ima i još jedna, - a to je da Dr. Muftić radi za englesku službu. On mi je to u jednom pismu i priznao, (kasnije, na kraju ovog pisma ću iznijeti - ili odlomke ili u cijelosti - jedan izvještaj sasvim nezvano s ovim pismom, i čak bih rekao protivničkog karaktera, gdje se potvrđuje da je dr. Muftić ne sam radio za strane službe, nego i misteriozno i umoren u Engleskoj, mo) i odgovorio sam mu, da se ne bojim te činjenice, ako ista može biti od koristi. Nisam dobio odgovora, i evo istoga putem puk. Batušića i toga sastanka.

Naravna stvar, da prihvaćam svaki dijalog i svaku, pa makar i samo teoretsku i simboličku mogućnost za našu stvar. (Naravno da se potpunama razumije "za našu stvar" je "hrvatsku stvar", mo) Tu je sada mogućnost da vagnemo problematičnu personalnost Dra. Muftića, koji nam se predstavlja u tri svijetla: hrvatskog revolucionarca, fanatičnog pristašu sveislamske ideje i čak i državne tvorevine, i - engleskog agenta. Da li se može u isto vrijeme služiti te tri ideje i ne izdati jednu, ili ne biti na štetu hrvatske stvari, kako bi opravdao svoju pripadnost jednoj tajnoj službi i jednoj vjerskoj međunarodnoj organizaciji.

Je li ta vjerska strana ona glavna? Je li pripadnost hrvatskoj revolucionarnoj akciji i organizaciji samo taktika (koja je mogla preko ovih špijunskih veza i kanala dovesti udbaškog agenta Iliju Stanića ravno u stan generala Drinjanina 1967. godine, da bi ga ovaj dvije godine kasnije ubio u njegovu stanu u nedjelju 20 travnja 1969. godine, teško je reći, ali nije ni isključeno, mo) za osiguranje "životnog prostora" (lebensrauma) za djelatnost kao agenta jedne strane zemlje. To sam pitanje postavio dosta puta Dru. Muftiću, ali nisam nikada mogao dobiti jasna odgovora, niti sam ga mogao samom sebi dati. Njegova je psihologija vrlo konfuzna, a još su konfuzniji odnosi između raznih engleskih služba, šekova, šefova, i organizacija na srednjem Istoku. Nisam mu nijekao ljubav za Hrvatsku, ni ljudsko ni osobno poštenje. I još uvijek nastojim shvatiti toga čovjeka, koji

želi biti djelatna na sva tri sektora.

Da li je on nekom mnogo godina šutnje došao na hrvatski sektor, da radi za probitke organizacije BRAĆA MUSLIMANI, i zato se služi engleskom odskočnom daskom, - kako bi ja recimo mogao pomoću iskrenih katoličkih krugova predstavljati španjolske interese ili jedan hrvatski protestant interese koje druge velesile kroz jednu hrvatsku demokratsku ili revolucionarnu organizaciju. Politika nam daje mnoge mogućnosti, ali stoji činjenica, da organizacija BRAĆA MUSLIMANI ima čisto vjerski, teološki, sveislamski statut i ona je čak i republikanska i protudinastična i nadnacionalna, te da imaju isto svugdje snaga, negdje nisu na vlasti, iako imaju ljudi svugdje i surađuju, pa tako i na dvoru kralja Huseina, te i među principima Sauditske kuće. Da li bi koji od tih pristaša mogao nešto pomoći Hrvatskoj? Ja vjerujem, da bi mogao. Danas je nejasno stanje u tim krugovima, gdje se miješa petrolej, strane službe, politika, dinastični i osobni interesi.

Veli jedna grana, da već Dr. Ramadan nije jedini predstavnik, nego je i tu kao i svugdje sve u uvjerenju i dolaze do izražaja sad jedna, sad druga struja, taktika, politika ili osobnost, personalnost vođa. Šta tu znači Dr. Muftić, to je teško odgonetnuti, - ali on pripada tim krugovima, **(kojima nije vjerovati, mo)** i nema sumnje, da je vršio razne akcije u raznim zemljama za Organizaciju ili njen najradikalniji dio.

Svaka je kombinacija između toga trougla moguća. Znamo da Englezi biraju svoje agente, i da ovi često umiru u borbi za postavljene zadaće. Englezi - Islam - Hrvatska je trougao Dra. Muftića i uvijek je moguća svaka stvar, pa i ta, da zaista dadne neku mogućnost za Hrvatsku. U to osobo vjerujem, a kako se sada govori o konkretnim imenima i činjenicama, to je sada tu mogućnost, da Dr. Muftić i oni, koji iza njega stoje, zaista pokažu, šta hoće - i šta mogu. I kako ja s jedne strane vjerujem u ono, što bude vodio vitez Pjanić, Erik i Došen, - a s druge strane i baš zato, jer se radi o hrvatskim interesima, odlučio sam upustiti se, unatoč svega u igru, **(iz svega do sada izloženoga moglo se je uočiti da general baš toliko ne vjeruje u sve ove "vrzlane", ali ipak daje vremenu prednost, te se, kako sam kaže, "...odlučio sam upustiti se, unatoč svega u igri..." , mo)**, i molim braću, da postupe kako slijedi:

1. Neka Ante Došen što hitnije i bez svraćanja u Madrid ide u Englesku i Njemačku, Švicarsku i kuda bude potrebno i neka kontaktira Dra. Krnjevića, Dra. Muftića, Dra. Ramadana, viteza Pjanića, Dra. Buća, i Dra. Matu Frkovića.
2. Neka vitez Pjanić dade pozitivni odgovor Dru. Muftiću, Deželiću, i nama nepoznatom ambasadoru Arabije, neka ide u Arabiju i kuda god ga zovnu i plate troškove puta, kao što sam u svoje vrijeme pristao, da nas zastupa u Jordaniji.
3. Neka Tomica Grgić i pukovnik Štir kontaktiraju Dra. Hefera, Dra. Ivicu Frkovića i Dra. Korskog i dadnu im na znanje, da na Otporu i posebno na generalu Drinjaninu ne će zapeti nijedna akcija za bilo šta u korist Hrvatske.
4. Neka braća Erić, Brbić, Jelenek, Tugomir, k., **(neznam tko bi mogao biti ovaj "k", mo.)** i područni zapovjednici informiraju predstavnike svih hrvatskih organizacija da je Otpor voljan na svaku žrtvu i posebno general Drinjanin na svaku i osobnu, ako je to potrebno.
5. Neka "Grupa Svačić" u Domovini i izvan Domovine bude spremna na sve.

Ako Dr. Muftić može nešto za Hrvatsku učiniti sa bilo koje komponente trokuta, pa makar i sa onog engleskog, treba odmah postupiti i tada ćemo povući konsekvence i preurediti naš ZAPOVJEDNI SKUP tako, da bi bio prihvatljiv za one, koji imaju konce u rukama. **(Iz ovoga se vidi da je general Drinjanin bio vrlo elastičan kada se radi o probitcima Hrvatske. On u svojim pismima više ističe ime**

Hrvatska, nego, recimo, što Biblija ističe ime kršćanstva i ime Isusa Krista. Po ovome se očito vidi da iz generala govori njegova ljubav i njegove srce o Hrvatskoj, mo)

Ako gg. Krnjević, Hefer, Korski, Deželić i t.d. izjave, da nije stvar tako, kako stvar prikazuje Dr. Muftić, onda znamo, da ili se radi o manevru "nekoga i nečega" da kompromitira Otpor, Drinjanina, ili hrvatsku stvar za volju opet "nekoga i nečega".

Vjerujem, da ekipa Otpora sa vitezom Pjanićem, sa izrazitim predstavnicima američkih Hrvata, pa i Vijeća, kao Ante Došen i Rudo Erić, može dostojno razgovarati sa predstavnicima engleskih i arapskih snaga, kao i sa predstavnicima hrvatskih političkih stranaka o budućnosti Hrvatske, ali i predusresti svaki mogući manevar "nekoga i nečega" kako se Otporu ne bi dogodilo, što i mnogim drugima.

Ako su pak Dr. Muftić i oni, koje on predstavlja, stavili cijenu kao protuuslugu, onda tu cijenu treba platiti. Nema mjesta nikakovo sentimentalnosti.

Zapovjedni SKUP OTPORA, javni i tajni suradnici, može perfektno zamijeniti generala Drinjanina, i zato je taj SKUP bio i formiran. Lako će naše institucije zamijeniti OSOBE, a kamo sreće, da je to napravljeno onda, kada smo stari borci povelili "pobunu duhova" protiv OSOBA u Pokretu, a za rad jedne EKIPJE. Ako je došao čas, sada ćemo pokazati našu svijest i naše poznavanje da sprovedemo hrvatsku revoluciju na modernim bazama, koje i ako ne isključuju OSOBE, baziraju svoj rad na EKUPI, NAČELIMA I ORGANIZACIJI. Bilo bi sa povijesnog stanovišta smiješno, kad bi general Drinjanin kao buntovnik i predvodnik pobuna pretorijanaca (Riječ "pretorijanaca" bi mogla značiti za one osobe koje sudjeluju u prevratima, u svrgnućima vlasti i sl., mo) smatrao da je bila opravdana pobuna protiv Poglavnika, a onda tu osobu htio nadomjestiti svojom, a svi znate, da nije tako, jer sam u svoje vrijeme želio, da pukovnik Štir i drugi zapovjednici kanaliziraju prvotni uspjeh naše pobune. Prema tome ZAPOVJEDNI SKUP bi jednostavno preuzeo funkciju generala Drinjanina, a Izvršni Skup kako je predviđeno, bio bi izvršitelj odluka putem svojih tehnika.

Ako je cilj Dra. Muftića samo opravdati neuspjeh operacije "Jordanija", koja je bazirana na jednom dopisu kralja Huseina, te onemogućiti generala Drinjanina, da bi mogao sprovesti plan rada BRACE MUSLIMANA, i eventualno engleske službe, da bi hrvatski očajnici branili El Badra, te južno arabijske šaikove i engleske petrolejske dominije, tada će se prevariti, jer vitez Pjanić pozna Arape, a i Dra. Muftića, a živi kao pravi vjernik za Boga i - Hrvatsku Državu.

Iza ove organizacije izići će Otpor još jači, kao i iza drugih neuspjelih pokušaja, koji su trebali biti za slučaj uspjeha početna točka za obaranje "svih starih" i "kompromitiranih". Otpor nije još izigrao niti jednu kartu, nego se nalazi u predvečerje svoga TREĆEG KORAKA, t.j. stvaranje kadrova, odgoj, organizacija masovnih i stručnih "baza" za našu revoluciju. Pravljenje revolucije je posao sređenih, stručnih i organiziranih umova na realnim podrškama i uz preduvjete pol. prirode.

Ja sam 1943. godine iz viših državnih razloga sve organizacije i ustanove OBRANE stavio u ruke "prihvatljivih ljudi" i sve je funkcioniralo kroz godinu i pol dana, da na kraju budem pozvan u Glavni Stan i zapovjedništvo Zbora Južne Vojske, i - HRVATSKOG NARODNOG OTPORA. Kao čovjek, koji imam smisla za povijest, osjećam, da se možda približuje čas, kada će trebati dokazati pozvanost, - i ja taj čas čekam miran i siguran u sebe, suradnike i Otpor.

Obavijestite me o razvoju događaja, kontaktima, mogućnostima i uspjesima.

Uz naš vojnički pozdrav, general Drinjanin.

21-06-2015 06:21#507

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"BOŠNJACI" SU POSTALI OD HRVATA, KAŽE MAKS LUBURIĆ, GENERAL DRINJANIN

(Kako sam i rekao da ću se osvrnuti na osobu o kojoj je general Drinjanin u svojem **"STROGO POVJERLJIVOM OKRUŽNOM PISMU"** svojim suradnicima RADNIH SKUPOVA HRVATSKOG NARODNOG OTPORA pisao, a ta osoba je **Dr. Mahmud Muftić**. Mislio sam samo iznijeti neke važnije izvratke iz ovog opisa kojeg prilažem, ali sam u zadnjih čas odlučio staviti cijeli opis ovog **"bošnjačkog izvještaja"**, tako da čitatelji ovog **"bošnjačkog izvještaja"** imaju potpuniju i pregledniju sliku događaja, te mogu sami stvoriti svoj sud o svemu i formirati osobno mišljenje **KAKO JE POSTALA NEPOSTOJEĆA BOŠNJAČKA NARODNOST**. Mnoge osobe o kojima pisac piše u ovom opisu su mi poznate, a sa nekima sam bio i dobar prijatelj a sa mnogima se i dopisivao. Dr. Ibrahim beg Džinić je bio prvi predsjednik **Hrvatskog Narodnog Vijeća** kojeg je iseljenička hrvatska politička emigracija osnovala u New Yorku 1962. godine.

Dragi Mrginjdzija prilažem ti nešto a znam da nemaš mnogo vremena za čitanje. Eto, sada imamo i **"bošnjačku narodnost"**. Svakako iz ove "kupusarije" ćeš se zamisliti kao i mnogi drugi. Pozdrav. Mb. Otporaš.)

Historija Bošnjaka - sve o Bosni i Bošnjacima

BOŠNJAČKA EMIGRACIJA NAKON 1945. g./ Struktura, organizovanje i rasprostranjenost by Historija Bošnjaka - sve o Bosni i Bošnjacima on Wednesday, September 14, 2011 at 4:40am .
BOŠNJAČKA EMIGRACIJA NAKON 1945.g./Struktura, organizovanje i rasprostranjenost

Autor: Husein Bošnjak

Bošnjačka emigracija 1945. g. proizašla je iz toka i ishoda Drugog svjetskog rata na tlu bivše Jugoslavije. Ta je emigracija po svom socijalnom porijeklu, obrazovnom nivou i nacionalno-političkoj orijentaciji bila vrlo raznorodna.

Nakon pobjede komunista u Jugoslaviji zemlju tada napuštaju uglavnom fašistički i profašistički orijentirani emigranti dok je jednim manjim dijelom zemlju napustio i demokratski orijentirani krug ljudi okupljenih oko Vladka Mačeka vođe HSS-a i dr. Mihe Kreka vođe Slovenske ljudske stranke, taj demokratski dio emigracije uglavnom čine Hrvati i Bošnjaci.

Jedan dio Bošnjaka, njih 1 200 (pretpostavlja se) bio je zarobljen na Bleiburgu od strane zapadnih sila. Dio je vraćen Titovim zločincima ali jedan dio se je dokopao Zapadnih zemalja, Argentine, Sirije, Libana pa i Palestine.

Treba napomenuti da je Bleiburg najveća masovna grobnica Bošnjaka gdje je prema objektivnim procjenama zapadnih historičara stradalo između 20 i 25 000 Bošnjaka što putem do Bleiburga, što u jamama Slovenije, što u zatvorima nakon deportacije s' Bleiburga.

Unutar Bošnjačke emigracije postojalo je nekoliko različitih grupa.

Prva bi se skupina mogla nazvati "ustaškom" a nju su uglavnom činili Bošnjaci, istaknuti funkcioneri NDH, a to su bili dr. Džafer-beg Kulenović, potpredsjednik vlade NDH, Dr. Mehmed Alajbegović, ministar vanjskih poslova NDH, Osman Kulenović, Šefkija Bešlagić, Hakija Hadžić, Meho Mehičić, Alija Šuljak, Salih Baljić, Ibrahim Džinić i drugi. Neki su nakon uvezivanja Bošnjačke emigracije i prevazilaženje prvog šoka iseljenja bili veliki aktivisti i zagovornici Bošnjaštva dok su neki do kraja ostali odani Pavelićevoj ideji Velike Hrvatske.

Drugi dio "ustaške grupe" Bošnjaka bio je okupljen oko **Maksa Luburića**. Njegovi suradnici su bili Enver Mehmedagić i Nahid Kulenović sin Džafer-bega Kulenovića. Agenti UDBE likvidirali su Luburića i Nahida Kulenovića. Uz Luburića je bio i kontraverzni Bošnjak Ibrahim Pjanić iz Sokola kod Gračanice, inače vođa bošnjačkih Ustaša, a u emigraciji mu je bivši ustaški tajnik Vjekoslav Vrančić dodijelio titulu viteza pa se tako i potpisivao kao Ibrahim-Vitez. Uz Maksa Luburića još su bili od Bošnjaka Derviš Šehović, Husnija Hrustanović, nadareni publicista koji je živio u Siriji, Fadil Osmanagić, Muhamed Seferagić i prof. dr. Jašar Ramusović. Svi su oni bili izrazito proustaški orijentirani i vrlo aktivni. Svoje su ideje iznosili u emigrantskom časopisu "Drina-Vjestnik oružanih snaga". Raspolagali su ogromnim količinama novca, vjerojatno iznesenog sa računa NDH, a taj im je novac omogućavao ogromnu medijsku propagandu i kampanju. Najistaknutiji **Mahmud Muftić** agitirao je po arapskom svijetu, iako je radi svojih veza optuživan da je agent MOSAD-a (Izrael), nađen je otrovan u jednom londonskom hotelu.

Treći dio proustaške emigracije činili su preživjeli pripadnici SS Handžar Divizije, njih negde oko 500 od 2 000 koliko je ta Bošnjačka SS Divizija brojala. Zadnje borbe ova Divizija je vodila u Mađarskoj a nakon sloma povukli su se uglavnom rukovodni kadrovi i Tabor Imami u Austriju i Bavarsku. U Austriji i Južnoj Njemačkoj su se od 1945.g. zatekla 153 Tabor Imama od kojih su u Bošnjačkoj emigraciji kasnije najaktivniji bili Haris Korkut, Ishak Imamović, Salih Šabanović, Mehmed Maslić, Džemal Ibrahimović, Seid Karić, Salih Hadžialić, Abdulah Muhasilović, Abdulah Babić i drugi. Ovi Imami su kasnije bili okosnica Bošnjačke nacionalne emigracije i uglavnom su se uključili u BOŠNJAČKI LIBERALNI SAVEZ Adila Zulfikarpašića, gdje je jedan od ovih Imama Handžar Divizije Omer Zulić bio i potpredsjednik i aktivni saradnik Bošnjačkog emigrantskog časopisa "Bosanski Pogledi". Jedan broj Tabor Imama među kojima su kasnije najpoznatiji bili Husejn ef. Đozo i dr. Adem Handžić vratio se u Jugoslaviju gdje su nakon odslužene kazne ponovo uključeni u javni život.

Pripadnici SS Handžar Divizije koji su bili po raznim logorima u Evropi dobivaju ponudu od Engleske o useljenju te tako počinje da se stvara jaka ćelija bošnjačke emigracije u Bredfordu u Engleskoj. Međutim uz jaku propagandu četnika i Jugoslavenske diplomacije u Engleskoj, uhapšeno je oko 20 Bošnjaka esesovaca i vraćeno u Jugoslaviju gdje su pogubljeni bez ikakvog procesa. U općoj panici među Bošnjačkim emigrantima u Engleskoj i odbijanja mnogih islamskih zemalja da im pomognu, oni se obraćaju dr. Juraju Krnjeviću iz HSS-a i u suradnji s njim oni se registriraju kao članovi HSS-a čime dobivaju podršku HSS-ovaca i uz agitiranje kod engleske vlade deportacije i progoni prestaju a preostali Bošnjaci dobivaju stalni boravak.

Može se reći da je dr. Juraj Krnjević i njegov HSS bio prijatelj Bosne i Bošnjaka, a njegova stranka je uživala podršku najvećeg dijela Bošnjačke emigracije te se je i pokretač i glavni urednik "Bosanskih Pogleda" Adil Zulfikarpašić redovno sastajao i surađivao s njim pa je čak potpisan i sporazum između Bošnjačkog Liberalnog Saveza i HSS-a o priznavanju cjelovitosti i suvereniteta BiH i Bošnjačkog naroda. Taj su sporazum srušili ustaški elementi HSS-a dr. Ante Martinović i Ilija Jukić.

Bošnjaci u Engleskoj su, nakon prvih problema, organizirali se i osnovali svoje udruženje i list "Svijest". Udruženje je odmah dobilo podršku i pomoć od mnogih bivših pripadnika Handžar Divizije koji su u iseljenju po cijelom svijetu. Tako u rad udruženja i distribuciju časopisa "Svijest"

aktivno se uključuju bivši handžarevci Džemal Ibrahimović, Omer Zuhrić, Mujaga Murselović i Adem Dizdarević (svi iz Njemačke), zatim, Seid Karić, Ahmet Balagija, Šaban Torlo, Ibrahim Spahalić, Fadil Padžić i Džemal Kusturica (svi iz SAD-a), Alija Horić, Omer Tanović, Meho Hebib, Azem Žunić, Ismail Bećirpašić, Zafer Kadragić (svi iz Kanade), Nazif i Nefa Hodžić, Derviš Čamdžić, Osman Bojić, Sulejman Fejzić, Hasan Ahmetspahić, Ibrahim Okanović i Sead Mirazović (svi iz Austrije), Ismail Baščelić (Italija), Ismet Varatanović i Muharem Sukalo su bili povjerenici Udruženja u Argentini a Fadil Alić u Brazilu, iz Australije su rad podržali Meho Suljević, Omer Karić i Zejnil Bajramović, a sa Novog Zelanda Remzija Kosović, Bejto Binjaš, Adem Ferhatović i Šemso Jusović.

Vođa Bošnjačke emigracije u Engleskoj bio je profesor Hazim Šatrić do svoje smrti 1957. g. On je distancirao Bošnjačku emigraciju u Engleskoj od Ustaša te su Bošnjaci iz Engleske zauzeli liberalni stav i uglavnom su se kasnije uključili u Bošnjački Liberalni Savez i okupili oko časopisa "Bosanski Pogledi" Adila Zulfikarpašića. Bošnjačku emigraciju su vodili vrsni intelektualci uglavnom diplomanti sa Al-Azhara (Husejn Đozo, Osman Merhemić, Husein Viteškić...)

Bečki studenti bili su Smail Balić, Fadil Mehmedagić, Fadil Merhemić, Ešref Avdagić. U Njemačkoj su studirali Jusuf Okić i Mustafa Busuladžić (strijeljan od strane komunista).

Najistaknutiji pariški đak bio je svakako Bošnjak dr. ing. Šemso Dervišević ugledni javni radnik rodom iz Brčkog. Nakon 1945.g. javno se sukobio sa komunistima koji su počeli da ruše Bašćaršiju, te zbog toga napušta Bosnu i odlazi u iseljništvo u Pariz. U Parizu je diplomirao i Tajib Okić jedan od najvećih Bošnjačkih naučnika. U Početku je bio prosrpski orijentiran i zalagao se za Veliku Srbiju međutim nizom okolnosti iseljava u Tursku gdje je među svojim Bošnjacima ponovo upoznao svoje korijene i bio veliki zagovornik Bošnjaštva. U Turskoj je stekao najveće zasluge u nauci a po svojoj želji ukopan je u Sarajevu.

Bošnjačku emigraciju su osim intelektualaca činili i ugledni privrednici Salko Šahinagić i ing. Salko Aganović.

Od svih ovih Bošnjačkih intelektualaca jedino su studenti Bošnjaci sa Al-Azhara isključivo slijedili Bošnjačku nacionalnu politiku i opredjeljenje. Tu su se posebno isticali Ćamil Avdić i Husein Viteškić. Ćamil Avdić bio je revnosan borac za Bošnjaštvo i Islam. Bio je oženjen kćerkom Džaferbega Kulenovića koja je iako ekstremno proustaški orijentirana uz muža spadala u red Bošnjačkih nacionalista u emigraciji. Ćamil Avdić je bio Imam u Čikagu u predgrađu Northbrook a bio je predsjednik savjeta Imama Sjeverne Amerike i njihovog Biltena.

Petu grupu Bošnjačke emigracije činili su prosrpski orijentirani Bošnjaci. Od poznatijih Bošnjaka koji su pripadali prosrpskoj emigraciji tu su bili Tajib Okić, Mustafa Ajanović, Murat-beg Čengić, Omer kajmaković, Nasuf Gačović, dr. Fehim Bajraktarević i Mustafa Mulalić. Mulalić, iako saborac Draže Mihailovića, a podvaljivao mu je ideju autonomne Bosne sa Sandžakom i stvarane "Matice Muslimanske". Posebno se od prosrpskih Bošnjaka u aktivizmu isticao Alija Konjhodžić iz Ljubuškog koji je pokrenuo u emigraciji časopis "Bratstvo" inače časopis muslimana Srba ali je doživio fijasko jer je njegovo očito pravoslavno agitiranje otjeralo muslimane vjernike koji su bili oko njega, kasnije su ga Bošnjački emigranti zvali Ilija Konj-popović. Šovinistu Aliju Konjhodžića su napustili drugi prosrpski Bošnjaci i u Parizu su osnovali umjereniju struju na čelu sa Bećirom Džonlagićem (bivšim Spahinim poslanikom) i Omerom Kajmakovićem.

Zadnju grupu Bošnjačke emigracije činili su Bošnjaci koji su učestvovali u Prvom arapsko-izraelskom ratu od maja 1948 do januara 1949. g. Njih je Siriji primila kao emigrante 1945.g. a zatim posredstvom bivših oficira NDH mobilizirala u jednu jedinicu od oko 300 pripadnika a u njoj su se našli i Bošnjački emigranti iz Egipta i Libana. Bošnjake je u ove zemlje doseljavao Crveni Krst

ali je nakon protesta Jevreja taj način zaustavljen a dalje finansiranje doseljavanja Bošnjaka u Arapske zemlje osigurao je prof. dr Krunoslav Draganović iz Rima.

Znatan broj Bošnjaka u emigraciji je ratovao protiv Izraela, jer su oni braneći Palestince branili i taj muslimanski dio svog Bošnjačkog identiteta kojeg su im oduzeli komunisti u Bosni uz imenovanje svijeta. Mnogi Bošnjaci su se istakli ogromnom hrabrošću pa su i dobili odlikovanja a neki i oficirske činove. Ševkija Muftić i Muharem Bajraktarević su dobili čin pukovnika. Među oficirima i istaknutim borcima još su bili Sead Zupčević, Elez Dervišević, Asim Baraković, Hasan Ćustović, Safet Ferizović, Ramo Kovačević, Mujo avdović, Sabit Podrug (poginuo u borbama u Palestini). Od Hrvata koji su se borili sa Bošnjacima protiv Izraela istakao se avijatičar Mate Zuković.

Neki od Bošnjaka ostali su aktivni u Sirijskoj i Libanskoj armiji pa su čak sa jednom Bošnjačkom jedinicom osujetili zauzimanje predsjedničke palače u Bejrutu. Ševkija Muftić živio je i umro u Bejrutu gdje je ukopan u prisustvu Jasera Arafata.

Od Bošnjaka emigranata sa Bliskog Istoka posebno je zanimljiva ličnost bio Mehmed Hadžikapetanović. Njemu su Srbi pobili porodicu i on se priključio Nijemcima zbog čega je nakon rata kratko odležao u zatvoru. Godine 1946. emigrira u Austriju a odatle na Bliski Istok.

Nakon amnestije 1962. g. se vraća u Sarajevo i postaje poznati vodič za turiste u Gazi-Husrv Begovoj Džamiji. Imao je ogromno znanje iz historije i teologije a velika predavanja o historiji Bosne držao je na engleskom, njemačkom ili arapskom jeziku.

Ing. Nahid Kulenović

bio je sin Džafer-bega Kulenovića. Rođen je u Brčkom 05. maja 1929. g. a likvidiran je od komunističkih UDBA-ških agenata 30. aprila 1969. g. Izbjegličku sudbinu Nahid je dijelio sa svojim ocem, majkom i sestrom Aidom. Gimnaziju je započeo u Zagrebu, privatno učio u Siriji i završio u Španjolskoj. Zatim se preselio u Njemačku. Tamo je završio Tehnički fakultet i počeo stvarati obitelj. Oženio se s Marijom Deželić, kćerkom Berislava Đure Deželića, hrvatskog emigranta i političkog djelatnika iz poznate Hrvatske obitelji Deželića. Rođenje sina Džafera osiguralo je budućnost Kulenovića koljena. Njegov sin Džafer Kulenović istaknuti je Bošnjački aktivista u Americi i borac za Bošnjaštvo.

(Tako piše "Historija Bošnjaka", po onoj: Što gluh ne čuje, on to izmisli. Mo. Otporaš.)

21-06-2015 13:45#508

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

JEZIK JEST NAJVEĆE NARODNO BLAGO, PIŠE MAKS LUBURIĆ PERI TUTAVCU "N A P R I D A K"

(Pere Tutavac je pokrenuo novinu "NAPRIDAK" u Buenos Airesu a prvi broj je izišao uprav na dan hrvatske državne misli Desetog Travnja 1954. ovo pismo general Drinjanin piše Perti Tutavcu kojeg on donosi u novini "NAPRIDAK". Mo.)

Borbu za hrvatsku slobodu, državnost, nezavisnost, suverenost, demokraciju, sreću, obraz, čast i veličinu treba voditi na svim frontovima, jer smo i napadnuti na svim frontovima.

Srbijanski su nasilnici možda najprije udarili na naše najveće narodno dobro, na naš lipi hrvatski jezik. Mi tada još Srbe ni Srbijance nismo poznavali, pa je radi toga i prodor na tom polju bio najveći. Zato i čestitamo svima onima, koji su uočili opasnost i zovu na uzbunu.

"NAPRIDAK" se bori za naš čisti hrvatski jezik kojim su zborili naši Kraljevi i danas zbore didovi i bake. Otrov je uštrcan u naš organizam, branimo se. Čast "NAPRIDKU" i njegovu uredniku i vlasniku Peri Tutavcu ([1913-1985, mo](#)) i svim onima, koji ga pomažu riječima i dilom, suradnjom i doprinosom. Izvrši i Ti, hrvatski brate, Tvoju dužnost. Pretplati se na "NAPRIDAK".

Nalazi se u pripremi za tisak knjiga: "SRBIJANSKI BARBARIZAM". To je zbirka srbijanskih izraza, koje, nažalost, prevareni, i u neznanju, svi upotrebljavamo. ([pa i sama pisma generala Drinjanina vrve srbijanštinom, mo](#)) Mi ne ćemo ništa sa Srbima, i još najmanje njihovih "sočnih izraza". Odbacimo ih, jer su nedostojni jednog starog i kulturnog ([hrvatskog, mo](#)) naroda.

"DRINA" NARUČUJE ZA SVOJE UREDNIKE PRVIH DESET KNJIGA, A MOLI SVE SVOJE SURADNIKE, PRIJATELJE I DOBROČINITELJE, DA KUPE TU VRIDNU KNJIGU. Svi bi "KRUGOVI PRIJATELJA DRINE" trebali naručiti barem po jednu knjigu, kao i sva društva, organizacije i grupe.

Narudžbe i novac slati na adresu: "NAPRIDAK" Dupuy 87. Buenos Aires, Argentina.

PREDPLATOM NA "NAPRIDAK", BRANIŠ HRVATSKI JEZIK I HRVATSKU ! "

Neznam kuda ćemo, ali Tebi osobno velim, u povjerenju, da će iz Newyorškog brašna biti malo hrvatske pogače ([ovđe je general predvidio na vrijeme da HNV iz New Yorka koje je osnovano 1962. neće uspjeti. Oni koji prate ova pisma iz sadržaja istih mogu uvidjeti razlog ili razloge neuspjehu, mo](#)). Jelić i Oršenić su prije polaska u New York organizirali napade na Vojsku, mene i posebno radi toga jer sam zagovarao pomirbu sa pukovnicima, koji su u vezi sa Krnjevićem, ([DR. Juraj Krnjević, predsjednik HSS poslije smrti Dra. Vladka Mačeka 1964., mo](#)), a za koje znam da su poštteni Hrvati i državotvorni. Upravo javljaju da su Jelića njegovi najuži Izvršni odbor na čelu sa Frkovićem i Bućem isključili iz HNO, ([HRVATSKI NARODNI ODBOR, mo](#)). To je cirkus. Nas optužuju da smo nacisti i da smo ubijali, a izabrali ga da vodi "domovinsku sekciju". Jadna nam majka!

Pokušaj pokrenuti malo duhove da pomognu Drinu inače nećemo moći izdržati. Pozdrav svima. Kada odgovorim svima, pisat ću ti opet i reći kome sam pisao i nove veze objasniti.

Tvoj Maks. Potpis.

22-06-2015 04:45#509

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POVIJEST I SMJERNICE HRVATSKOG NARODNOG OTPORA, piše general DRINJANIN

(Iznijeti ću 14 gusto tipkanih stranica početak, razvitak, djelovanje i smjernice HNO koje je pisao general Drinjanin i poslao svojim suradnicima. Ja posjedujem kopiju preko indigo papira, dakle vrlo čitljiva i sačuvana. Za mene je ovaj dokument od vrlo važnog povijesnog značenja. Nadam se da ima i drugih čitatelja koje će ovaj dokument zanimati i koji će shvatiti da je ovaj dokument pisao čovjek **OČEVIDAC** skoro svih dogodovština o kojima piše. Taj čovjek je Vjekoslav Maks Luburić, general Drinjanin.

UPOZORENJE!

Ovo pismo ili Okružnica u knjizi "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA" se nalazi po stranicama neredosljedno. Ja ću to ovdje staviti po stranicama pisma kako se nalaze u ovoj knjizi, tako da znatizeljni čitatelji i oni koje hrvatska povijest zanima mogu olako sve shvatiti i pokopčati.

Dakle ovako počima: Prva (1) strana

545, (2) 551, (3) 552, (4) 553, (5) 554, (6) 555, (7) 556, (8) 557, (9) 558, (10) 546, (11) 547, (12) 548, (13) 549, zatim zadnja (14) stranica 550. Nadam se da će čitatelji shvatiti ovaj promašaj u knjizi. Dolje niže priloženi opis je potpun i redosljedan. Hvala. Otporaš.)

general DRINJANIN
U glavnom Stanu Otpora
30 svibnja 1966.

OSNOVNE ZASADE ZA SASTAV; VODSTVO, ĐELOKRUG I FUNKCIONIRANJE RADNIH SKUPOVA HRVATSKOG NARODNOG OTPORA

Uvod:

HRVATSKI NARODNI OTPOR konstituiran je u godini 1945. na Ivan Sedlu po zapovjednicima HRVATSKIH ORUŽANIH SNAGA, a s ciljem da bi se pružio OTPOR snagama okupatora na našim teritorijem, koje je napustila redovna državna uprava, politička i vojnička vlast,

- te da ove snage gerilskim i konspirativnim aktima surađuju sa operacijama hrvatskih Oružanih Snaga za oslobođenje povremeno izgubljenih teritorija i prestiža,
- da vrše vlast nad građanima Hrvatske Države, makar isti bili povremeno na okupiranoj teritoriji,
- da kažnjavaju izdajice i krvnike nad narodom, da čuvaju hrvatsku narodnu imovinu i uopće štite hrvatske interese na teritoriji, na kojima to ne može svojim redovnim organima činiti Hrvatska Državna Vlada i Glavni Stan Poglavnika, kao vrhovna vojnička institucija.

Tu je ovlast od Hrvatske Državne Vlade i Glavnog Stana dobio general Vjekoslav Luburić od Hrvatske Vlade kao član Glavnog stana Poglavnika i u tu svrhu postavljen nad svim predstavnicima upravnih, političkih i vojničkih organa, kao na napuštenim teritorijama, tako i na samom bojištu i u zaleđu i bokovima "JUŽNOG FRONTA".

Prema tome HRVATSKI NARODNI OTPOR je vukao svoju legalnost sa najviših mjesta, i ne može ga se smatrati samovoljno, proizvoljno, osobno ili protuzakonski stvorenoj organizaciji.

Napuštanjem državnog teritorija od strane Poglavarara, Hrvatske Državne Vlade, Sabora, Glavnog Ustaškog Stana, Hrvatskih Oružanih Snaga i drugih predstavnika Nezavisne Države Hrvatske, te imenovanjem generala Luburića zadnjim zapovjednikom Hrvatskih Oružanih Snaga i Zapovjednikom Otpora, te zapovjednikom II. Zbora za osiguranje povlačenja ostalih snaga, ratificirano je bilo legalno pravo HRVATSKOG NARODNOG OTPORA, da vodi Otpor i pripreme za oslobođenje na cijelom teritoriju NDH.

Nakon tragedije Bože Kavrana i akcije Državnog Vodstva, iznova je potvrđen potvrđen generalu Luburiću za vođenje HRVATSKOG NARODNOG OTPORA i HRVATSKIH ORUŽANIH SNAGA. Kada je vodstvo OTPORA I HOS-a došlo u danima agonije Poglavarara u sukob (1955/6.,

mo) sa novonastalim vodstvom HOP-a (organizacija stara deset godina) pobuna vodstva Otpora i zapovjednika HOS-a te predstavnika organizacije u slobodnom svijetu OTPOR je dobio usred nastale anarhije i bezvlađa i kategoriju buntovnika-revolucionarca, kako bi se pretvorio u POKRET OTPORA s ciljem, da popuni prazninu u konstruktivnu akciju s ciljem oslobođenja HRVATSKE.

U tu svrhu bilo je potrebno napraviti plan rada kako bi se moglo koordinirati nastojanja i u domovini i u emigraciji, razdijeliti djelokrug između vojnika i civila, između političko-kulturnog i vojno-revolucionarnog elementa, da bi se bez opasnosti za kontinuitet na vanjsko-političko-kulturnom i legalnom frontu, moglo ujedno vršiti potrebite akcije najprije unutar plana za psihološki rat (korak 2), i kasnije gerile, vojno-gerilske i konačno operacije **HRVATSKIH ORUŽANIH SNAGA** u konačnom pothvatu razbijanja Jugoslavije i stvaranja **HRVATSKE DRŽAVE**, kada bi prestala funkcija HRVATSKOG NARODNOG OTPORA, a njeni se pripadnici inkorporirali u funkcije vojnika, pripadnika Sigurnosnih organizacija, političke i građanske uprave, odnosno povukli se u rezervu i na raspolaganje HRVATSKOJ DRŽAVI.

1.) RADNI SKUPOVI OTPORA

Za sprovedbu jedne ideje, tj. misli i nakane stavljene u pokret, u akciju, potreban je JEDAN APARAT, jedno TIJELO. Kada smo postavili jedan jasan cilj: rušenje Jugoslavije i stvaranje HRVATSKE DRŽAVE, potrebno je i stvoriti APARAT za izvođenje. Ti aparati moraju biti konstruirani prema zadaći, koja ih čeka. Za počinuti jedan herojski akt nije potreban nekada nikakva sprema, pa ni bazične moralne, etičke i intelektualne vrline ni kondicije. I jedna hulja, jedan ignorant, pa i jedna ništarija u svakom pogledu, u danom času može počinuti jedno djelo, - ali neće moći obavljati jednu stanovitu funkciju dulje vrijeme ako za to nema potrebnih kondicija. I posebno neće moći to izvršiti sa uspjehom, ako nema i potrebne intelektualne i tehničke kondicije. Odatle i toliki potresi, pa neki i u redovima Otpora, - jer se treba riješiti beskrajno mnogo konkretnih problema, koji su preduvjet svakoj ozbiljnoj akciji. Odatle sterilnost jednih, pojava revolucionarnog infantilizma kod drugih, pojava pesimizma i defetizma kod trećih, pojava kukavičluka i izdaje kod četvrtih. Rušenje, pak, jedne vlasti i jednog aparata, ne može biti samo jedna želja, misao, san ili špekulacija. To je jedan proces, gdje se volja, spremnost, ideje i sredstva jednih sukobljavaju sa voljama, spremnosti, idejama i sredstvima drugih.

Naša nastojanja na raznim terenima moramo nekako povezati u kolektivna tijela, kako bi kolektivno zastupali zajedničke ideale, kolektivno izgradili APARAT, skupili SREDSTVA ZA BORBUNU, te kolektivno riješili političke probleme u svijetu i u hrvatskom narodnom kolektivu, kako bi se osigurao uspjeh, kako bi neprijateljima oduzeli inicijativu, prijatelje, sredstva, - a privukli ih na našu stranu.

Za onaj dio posla, kojega treba obaviti u zemljama koje odlučuju i o našoj sudbini, ili gdje radi svoje snage u količini ili kvaliteti naših ljudi, možemo nešto učiniti za Hrvatsku, pokrenuli smo razna društva, institucije i organizacije, a gdje to nije bilo moguće pokrenuli smo "Krugove Prijatelja Drine" ili pak Povjereništva za inicijativu, dijeljenje propagande, našega tiska, za obavještanje itd.

Kasnije se ukazala potreba, da se svi ti elementi, kolektivni i individualni povežu i zajedničkim snagama učine ono, što posebnim i individualnim nisu mogli.

Tu funkciju trebaju obaviti RADNI SKUPOVI OTPORA.

II Otpor ima svoju zadaću, svoje ideje i svoju personalnost. Zato i ovi RADNI SKUPOVI OTPORA moraju biti sastavni dio Otpora, potpadati pod stegu Otpora, ispovijedati se pripadnicima Otpora i vjerovati u ekipu OTPORA.

Radnih Skupovi, dakle, trebaju biti skup svih živih snaga OTPORA, imaju u sebi esenciju duha Otpora, kako bi postali jedna centripetalna i privlačiva matica za okupljanje svih državotvornih

djelatnih elemenata, pa i onda ako se ne postigne jedinstvo u svim idejama, nego akciono jedinstvo u onome u čemu smo složni : u rušenju Jugoslavije i stvaranju demokratske, suverene, slobodne i nezavisne **DRŽAVE HRVATSKE**. Dakle ne na maksimumu plana Otpora, nego na minimumu želja najšireg sloga Hrvata raznih tendencija, pokrajina, vjera, staleža, ideologija i stranaka.

Prema tome ovo bi bila formula : SVI OTPORAŠI plus HRVATI KOJI BI IŠLI S OTPOROM.

Ako proučimo povijest vidjeti ćemo, da nikada, nitko i nigdje nije uspio za nikakav ideal pokrenuti ni za jedan jedini čas sve ljude, sve volje, sva htijenja, sva sredstva. Nisu to uspjeli ni Crkva, ni Milicija, ni politika. Nećemo uspjeti ni mi, OTPORAŠI. Ali možemo i moramo okupiti one, koji su po svojoj idiosinkraciji, raspoloženju, ciljevima, psihologiji i možda nepoznatim ciljevima voljni ići s nama, ili da mi idemo s njima, ako bi se u lokalnim odnosima pokazali boljima i svrsishodnijima od nas.

Treba računati i sa suradnjom ne samo lokalnih razmjera, nego i sa organizacijama, pokretima i društvima, koji su voljni, ali ljubomorno žele sačuvati svoju nezavisnost vis-a-vis OTPORA ili naših PREDSTAVNIKA. Treba računati i sa osobnim sklonostima, vjerskim faktorima, pokrajinskim simpatijama ili rodbinskim ili sentimentalnim razlozima, kada se ljudi odlučuju i bez razloga. Ili se odlučuju povremeno, tj. dolaze i odlaze, a ipak pri tome koriste, kao na javnim priredbama, proslavama, manifestacijama, kod širenja tiska i drugih zgoda.

Zato trebamo biti elastični, velikodušni, širokogrudni, - ali OTPORAŠI. Budući smo bili apostoli koegzistencije moramo ekzistirati, tj. postojati, da bi mogli i od drugih biti prihvaćeni, jer ako ne postojimo, ekzistiramo, ne možemo ni koegzistirati.

III. INICIJATIVA I OSNOVA

Svaki rad negdje počima, negdje ima svoju polaznu točku, ili ljude inicijative. OTPOR je kroz buru dvadeset godina emigracije i radi događaja koji su nam svima poznati, mnogo skupina stvorio, izgubio ili pak prepustio bez borbe iz viših interesa ili posebni razloga. Zato i inicijativa pripada onima, koji su u tom vrtlogu naučili graditi i boriti se, padati i dizati se, gubiti i iznova stvarati. Vrijednost je tih ljudi ne samo u praksi, koju su stekli, nego i u prestižu kojega su stekli kroz te događaje. Oko tih ljudi borbe, padova, uzdizanja i akcije uvijek su se okupljali ljudi, koji traže i slijede ljude čvrsta karaktera i akcije. **OTPOR IMA TIH LJUDI.**

Jedni su već okupili oko sebe grupe suradnika, prijatelja, ili su ako je bilo uvjeta stvorili društva, koja su izdržala i najveće bure, kao čvrst brod u rukama dobra kapetana. Oni su pokazali na djelu, da imaju potrebne uvjete za stvaranje. Drugi, koji su bili samo bundžije protiv nepravde, oni koji su znali što neće, a još ne vide što hoće, još imaju mogućnost, da iz bune pređu u drugu fazu, tj. konstrukcije, gradnje, stvaranja. Samo tako se i može opravdati jedan buntovni čin. Negativni ljudi su oni, koji iza jedne tabula rasa nisu ništa stvorili, a pozitivni su i oni, koji barem pokušavaju stvoriti nešto bolje od onoga što su srušili. (Točno, mo. Otporaš.)

Zato bez mnogo formula, konzultiranja i filozofiranja, neka LJUDI OTPORA, koji osjećaju poziv, počmu sa okupljanjem.

Događaji u HOP-u, HSS-u, Vijeću, a i u Domovini, dokazuju, da su ideje Otpora zdrave, i sada je na nama, da izgradimo **APARAT OTPORA**, i da povučemo konzekvence, ako nismo sposobni ili dorasli situaciji i prepustimo svoje mjesto onima, koji su pozvaniji, sposobniji, jači i djelatniji.

Oni, koji su već nešto učinili, pozvani su, dakle, da budu osovine oko koje se treba skupiti i ovo šire TIJELO, kao RADNI SKUP.

IV. VODSTVO RADNIH SKUPOVA

Radni Skupovi nisu cilj samima sebi, nego su komunikacija **GLAVNOG STANA OTPORA** sa hrvatskim masama, sa predstavnicima stranih sila, sa predstavnicima bratskih naroda i nama sklonih hrvatskih i inih grupa.

Zato i VODSTVO mora biti u rukama ljudi, koji su voljni sami i dobrovoljno prihvatiti stegu i direktive Glavnog Stana i onda, ako to uvijek nećemo isticati radi stanovitih i razumljivih motiva, kao u slučajevima gdje bi isticanje tog momenta škodilo, a ne koristilo, kako nam je namjera.

Nije to samo stvar simpatija ili antipatija, povjerenja ili manje povjerenja, vrijednosti ili ne vrijednosti jedne osobe, nego sigurnosti za komunikaciju, za sproveditelja struje između **Glavnog Stana i Mase**. Isto tako nismo svi konstruktivni za sve, nemamo mnogih kondicija, koje imaju drugi možda sa manje kulture, spreme ili ugleda.

Zato će na čelu RADNIH SKUPOVA biti prokušani i isprobani ljudi Otpora, koji će u svakom času biti na raspolaganje izaslaniku, predstavniku ili povjereniku GLAVNOG STANA. Predstavnici GLAVNOG STANA uvijek će biti ljudi, koji su dokazali kroz dugi niz godina, da posjeduju one vrline, koje su ljudima Otpora potrebne, da imaju puno povjerenje u vjernost idealima i potrebni kriterij.

Na čelo svakog RADNOG SKUPA stajati će Pročelnik, kojega prema vlastitom kriteriju postavlja ne čelo suglasno sa predstavnicima živih snaga PREDSTAVNIK GLAVNOG STANA.

Pročelnik će dogovoreno sa glavnim komponentima sebi izabrati svoje suradnike, tajnike, referente, savjetnike i pomoćnike za svaku vrst rada i svaku potrebu koja se ukaže.

Predstavnik Glavnog Stana će na svakom području prema mogućnostima i potrebama sazivati RADNI SKUP kada to nađe za potrebno, obnoviti Radni Skup, upotpuniti ga, izmijeniti ili pojačati tako, da nikada ne prestaje funkcija pripadnika sasma, niti ga treba nanovo uvijek birati u cijelosti.

Prema potrebi Pročelnik, kao i njegovi glavni suradnici mogu biti u izravnoj vezi sa Glavnim Stanom, iako u normalnim okolnostima i za normalne poslove trebaju biti u stalnom kontaktu sa PREDSTAVNIKOM GLAVNOG STANA, koji će uvijek biti na odnosnom području ako se radi o područnim RADNIM SKUPOVIMA, ili će biti sa unaprijed određenom osobom ako se bude radilo o FUNKCIONALNIM RADNIM SKUPOVIMA.

V. TERITORIJALNI RADNI SKUPOVI

U bitnom će biti dvije vrste RADNIH SKUPOVA : teritorijalni za stanoviti prostor i drugi, funkcionalni, za stanovitu djelatnost, bez obzira na prostore.

Teritorijalni RADNI SKUPOVI bit će oni PODRUČNI, ili stalni, i drugi lokalni ili privremeni.

PODRUČNI RADNI SKUPOVI BIT ĆE:

RS. "NORTH" za područje USA i Kanadu,

RS. "SUD" za područje Južne i srednje Amerike

RS. "OCEANIA" za područje Australije, New Zelanda i dalekog istoka uopće

RS. "EVEROPA" za evropske države

RS: "ORIENT" za sjeveroafričke i uopće afričke zemlje, za Bliži azijski Istok i specifično za islamske zemlje zvati će se službeno PODRUČNI RADNI SKUPOVI "NORTH", odnosno prema području.

Lokalni RADNI SKUPOVI, koji mogu biti stvarani isto za jedan grad, za jednu državu, ili stanoviti

geografski prostor, zvati će se, na pr. : "RADNI SKUPOVI CHICAGO" ili "RADNI SKUPOVI NORVEŠKA".

Postavljanje i uključivanje lokalnih RADNIH SKUPOVA u rad PODRUČNIH RS biti će u nadležnosti odnosnih PREDSTAVNIKA GLAVNOG STANA na tom području ili dogovoreno s istim PROČELNIKA PODRUČNIH RS., a prema potrebi i pogotovo u fazi pokretanja i izravno sa Glavnim Stanom,.

U tom duhu i konzekventno s ciljem RADNIH SKUPOVA uopće, Glavni Stan će se izravno komunicirati sa bilo kojim Skupom ili njegovim referentom za pojedine poslove, a isto tako i PROČELNICI FUNKCIONALNIH RADNIH SKUPOVA.

VI. FUNKCIONALNIH RADNIH SKUPOVI OTPORA

Bilo radi potrebe da se stanovite prijatelje ili pripadnike OTPORA drži izvan kolotečine događaja u organizatornom i javnom djelovanju, bilo radi posebnosti zadataka, stvaraju se posebni RADNI SKUPOVI za pojedine grane djelatnosti, koji će imati svoje Pročelnike (**Znam i siguran sam da mnogi neće razumjeti mnoge od ovih smjernica. Ja sam bio dugi niz godina jedan od Pročelnika HNO, te mnoge stvari su mi poznate iz prve ruke. Ali, svakako, danas, poslije skoro pola stoljeća od kada je general pisao ove SMJERNICE ili PRAVILA ili NAČELA, potrebno je neke stvari pojasniti; mi koji smo još na životu, tako da nas budući hrvatski naraštaji ne bi osudili kao lijenčine i kao ništarije, jer da im nismo ostavili dovoljno RAZJAŠNJENJA. Mi smo imali izvanredne sastanke na kojima bi se čitala, studirala i analizirala USTAVNA I PROGRAMASKA NAČELA H.N. OTPORA, mo**) i koji mogu biti podređeni izravno GLAVNOM STANU ili pak PREDSTAVNICIMA GLAVNOG STANA u pojedinim zemljama.

Tako su na pr. :

" RADNI SKUP U GLAVNOM STANU OTPORA", ili
 " RADNI SKUP DRINE I DRINAPRESS-a", ili
 " RADNI SKUP INTELEKTUALACA - I S T R A ", ili
 " RADNI SKUP E K O N O M I S T A ", ili
 " RADNI SKUP ZA ODGOJ", ili
 " RADNI SKUP ZA ISPITIVANJE BLEIBURŠKE TRAGEDIJE", ili
 " RADNI SKUP POVJESTNIČARA", ili
 " RADNI SKUP ZA PROMIDŽBU". itd.

Pročelnici ovih skupova mogu živjeti gdje bilo, i oni će okupiti potrebni broj suradnika, koji mogu biti s njima neposredno izravnoj ili posrednoj i tek pismenoj vezi, a jedini kriterij biti će pri odabiranju suradnika sposobnost i spremnost istih, da surađuju sa PROČELNIKOM u specifičnoj ulozi, koja im je namijenjena.

Prema tome ne će biti uvijek potrebno, ni da isti budu poznati, njihovo ime spominjano, ako oni to žele iz bilo kojeg razloga, i njihova suradnja će biti sporadična i uvjetna. Zavisiti će to o sposobnosti i diskretnosti Pročelnika, kao bi za posebne potrebe znao mobilizirati i ljude, koji eventualno ne misle kao mi u stanovitim stvarima i vođenju poslova uopće.

Zato će ovi Pročelnici biti izravno u vezi sa Glavnim Stanom, sa Pročelnikom RS. u Glavnom Stanu, ili zato posebno određenom osobom. Ponekada nije interes, da se stanovite osobe izvrgne napadajima sa strane naših protivnika ili neprijatelja radi njihove suradnje sa OTPOROM, a ponekada te osobe imaju stanovite obveze prema zakonima drugih zemalja ili organizacija, te nisu sklone javno angažirati se, ali da dati svoj obol u specifičnom predmetu u kojem su stručnjaci. Od takovih se osoba i ne smije zahtijevati, da se identificiraju s naporima ili osobama Otpora. Da spomenemo samo jedan primjer, koji je sasvim adekvatan : jedan ugledni Hrvat stoji već mnogo godina u vezi samnom osobno, pomaže me suradnjom i materijalno, divi se programu OTPORA,

cijeni mene osobno, nu u svakom kontaktu me nastoji uvjeriti, da nisam pogodan (radi se o tom "uglednom Hrvatu", mo) za bilo kakvi javni rad.

VII. ORGANIZACIJSKI KOSTUR NUKLEUS I VLADA FANTAZMA (Nukleus znači: jezgra, bit, srž, uporište i sl. mo. Otporaš.)

U mnogim zemljama, a posebno u Engleskoj, opozicija stavlja svoju "vladu fantazma" ili "vlada u teoriji", sa svim detaljima kao i kada bi bili na vladi, ali s ciljem, da dođe na vladu i pripremi ista ekipa planove, strategiju političku i taktiku za osvajanje glasača, kako bi za tu "vlada fantazma" dobila legalnu većinu i onda ostvarila svoj program. Tako se priprema ujedno i upoznaje sa problemima koje mora riješiti. Tako se dogodilo da je na pr. premijer Wilson imao plan rada, koji se pokazao adekvatan, i tako je dobio vlast sa samo dva poslanička mjesta većine, išao je u druge izbore i dobio apsolutnu većinu. " Vlada Fantazma " (**utvara, avet, sablast, fantom, mo**) je bila izradila pripreme, ispipala javno mnijenje, izglasala zakone koje je spremila još dok je bila u opoziciji, i tako sprovela ideje u djela.

S druge strane ako ispitamo povjest mnogih Pokreta, pa i samog Ustaškog Pokreta, vidit ćemo, da se ideja rodila u glavi jednog vođe, isti je onda stvorio osnovni neklaus (**jezgru, srž, bit, u ovom konkretnom slučaju Poglavnik je bii taj koji je stvarao NEUKLEUS USTAŠKOG POKRETA, mo. Otporaš**), oko ovoga razradio KOSTUR, i u dani Čas oko toga kostura stvorio jedan Pokret, Vojsku, Upravu i Državni Aparat, koji je usred strahovito teških prilika, usred sukoba ideologija i klanja, održao Državu kroz četiri godine.

Krist je počeo sa 12 Apostola, (**a Bugojanska skupina Finex 72 ja počela sa devetnaest (19) Apostola Revolucionaraca, mo.**) pa unatoč božanstvene misije, išao je putem koji kroče ljudi, da na kraju prođe i Stratište, progone, emigraciju, - ali je stvorio CRKVU, koja nije drugo nego organizacija iako ima i druga obilježja, Crkvu vodi Sveti Duh, ali se sastoji od ljudi, kao i mi.

RADNI SKUPOVI,

Njegovi Pročelnici, tajnici, referenti, stručnjaci, povjerenici, suradnici i prijatelji - su **neklaus** i kosturi onoga što još treba stvoriti, preko kasnijeg kreiranja POKRETA OTPORA KAO POLITIČKE ORGANIZACIJE, pa sve do REVOLUCIONARNE VLADE, najprije "vlade fantazma, do Vlade, koja će biti instalirana na prvom komadiću hrvatske zemlje, koji će biti oslobođen našim akcijama i eventualno posredovanjem onih snaga, koje bi mogle biti nama savezničke u "velikoj strategiji" ili političkoj alijansi. (**Onima koji još nisu upoznati želim reći da je dr. Franjo Tuđman bio opijen idejama generala Drinjanina u stvaranju i obnavljanju Hrvatske Države. Bruno Bušić se sastao par puta sa pukovnikom Ivanom Babićem i s njim raspravljao strategiju zajedništva svih Hrvata u borbi za Hrvatsku državu, a sve to na ideja generala Drinjanina POMIRDBE HRVATA SA HRVATIMA, mo. Otporaš**).

Naprama malodušnima, slabićima, pesimistima, defetistima, dotrajalim ljudima, kako bi rekle gedže, stojimo mi koji vjerujemo u narodni genij hrvatskog naroda, u vlastite ideje, u vlastite snage, u budućnost i svoju misiju, koja će završiti samo rušenjem Jugoslavije i stvaranjem Hrvatske Države bez obzira, kako smo rekli "na sat i kalendar" [I](**Bravo generale! Tu smo na ovoj izreki "na sat i kalendar" nikada se nije stavlja hrvatska borba, ali se je uvijek stavljala naša MISIJA I IDEJA VODILJA da se obnovi Hrvatska Država, mo. Otporaš.**)/I Pale su i jače konstrukcije od komunističke Jugoslavije i umrli su i drugi, mlađi od 75 godišnjeg Tita. Nu Jugoslavija će biti srušena, ako ju budemo rušili i kad umre Tito, moramo biti spremni za sve. I ono što nam izgleda beznačajni nukleus, slabi kostur i smiješna "vlada fantazma" sutra mogu biti JAK POKRET.

Židovi - izabrani narod - bili su 2.000 godina emigranti. Emigrant je bio Isus kao i Muhamed. Emigranti su bili Lenin i Stalin, bio je i Tito, bio je i naš Poglavnik dva puta. Emigranti su bili mnogi danas značajni i na Vladi ustaljeni politički ljudi. Nije dakle ni naša misija ni nemoguća, ni

jedinstvena, ni vezana samo uz Božije čudo ili ratni zaplet.

RADNE SKUPOVE OTPORA ČEKA NJIHOV DIO KOJEG NITKO DRUGI NE MOŽE OBAVITI SVE KADA BI I HTIO, a jedva ima znakova, da netko misli na to. Tu i jest jedna velika razlika između OTPORA I SVIH DRUGIH, koji na konkretna pitanja oslobođenja ili šute, ili govore o tome, što bi učinili, AKO BI Hrvatska bila slobodna.

VIII. LEGALNOST KAO PREDUVJET ZA STVARANJE KLIME

OTPOR ne predstavlja jednu uskotračnu monolitnu organizaciju, koja slijedi jednog šefa u jedinstvenoj taktici, nego smo skup raznih tendencija, pa i ideologija, usmjerenih k akciji za rušenje Jugoslavije i za obnovu **HRVATSKE DRŽAVE**. (General ovdje kaže: **OBNOVU HRVATSKE DRŽAVE** a ne **stvaranje iste**, jer Hrvatska Država je postojala u raznim oblicima kroz cijelu svu svoju povijesnu egzistencij, mo.) S toga nije ni potrebno da na svim poljima rada istupamo monolitno i zato dirigirani željeznom rukom odozgor prema dolje, sprovodimo istu borbenu taktiku na Kordunu i New Yorku.

Imamo spremljenu seriju članaka o REVOLUCIONARNOM INFANTALIZMU (vidi novinu, glavno glasilo HNO "OBRANU" br. 37-38 Madri, 1966., mo), kao bolesti koja prati svako revolucionarno vrenje. Zato se neću baviti tim problemom u ovom sastavu, nu želim napomenuti, da su vrlo problematične koristi bili stanoviti potezi pa i naših ljudi, koji su mislili, da je muškost i radikalnost u borbi ako u isto vrijeme misle da mogu biti legalni predstavnici lokalnih kulturnih, športskih i folklornih društava, predstavnici u velikim hrvatskim konstrukcijama, kao što je bio slučaj Vijeća, a u isto vrijeme organizirati borbene grupe i baviti se konspiracijom sa deset tisuća milja daleko od naših granica.

U raznim zemljama : Francuskoj, Njemačkoj, Australiji itd., bačeni smo unatrag i izgubili smo na ljudima, materijalu, prestižu kao vojnici i konspiratori, iako zato nije bilo potrebe. S toga smo uvjereni, da je bezuvjetno potrebno odjeliti razne djelatnosti tako, da pad jedne grupe, izdaje jednog suradnika ili škandal ubačenih agenata-provokatora, ne bi uništili jednim potezom rad na svim područjima i (što) je postignuto od mnogo godina. Osim toga ne vjerujemo u univerzalne genije, koji su sposobni isto organizirati Društvo Sv. Ante, Folklornu Grupu, KOMANDOS ili NA DESET TISUĆA MILJA JEDNU REVOLUCIONARNU ORGANIZACIJU.

Otpor je predvidio te posebne funkcije na način, da se padom jedne konspirativne grupe, recimo u Jugoslaviji ili Austriji, ne kompromitira recimo HRVATSKI NARODNI OTPOR U TORONTU. Prvo jer to nije potrebno, drugo, jer mu je funkcija različita. **Ad 1/**. Ako Hrvatska ne može mobilizirati među 7 milijuna Hrvata ili 150.000 Hrvata u Evropi potrebite ljude za izvršiti jedan akt terora, pa i koji jači akt potreban u psihološkom ratu, onda stvar hrvatske slobode stoji jako slabo i na tome neće moći pomoći jedna grupa od par ljudi iz Toronta. **Ad 2/**. Ako je dužnost naše emigracije u slobodnim i demokratskim zemljama predstavljati HRVATSKU, dokazati da u našoj zemlji vlada teror, da smo mi demokrati zapadne kulture, da tražimo pomoć u tim zemljama i javnu pOtporu zemlje, vlade, vojske i naroda, onda je jedini način, kako se to može postići, ne činiti terorističke akte u toj državi. Jedini način uvjeravanja u tim zemljama jest putem zboru i govora, ozbiljnim i savjesnim nastupima, sposobnim diplomatskim potezima, ustrajnosti, žrtvom, osobnim i kolektivnim radom na svim poljima, počem od Crkve do futbala, (nogomota, mo. Otporaš) tiskanjem novina, knjiga, brošura i letaka na jezicima onih naroda, kojima govorimo, sudjelovanjem u javnom životu, radu i akcijama zemalja, kojoj pripadamo kao **DRUGOJ DOMOVINI**. Identificirati se sa svojim patničkim narodom u svim okolnostima i nikada zatajiti svoga hrvatskoga značaja, ali znati približiti se razlozima ljudima nove domovine. Sve drugo oni smatraju balkanštinom, i onda u kritičnim časovima. predaju nas Balkanu (to oni i danas čine nazivajući nas i pripisivajući nas "zapadnom Balkanu, mo), kao i 1945. godine.

Oni pak, posebno antikomunistički elementi, koji nas razumiju, i kako sam osobno mogao provjeriti, u 99% slučajeva nam kažu : idite u vašu zemlju, ubijte Tita, ubijajte komuniste, vršite gerilu, vršite protuteror, kažnjavajte krvnike i izdajnike, onda ćete steći simpatije boraca. Time nismo htjeli reći, da se da su osuđeni na neaktivnost oni, iako žive u tim zemljama, imaju smisla za žrtvu i sposobnosti za borbu. Ovima ostaje dvoje : napustiti sredinu, koju mogu kompromitirati i dobit će drugu udjelbu, i 2.) pripremiti se teoretski, usavršavati se, u nadi da će biti pozvani u dani Čas. ili biti ukopčani putem svojih novih domovina, ako budu imali interesa za naše područje, ili se ukopčaju u onu struju i akciju, koja će imati interesa na našem području. Dogodilo se i opet će se dogoditi, da će nas jednoga dana pitati : šta imate, koga imate, što znate?

A RADNI SKUPOVI IMAJU DRUGU MISIJU,-

I mogu se baviti sa svim i svačim, osim sa konspiracijom na daljinu, pomažući tako Udbu, i odmažući nastojanjima onih OTPORAŠA, koji imaju taj zadatak, kako bi mogli sutra biti ozbiljno prihvaćeni kao sposobni konspiratori, vješti, gerilci, i dobri vojnici. Stvaranje klime za odgovorni politički rad u tim zemljama može se postići samo političkim sredstvima legalnosti. Isto je sigurno da će doći do previranja u svijetu i tada ćemo biti prihvaćeni i na polju konspiracije samo ako zaista znademo konspirirati i to dokazati, kao što je i na Vama da spremite političku kampanju, i da joj osigurate stalnost. Vi ste u prvom redu Ambasadori Hrvatske i tu ćete kategoriju imati, ako se znadnete tako vladati.

IX: POGRANIČNA I BPRBENA PODRUČJA.

Sve navedeno pod točkom VIII.) ne odnosi se na one zemlje, koje nisu slobodne, gdje nema demokracije i nema mogućnosti za rad ili mi nemamo posebna interesa računati sa vodstvom ili javnim mnijenjem te zemlje. Isto se odnosi na pogranične zemlje kuda vode putovi našega rada na DOMOVINSKOM SEKTORU, za koje slučajeve vrijede drugi zakoni, druga pravila, norme i imena, pa i onda ako pripadaju OTPORU, ili SKLONIM ORGANIZACIJAMA.

Moramo potpuno uvesti pluralizam: domovina, pogranične i neslobodne zemlje gdje se treba boriti, i slobodne zemlje, gdje tu borbu treba opravdati, političkim sredstvima braniti hrvatske interese, pa i same revolucionarne borbe. Sve to još ne znači da se neće praviti iznimke, ni promijeniti taktika, ali je sigurno, da uvijek mora postojati forum, koji će borbu pomagati, borbu opravdati, stvar zastupati legalno i legalnim sredstvima, i što jača bude borba, jače će trebati braniti istu. U isto vrijeme dok su u Alžiru pucale bombe i sablazno odjekivali poklici onih, koji su trebali biti poklani, ili dok su čovjeka lovili kao divlju zvijer ili letjele gradske četvrti u zrak, ugodni, mlađi i elegantni ljudi sjedili su u luksuznim Hotelima Pariza i Zuricha, i davali intervju novinarima, ili držali konferenciju za tisak, gdje su optuživali neprijatelja za istu stvar, a branili svoje za težu stvar. I nikome nije palo na um, da šefa jednog takvog ureda pošalje u neku akciju ili da prikolje francuskog konzula ili ubije šefa Policije.

Dok se na pr. može razgovarati što jest ili nije pametno učiniti u Italiji, Austriji, Mađarskoj i drugim pograničnim zemljama, te u Njemačkoj, koja je bila naš saveznik i još uvijek je okupirana, a ima 100.000 pasošara i znatan aparat UDBe, - teško bi bilo shvatljivo ubrojiti u "borbena područja" USA, KANADU, ŠPANJOLSKU, NEW ZELAND, AUSTRALIJU, itd.

U "borbenim područjima" zato neće biti stvarani RADNI ODBORI ili SKUPOVI, nego druge za to prikladne organizacije i za takav način borbe prikladni ljudi, koji se prije toga moraju ukloniti iz svih javnih hrvatskih društava i organizacija, kako njihov pad ne bi povukao za sobom cjelokupni rad u jednoj zemlji i navukao na sebe mrežu ne samo Udbe nego i vlasti domaćih zemalja, koje ne mogu i neće dozvoliti na svom teritoriju terorizma.

Zadatak je RADNIH SKUPOVA da organizira zato i kontrola onih elemenata, koji bi mogli biti agent-provokatori UDBe da nerazumnim aktima navuku osvetu domaćih vlasti i javnog mnijenja na

Hrvate, kao što se dogodilo u Sydneyu, gdje je zabranjeno ime CROATIA jednom Klubu, a onda opet dozvoljeno, kako mi vele, kada je taj klub dobio UPRAVU KOMUNISTIČKIH AGENATA I JUGOSLAVENA. (Malo sam upoznat o ovom slučaju, pa ne mogu dati istinit prikaz ovog slučaja. Bilo bi poželjno da se netko javi tko je tada i u to vrijeme živio u Sydneyu, mo). Oni koji su na utakmici Croatia - Izrael u Sydneyu vikali : Heil Hitler mogli su biti samo agenti Udbe, ili ako su bili Hrvati, daleko im kuća od naše. (Tako slično je Udbe ili njihovi simpatizeri prošli tjedan napravili na stadijumu Poljud u Splitu na utakmici između hrvatska -*Italija, mo. Otporaš.)

Za mnoge čujemo da "pojedoše Tita živa" a kod kuće su bili pokorni SKOJevci, zahvalni STIPENDISTI, i u emigraciju ih je dovela ideja o dobrom i jeftinom kapitalističkom životu, gdje somuni vise na drači, pse vežu sa kobasicama, a ljepušaste plavke vješaju se na vrat prvom koji naleti.

O striktnom pridržavanju ovih smjernica za rad izvan "BORBENIH PODRUČAJA" ovisiti će uspjeh na BORBENIM PODRUČJIMA.

Praviti revoluciju se može priređivanjem lokalnih plesova, sviranjem na tamburicu, svetim misama i **dovama** u džamiji, pomaganjem boraca, tiskanjem knjiga i novina, javnim političkim nastupima u ime porobljene Hrvatske i - obranom boraca kao u mehlemskom (kada je skupona hrvatskih političkih emigranata 1962. godine napala jugoslavensku misiju u kojoj su isključivo bili agenti Udbe, mo) slučaju.

Malo će za Hrvatsku učiniti oni, koji o revoluciji govore pod utjecajem alkohola, kao očajnici, kao izgubljeni, dešperateri, kao nemoralni i indiferentni, a mnogo ili sve mogu učiniti stegovni, sređeni, savjesni, izgrađeni, inteligentni i osposobljeni ljudi za svoju posebnu struku. I riječ revolucija neka bude izrečena kad trebadne i bez obzira na žrtve, a neka ne bude izrečena kad joj nije mjesto, ni čas.

X. DELOKRUG RADA RADNIH SKUPOVA.

Iako će RADNI SKUPOVI teritorijalnog značenja i pogotovu oni PODRUČNI, biti koji će zapravo pronaći sve mogućnosti, koje treba za Hrvatsku iskoristiti, možemo fiksirati kao glavne točke:

1.) biti dostojni predstavnici Hrvatske naprema zemlji u kojoj se živi i to na svim poljima, jer će nas po našem držanju cijeniti i primjenjivati na hrvatski narod ono što o nama, kao predstavnicima iz kontakta s nama vide.

2.) biti efikasni predstavnici ideja i ekipa OTPORA, kako se ne bi na čitavi hrvatski kolektiv primjenjivala saznanja o negativnim elementima hrvatske kolonije, hrvatskih izdajnika, negativnih, anacionalnih i asocijalnih manjina, kao i hrvatskih skupina koje služe tuđina i škode interesima nacije gdje žive, kao što je slučaj sa Hrv. Bratskom Zajednicom, (Hrvatska Bratska Zajednica je osnovana 1893. godine u Pittsburgh-u. U to vrijeme nije bilo radničkih zaštita po današnjem sistemu. Skupina Hrvata se sastala i po starom hrvatskom običaju, osnovali jednu "hrvatsku bratsku udrugu" za pomaganje braće Hrvata u nevolji. Ta hrvatska bratska udruga se razvijala i po drugim američkim savezanim državama, tako da je po svojoj obujnosti i socijalnoj važnosti spadala pod kategoriju osiguravajućeg društva. Tako je ta početna Hrvatska Bratska Udruga postala Hrvatska Bratska Zajednica. Sve to nije loše, dapače, ta naša stara Hrvatska Bratska Zajednica je kod Amerikanaca i drugih narodnosti predstavljala Hrvate, Hrvatsku i hrvatske nacionalne probitke sve do iza WW1. Tada dolazi na scenu/pozornicu Beograd i njegova antihrvatska politika do te mjere da je lukavim metodama uvjerila upravu i preko nje sve članstvo HBZ da su oni Slaveni koji su došli ovdje "**iz starog kraja**" samo da se ne spominje hrvatsko ime, i da oni, tj. svi mi "**govorimo naški**" samo da se ne kaže da se govori hrvatski. To je tako išlo i otišlo daleko da se je uđuturo govorilo za sve one koji su došli iz novoosnovane države SHS "**da smo zemljaci**". Ovo je bilo tako sve do proglašenja Neovisnosti Republike Hrvatske 29 svibnja 1990. godine. Još će biti govora o ovoj temi. Ja sam bio jedan od tih koji sam postao žrtva jugoslavenstva unutar HBZ, te, iz mojeg

ugla gledanja mogu dati neka objašnjenja, Mo. Otporaš), koja je pred vlastima USA i Kanade govorila u ime Hrvatske, a za račun Jugoslavije i komunizma.

c.) među predstavnicima stranih naroda uopće tražiti saveznike i prijatelje, pripremati suradnju na najširoj bazi za sutrašnju političku i eventualno vojničku kolaboraciju u borbi protiv Jugoslavije, a za Hrvatski Državu. Posebno pak sa žrtvama Jugoslavije, komunizma i velikosrpstva. (Osim Srba svi drugi su bili žrtve Jugoslavije i komunizma, mo).

d.) pratiti strani i neprijateljski tisak, propagandu, i odgovarati našim tiskom i propagandom, (i ovdje se treba reći da je hrvatska politička emigracija, bez obzira kako je bila podijeljena, razdijeljena, pocijepana, imala je svoje izvore i svoja sredstva tiska i propagande/promidžbe za suzbijati sve jugoslavenske laži o nama Hrvatima. Tu smo mi Hrvati bili dosljedni jedni drugima, mo), iz dana u dan, za svaki pojedini slučaj i to konzekventno, permanentno, a ne sporadično, svojevrijedno, od vremena do vremena bez sistema, interesa i stručnosti.

e.) odgajati vlastite ljude za buduću zadaću, organizirati niz informativnih, odgojnih, stručnih predavanja, seminarija (kružoki, mo), tečajeva, skupnim predavanjem problema kulturne, ekonomske, vanjskopolitičke, vojnopolitičke, tehničke, organizatorske i druge naravi. Ukratko spremati se da budemo u stanju naš nukleus (naša uporišta, mo) pretvoriti u kostur i ovaj u dinamični pokret, koji će moći ne samo odoliti mizeriji emigracije nego i iskušenjima vremena i kalendara (to smo vidjeli u prošlom opisu: "sat i kalendar", mo). Pretvoriti građanina-emigranta u borca-profesionalca-stručnjaka za raznorazna pitanja.

f.) biti logistička baza za snadjevanje materijalnim dobrima one, koji to ne mogu učiniti, jer se na drugim sektorima nalaze angažirani, te radi toga - kao ljudi Crkve, koji žive za Crkvu (iako se često puta "crkva" piše malim slovom, general Drinjanin ovdje stavlja veliko slovo "Crkva" kako bi dao oduška svojim kršćanskim i katoličkim osjećajima i podvukao važnost Crkve, a ne kako je to nedavno izjavio jugoslavenski Udbin Ubojica Ilija Stanić, da general nije bio praktični katolik/kršćanin, mo), i moraju živjeti od Crkve, pa trebaju pomoć onih, koji mogu BAŠ NA TOM POLJU IZVRŠITI SVOJU DUŽNOST i od čega ovisi efikasnost onih, koji sve daju od sebe.

g.) posebno izdržavati svoj vlastiti tisak, svoje novine, svoje revije, stručne knjige, koje valja napraviti bez obzira što iste koštale, te dali se mogle ili ne prodati, financirati propagandu kako na stranim jezicima, tako i na hrvatskom, za domovinu, i sve ostale izričito ne spomenute zadaće, koje logički proizlaze iz naše kondicije boraca za slobodu.

Mogli bi, da ne duljim, reći, da RADNI SKUPOVI moraju učiniti sve ono, što mi odavde ne možemo, odnosno što Hrvatski narod ne može iz zatvora koji se zove Jugoslavija.

Između neizmjerne velikih potreba i između kriminalne indiferencije mnogih Hrvata u tuđini, ljudi OTPORA preko svojih RADNIH SKUPOVA moraju naći jednu mogućnost a to je osiguranje minimuma i nastojanja da se postigne maksimum.

XI.) PRIMJENJENI DUALIZAM KAO TAJNA USPJEHA RADNIH SKUPOVA.

Sve će ove za sada ostati mrtvo slovo na papiru ako se ne sprovedu u život ove ideje, ili ne zamjene drugima, boljima, prikladnijima, skladnijima, prihvatljivijima, kako hoćete. Ideje uopće vrijede toliko, koliko su se pokazale u primjeni i akciji.

Ima jedna osnovna psihološka činjenica, koju svaki od Vas mora u sebi riješiti, a onda primijeniti na organizme koje budu vodili za Hrvatsku. To je vječiti dualizam, da kažem dvostrukost, koji paralelno idu u nama i kroz nas na našu akciju.

U prvom redu to je borba dobra i zla u čovjeku, koja vuče svoj korijen iz doba pada čovjeka, iz istočnog grijeha, da se izrazim u poznatoj terminologiji iz Biblije. To je onaj egoistički "ja", naša komotnost, naši osobni, obiteljski, trgovački i drugi interesi s jedne strane i žrtvovanje vremena, zdravlja, živaca, sredstava i života za jednu domovinsku stvar. Ako ju niste riješili u sebi, jedva ćete moći primijeniti na poduzeće kao RADNI SKUP, koje vodite ili u kojem nešto činite. To je ono **"dobar pastir a što kaže inom, i sam svojim potvrđuje činom"**.

Jedna od težkih poroka (pogrešaka, krivica itd., mo) emigracije i kočnica mnogog rada jest onaj pretjerani individualizam, onaj "ja" iznad svega, kojega treba u radu podrediti onom "MI", a to nije laka stvar i mnogi su inače vrijedni ljudi tu izgubili tlo pod nogama i spali na bijedno izživljavanje, na varanje sebe i ostalih. Osobni sporovi, osobne simpatije, razlike u sporednim stvarima, paralizirale su rad mnogih pokreta i kolektivnih pokušaja. Uvijek se susreće onaj "ja" kakvoga želimo drugima nametnuti, sa onim ja, koje sami sebi u času ispita savjesti ispovijedamo, kako se je reklo, sami sebi pred ogledalom ili u savjetovanju sa jastučnicom. (Kristalno jasno rečeno, hvala ti generale!, mo).

Bit će toga dualizma ili rada na dva kolosijeka, koji vode cilju, negdje se i dodiruju, ali svaki ide svojim putem. Tako na pr. suradnja ORGANIZACIJA OTPORA, koje su davno legalizirale, imaju stanovitu svoju personalnost, svoj "ja" kolektivni, i logičko je, da gledaju na probleme suradnje u RADNOM SKUPU kroz naočale organizacije, one uže, kojoj pripadaju. Ima tu nekada i obveze prema vlastima, koje su im omogućile zakonsko i legalno djelovanje, a to nije uvijek slučaj sa drugim grupama, pojedincima, pa će trebati ljubavi i rasuđivanja i takta, da se respektira ove kolektive i njegove predstavnike. Dualizam između takovih društava, kao na pr. KANADSKO HRVATSKI NARODNI OTPOR SREDIŠNJICA ERIK LISAK, i AMERIČKI PRIJATELJI HRVATSKOG NARODNOG OTPORA IZ CLEVELANDA, ili između komponenata istih i njihove udjela u RADNOM SKUPU, bilo onom teritorijalnog značenja ili onih posebnih, funkcionalnih, koji su izravno veza uz Glavni Stan, mogli bi stvoriti probleme, koji bi kočili rad, ako ne uskladi taj dualizam u našem djelovanju pomoću razbora i autoriteta PREDSTAVNIKA GLAVNOG STANA NA ODNOSNIM PODRUČJIMA.

Uspjeh RADNIH SKUPOVA ovisiti će o usklađivanju uloga u dva razna pravca rada, gdje čovjek dolazi u sukob sa sobom.

XII.) RADNI SKUPOVI OTPORA KAO DIO POKRETA OTPORA:

Pred ljudima Otpora ima više problema, pa tako i sjedinjavanje raznovrsnih elemenata u jednu skupnost, stavljanja aparata u pokret, vodstvo aparata, akcije i pokreta, i suklađivanje toga sa stanjem u svijetu i drugim hrvatskim organizacijama, političkim strankama i eventualnim zajedničkim svehrvatskim forumima.

Dobar dio tih problema spada na RADNE SKUPOVE, i radi toga se ukazuju potrebe, da bi se stvorilo tijelo, koje će voditi ovaj sektor rada, to jest ujedinjenje svih RADNIH SKUPOVA U JEDNU ORGANSKU CJELINU.

Kao prvi korak treba stvoriti POKRET OTPORA kao izričito političku organizaciju, a koju bi vodili predstavnici PODRUČNIH RADNIH SKUPOVA. Tako na pr. predstavnici pet područnih skupova (isključivajući iz poznatih razloga riječ ZAPOVJEDNICI PODRUČJA, kao i svaku vojničku terminologiju) trebali bi tvoriti možda GLAVNO TAJNIŠTVO OTPORA, ili POKRET OTPORA, ili ih povremeno ujediniti u jedno funkcionalnom POLITIČKOM UREDU OTPORA, kako sam to bio pokušao sa Tomicom Grgićem, nažalost bez uspjeha, a o čemu ćemo posebno govoriti.

Tako bi se, zasad, separirali (odvojili, mo) pojmovi GLAVNI STAN I GLAVNO TAJNIŠTVO, ili

GLAVNI TAJNIK I ZAPOVJEDNIK OTPORA, ili ZAPOVJEDNIK HOS-a, ili druge titule vojno-revolucionarnog značenja. Ne smijemo okasnuti sa tom provedbom i ne smijemo pri tome imitirati Jelića i HOP, koji su se prije vremena i jednostrano reorganizirali i izložili udarima UDBE, VREMENA I AMBICIJA.

"U kući obješenog ne smije se govoriti o užetu"- veli jedna stara španjolska narodna poslovice. Govorim o sebi. Ne zato, jer sam bio među onima, koji su stvorili ime i organizaciju OTPORA, ni zato, jer sam bio među onima, koji smo vodili bunu unutar redova organizacije, kojoj smo nekada pripadali, nego zato, jer je moja osoba dvostrukom važna :

a.) ja sam bio skoro jedina konekcija između onih, koji su gradili i rušili, pa je zakonima života i potrebom borbe potrebno, da ne tražim za sebe ono, što sam nijekao i samom Poglavniku, i danas niječem njegovu nasljedniku, (**Dru. Stjepanu Heferu, mo**) i

b.) ali ja sam bio i krivac, da nam nisu pristupili mnogi, kojima je moja osoba bila neprihvatljiva uopće, ili im nije dostatna za vođenje Otpora i oslobodilačke borbe, te traže da se moju osobu zamjeni IDEJAMA I KOLEKTIVNIM ZAPOVJEDNIŠTVOM ili VODSTVOM. To je u duhu vremena u kojem živimo, a i shvatljivo, jer se ne može voditi borba jednog naroda za slobodu u ime jednog generala, nego u ime jedne ideje. A generali ne samo da nisu uvijek pogodni, nego i oni stare, umiru i griješe, te ni jedan razuman ne može tražiti za sebe ono, da "zna šta radi". Borba za slobodu je zajednička stvar i svi treba da znamo, šta se radi, kako se radi, zašto se radi i zašto se ne radi.

Imajući, dakle u vidu ta dva momenta, tj. ono što privlačim, i ono što odbijam, moramo izgraditi kolektivno vodstvo, kolektivnu svijest, kolektivnu odgovornost, i vezati se uz ideje i program, a ne uz osobe, kako i opet ne bi pali u smrtnu grijehu naše nedavne prošlosti.

Kao prvi korak, i barem na ovom vanjsko-političkom, legalističkom, normalnom i javnom radu stvorimo PRAVU INSTITUCIJU KOLEKTIVNE ODGOVORNOSTI I VODSTVA : POKRET OTPORA na FANJSKOM FRONTU.

Sporedna su imena, ali su RADNI SKUPOVI oni, koji to moraju obaviti. Zatim ćemo dogovorno sa višim zapovjednicima HOS-a, unutar i van OTPORA, potaknuti i probleme HRVATSKIH ORUŽANIH SNAGA, a isto tako na domovinskom-konspirativnom-revolucionarnom terenu pokušati doći do nekog organskog kontakta sa onima, koji pokazuju na tom polju interes i djelatnost.

Sa željom, da bi glavni ljudi Otpora preko osobnih i kolektivnih stanovišta na ovaj moj pred-plan odgovorili sa jednim konstruktivnim kritičkim stavom, prijedlozima i protu-prijedlozima, želim uspjeh u radu osobama i institucijama, kako bi pred Bogom i Narodom preuzeli na sebe tešku dužnost organizacije hrvatske revolucije, i uz naš vojnički i bratski pozdrav,

general Drinjanin,

U Glavnom Stanu Otpora
30. svibnja 1966.

(NB. A šta reći na sve ovo!, osim čitati, (pro) studirati, zapamtiti, širiti među Hrvatima da se zna i da se ne zaboravi kako su Hrvati u emigraciji živjeli, mislili, sanjali o Hrvatskoj, radili za njeno oslobođenje, žrtvovali se, pripremali se za konačnu pobjedu, POBJEDU OPERACIJE "OLUJA" koju ćemo ubrzo slaviti u Kninu, dvadesetu (20) godišnjicu po redu, za koju je general Drinjanin u ovim svojim povijesnim **SMJERNICAMA HRVATSKOG NARODNOG OTPORA** rekao prije, ima tome, punih 49 godina "...da ne možemo gledati na sat i vrijeme kada će se to zbiti i dogoditi, ali

će se za sigurno zbiti i dogoditi ...". Ove izražene ideje generala Drinjanina je ljubomorno upijao dr. Franjo Tuđman, i zato je tražio podršku hrvatske političke emigracije za obnovu Države Hrvatske. On je tu podršku našao kod svih Hrvata dobre volje u iseljeništvu a ponajviše u programu hrvatskog Narodnog Otpora i njegovih članova. Mo. Otporaš.)

22-06-2015 22:26#510

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

HRVATSKA, EUROPA I SAVJETI VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA, GENERALA DRINJANINA

general DRINJANIN

15.I.1963.

Brat.M.Dabo Peranić,

Paris.

Dragi brate i gospodine ! (Ovo pismo se nalazi u knjizi "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA" st. 174-175., mo.)

Vjerojatno ste mislili, da nisam odgovorio, kako Vam ne bih trebao reći, da ne. Nu kako je najugodnije ugodno se iznenaditi, mogu Vam reći, da sam čekao, kako bih Vam ne samo u duhu stisnuo junačku ruku i prihvatio Vaš plan, nego i ponudio nešto više, a i dao neke ideje, kao kompliment.

Da nismo imali stvar sa obranom naših dječaka u Njemačkoj i list "OBRANU" već bi to bili načinili. Nu nije kasni nikada, što je za domovinu korisno. Dakle : prihvaćamo ideju lista.

Konkretno: za prvi broj dajemo Vam 500 NF., (NF znači "Novih Franaka", jer je Francuska 1960 godine, zbog rata u Alžiru i velike inflacije, od prijašnjih 100 franaka napravila jedan NF, tako da je svaki stari franak bio jedan cenat. Ja sam tada zarađivao mjesečno manje od 500 NF. To sam naveo da bi se donekle mogla, danas, u godini 2015, dobiti ideja vrijednosti tih 500 NF., mo), a za daljnje, svi trebamo podmetnuti leđa. Vjerujem da će se za list dobiti nešto u Francuskoj, mi ćemo isto pomoć, Vi ćete isto pokrenuti krug prijatelja, koji će pomagati, jer ljube domovinu. Naći ćemo mecana među bezuvjetnima oko "DRINE". A onda, kao i uvijek, naprijed, naprijed, kada se posrne i padne, ustati se i napried, do kraja, do pobjede ili smrti. Mi stojimo uz Vas.

List bi trebao biti u Vašim rukama i to bez diskusije. Tko priđe, neka surađuje, nu nedajte se preplaviti od jalnih (u ovom smislu lažljivaca, mo), mudrijaša, profesionalnih politikanata, kojima nije ništa sveto, doli sama osoba vlastita. Ali kada vide da jedna stvar ide naprijed, onda jednostavno brenzaju, ruše. Obecavaju pomoći, ali ruše. Bolje imati manje pomoći i manje savjetnika, jer će Vas izgristi. Mogu Vam reći primjer prof. Prcela, dobrog i odanog Ive, (prof. Ivan Prcela je sa svojim suradnicima prikupio od tada još živi i preživjeli Hrvata sa Bleiburga, Križnog puta i drugih Titinih i partizanskih stratišta, svjedočanstva o ubijanju Hrvata, sastavio i izdao knjigu 1970. godine ne engleskom jeziku **OPERATION SLAUGHTERHOUSE**, a prevedena je na hrvatski u Zagrebu

2005. s naslovom **HRVATSKI HOLOKAUST II.**, mo), koji je došao k meni i iznio plan. (Da se zna, prof. Ivan Prcela je bio sa generalom 1963. godine preko cijelog ljeta. Tada su se ona dvojica upoznali, prijateljski, postali iskreni suradnici za isti cilj i za istu stvar, stvar HRVATSKA. Tada je prof. Prcela tu u Carcagentu . ili okolici - upoznao jednu Španjolku, zagledao se on u nju a i ona u njega, zaljubili se jedno u drugo, te iz te ljubavi su se oženili 26 prosinca 1963. god., a vjenčani kum im je bio general Drinjanin, mo). Danas su već dvije knjige van, a skoro će i treća o Bleiburgu. Šaljem Vam neke stvari, pa i te knjige. Posebno poštom. Dakle, skoro je obolio živčano. Nisu htjeli pomoći. Kada je uspio, onda se ponudili, da ga odmognu. Kada smo progurali, onda omalovažavaju. Kada nije uspjelo, vrijeđaju, denunciraju. Računajte s tim. Dakle : uzmite stvar kao stvar života i smrti, bez povlačenja, paleći brodove, za sobom, kao Hernan Cortes, kada se iskrcao u Mexicu. Ta novina ili će biti djelo Vaše, životno, poput one pjesme kiplinga, ili će biti mrtvorodjenče uz mnogo intelektualnih babica.

U prvom redu : sve što od "DRINA" i "Značaka" dobijete Vi i Luburić Žarko, kojemu ćemo pisati, neka bude u taj fond. Dat ćemo poslati sredstva i sa drugih strana. Povezati ćemo Vas s prijateljima, i poslati Vam kopije pisama. Stavljamo stvar u pogon. Učinite i Vi isto.

Rekli ste šta ćete pisati. U redu. Obarati neistine. Govorite o Hrvatskoj u Evropi, nađite materijal o Iliriji francuskoj, govorite nešto o tome šta je bila Francuska Revolucija u svijetu, pokušaji Napoleona da stvori Evropu. Ne zaboravite De Gailla, koji vodi Evropsku politiku na našu veliku radost. Nismo protiv Amerike, nego smo za Evropu. Francuski narod može više učiniti za slobodu Hrvatske, nego itko. Obradite pohvale francuskih generala hrvatskim vojnicima. Sudbina je u rukama vojnika Evrope i u Ujedinjene Evrope. (Eto, vidite danas kako je veliki general Drinjanin mislio prije pola stoljeća gdje naša hrvatska treba pripadati. On je proročanski uvidio da Hrvatska pripada Europi i da su Hrvati Europljani, na suprotno mnogih Hrvata koji su danas iz svojeg slijepila protiv toga da Hrvatska bude članica Europske zajednice, mo). Mi smo moderni ljudi. Mi smo za svaku ideju, ako ulazimo u nju kao slobodni ljudi.

Možete računati sa suradnjom naših prijatelja muslimana, Hrvata, i internacionalnih krugova. Francuska je velika zemlja i nije izgubila ugleda među muslimanima. Dobit će ga skoro, gdje ga je izgubila. Sve je to relativno, to će se vidjeti skoro. De Gaulle je izišao pobjednicima u Alžiru i skorom će biti, na drugoj bazi, što je bio i prije. To se vidi u Maroku, koji se približuje Španjolskoj i Francuskoj. To se vidi i u mnogim afričkim zemljama. Influencija Francuske je velika na Orientu unatoč svega. Tim putem i na francuskom jeziku prodrijeti ćemo. Vi ste vojnik i radite za Hrvatsku sa najidealnijim ljudima. Nije važan uspjeh, nego dobar put. Netko iz ekipe će stići. (general Drinjanin je često puta znao reći da će netko iz **EKIPE OTPORA STIĆI**, s njim ili bez njega, U HRVATSKU: To se je obistinilo u Domovinskom ratu, mo). nismo egoisti, nego ekipa svjesnih ljudi. Neću vas ostaviti nikada. Imamo neprijatelja, jer imamo ideja. Branimo ideje. Zato ćemo imati i prijatelja. Uvijek. U svim prilikama. U svim krajevima i u svim okolnostima. Računajte, dakle, sa tim činbenikom.

Možda bi bilo dobro, da se krećete na liniji : Hrvatska država, Demokracija kao plod francuske revolucije, Evropska sudbina, vojnici kao stup Nacije i savezno sa vojnicima Evrope i najjačim nacijama, Njemačka, Francuska, za Evropu slobodnih Nacija, Evropa Patria ili Patrija! To je najširi hrvatski, vanstranački, program za Hrvatsku u Evropi koja se izgrađuje. "Otpor" pak /Resistencija/ komunizmu Tita i Jugoslaviji. Tu ćemo naći saveznika u Francuskoj i to brzo. Mislite na to, da sa prvim brojem u ruci idete na čelu jedne delegacije kulturnih Hrvata k predsjedniku De Gaullu, predati mu **PRVI BROJ KAO PRVOM EUROPEJCU**, kao Prvom Vojniku Evrope. Hrvati su dobri, zahvalni, vjerni saveznici. De Gaulle obnavlja Napoleonovu slavu (kao što će doći vrijeme da će Hrvati obnoviti slavu Poglavnika, Ustaša i NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE, mo), i dati će Evropejcima novi Horizont za budućnost. Ne bojte se stvarati zaključke. Gloria je i pasti pa i propasti sa velikim ljudima, za velike ideale, u velikim činima. Treba imati smisla za Povijest. Vi ste

повјесничар, млад, здравих погледа, без предрасуда, без hipoteke. Будућност је ваша. Знајте се жртвовати за њу. То даје величину, даје снаге, смисла за живот. Било срећно!

Израђујемо Дјонике, коначне, за продају и измјену. Ставити ћу Вам на располагање и то у корист Вашег списка. Покрет ћемо и друге наше у Француској. Сматрајте се припадником, екипом, и идемо до краја, до побједи.

Немојте писати о mojoj особи. Него о Хрватској Војсци. Нисам ја шеф, него сарадник. Нисмо скуп, нисмо аморфна маса (**Људи без облика и идеја, мо**), која треба гонича, овна, него демократи, свјесни људи, патриоти, припадници једне радне екипе. Нека нас води идеја. Будућност је, тако, наша.

Ми радимо и на могућности, да тискару осposобимо за више ствари. У том случају, касније, доста Вам је израдити материјал, средити, има оvdје пријатеља, који знају француски, fratara, за корекцију. За лист, булетине, Ваше књиге, и зашта буде требало.

На крају : када vrijeme постане угодније људи ће многи овати у госте. Искористити ћемо прилику, да Вас тко доведе, па де се и особно упознати, говоримо и договоримо. А сада: напријед у име Бога и Хрватске !

Грли Вас одати Вам

general Drinjanin.

27-06-2015 05:16#511

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"MEMORANDUM" HRVATSKOG NARODNOG OTPORA CHARLES-u DE GAULLE-u (1) DIO

Madrid, dne 15 veljače 1963.

Njegovoj Ekselenciji Charles-u De Gaulle-u, Predsjedniku Francuske Republike

(Prije nego počnem преводити ovaj "**MEMORANDUM**" s француског на хрватски језик, сматрам потребним рећи онолико ријечи - колико буде потребно - за појаснити неке ствари гледе овог "MEMORANDUMA".

- Ја сам био особни пријатељ дра. Перанића. Радити смо у истом подuzeću "**LIBRAIRIE HACHETTE**" од сiječња 1962. до veljače 1967. године. Дра. Перанић*ми је био вјенчани кум. То говорим зато да се зна да смо били повезани добрим пријатељством. Ја сам био тај који сам дра. Перанића препоручио генералу Drinjaninu. Многе ствари смо заједно радили па сам упознат и са овим "MEMORANDUMOM".

- Боже Вукушић у својој књизи "**ТАЈНИ РАТ УДБЕ ПРОТИВ ХРВАТског**

ISELJENIŠTVA", 3. Dopunjeno Izdanje, donosi na stranici 259 da je pisac ovog **"MEMORANDUMA"** glavome i petom dr. Miljenko Dabo Peranić, što nije istina. Istina je, tko je imao priliku do sada pratiti **"PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA"**, da je prvo pismo dr. Peranić pisao generalu Drinjaninu u kolovozu 1962. godine, te da je nedugo iza ovog pisma general odgovorio dru. Peraniću i izrazio želju da bi ga želio osobno upoznati. Kako se po datumu može vidjeti da je ovaj "MEMORANDUM" pisan predsjedniku Francuske Republike Charles-u De Gaulle-u u Madridu 15 veljače 1963. godine, dakle ni punih pola godine od prvog dopisivanja i jednog i drugog. Istina je da je dr. Peranić preveo ovo pismo na francuski i istina je da je general Drinjanina pisao ovaj **"MEMORANDUM"**.

- Kako je ovo pismo pisano na francuskom jeziku, koristio sam rječnik francusko-hrvatski Valentin Putanec, Zagreb 1957, hrvatsko francuski rječnik Deanović - R. Maixner, Stvarnost, Zagreb 1960., Bratoljub Klaić "Rječnik Stranih Riječi", Zagreb 1962., kao i francuski rječnik "Petit La Rousse" Paris, Edition 1977. Također sam se koristio raznim američkim rječnicima a sve to u jedni jedinu svrhu da pronađem pravu i odgovarajuću riječ **"OTPOR"** ili **"OTPOR"** Istina da je general Drinjanin koristio originalnu riječ pravopisa NDH **"OTPOR"** koju je koristio na Ivan Planini u listopadu 1944. godine kada je po odredbi Hrvatske Državne Vlade general Luburić osnovao **"HRVATSKI NARODNI OTPOR"** kao zalaznicu u povlačenju HOS-a prema Zapadu. Također je istina da ovi svi rječnici nigdje ne pišu riječ **"ODPOR"** nego jedino i isključivo **"OTPOR"**

- Zašto ja o ovome sada, skoro pola stoljeća poslije pogibije generala Drinjanina, pišem? Pišem zato što mnogi Hrvati ne znaju kroz koje smo velike i žučljive polemike prošli - **MI ČLANOVI HNO, OTPORAŠI I OTPORAŠ** - zbog i poradi ove riječ **"ODPOR"** ili **"OTPOR"** Ja sam povodom ovoga pisao prof. Ivanu Prceli u Cleveland, znajući da su on i general Drinjanin vjenčani kumovi i dobri prijatelji. On mi je nekoliko puta prigovorio da se ne držim Maksovog originalnog imena "OTPOR". nastojao sam mu pojasniti da je jezik živ kao riba i da se treba prilagoditi više fonetičkom nego originalnom izgovoru. Dao sam mu nekoliko primjera i pitao ga za savjet, kao na primjer: dali se pravilnije kaže "**Svatba**" ili "**Svadba**", "**Pedeset**" ili "**Petdeset**", "**Otpor**" ili "**Otpor**", te kada se suglasnik **"D"** spaja u suglasnik **"T"**. Istini za volju prof. Ivan Prcela je lijepo odgovorio da on nije neki jezikoslovac niti da može na to dati neki odgovarajući odgovori, ali svakako jezik se prilagodljiva narodnom govoru i izgovoru. A jedan drugi vrlo državotvorni Hrvat mi se javio da je kupio knjigu "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA" i primijetio da sam se ja često služio riječju **"OTPOR"** umjesto originalnog imena **"OTPOR"** Doslovno mi piše "...gospodine da je Maks sada živ, zavrnuo bi ti glavom ...Svi te bojkotiraju samo zato što se nisi držao maksovog originalnog imena **"OTPOR"**..."

- Ja ću ovde pretiskati **POGLAVLJE V. "USTAVNIH I PROGRAMATSKIH NAČELA HRVATSKOG NARODNOG OTPORA"** strana 38, a Božo Vukušić to doslovno donosi u spomenutoj knjizi na strani 26, 27 i 28. Prepisujem ono što je Božo Vukušić napisao:

"...Sve to je dalo organizaciji zamah te je vodstvo HNO-a odlučilo modificirati programatska načela koja su konačno uobličena na sastanku vodstva 16 kolovoza 1977. u Španjolskoj. Njihovi najvažniji dijelovi glase:

"S obzirom da je svaki program u mnogo čemu ovisan o prilikama i općem stanju određenog vremena, nužno se nameće i zaključak da je prigodom određenih promjena opće situacije i on sam podvrgnut promjenama i razvojnom procesu, kako bi zadržao mogućnost praktične promjene, idući u korak s vremenom. Mi, stoga, ovdje iznosimo samo neke od glavnih smjernica programa HNO-a, koje se u biti ne mogu mijenjati - bez obzira na promijenjene situacije - jer po naravi svoga sadržaja imaju trajnu vrijednost:

HNO bori se za obnovu samostalne, slobodne i suverene Države Hrvatske u kojoj će narod svojom slobodnom voljom i suverenim pravom odlučivati o svom društvenom, političkom i gospodarskom

uređenju.

Budući da je ovaj program namijenjen izvan domovinskom djelokrugu HNO-a (koji je zasnovan na demokratskim načelima) njegov će se cijeli rad odvijati javno i u granicama zakona onih zemalja u kojima su osnovane i gdje rade njegove postrojbe. HNO će u tom radu pomagati hrvatsku osloboditeljsku borbu svim prikladnim i zakonom dopuštenim sredstvima i načinima djelovanja. Na međudruštvenom planu - u pitanju suradnje s drugim hrvatskim državotvornim organizacijama, rodoljubnim društvenim i aktivnim pojedincima - *HNO ostaje na svom već dobro poznatom stanovištu; što znači da će činiti sve u svojim mogućnostima da među društveni rad bude svrsishodno usklađivan i da jedinstvo akcije bude što opširnije i potpunije provođeno u život i rad hrvatske osloboditeljske borbe. U tom duhu, HNO će se truditi i za utvrđivanje boljeg razumijevanja, kao i sveopćeg narodnog izmirenja, gdje ideološke razlike neće više predstavljati zid ograđivanja jednih od drugih, već neka to postane narodni potencijal za bolji i potpuniji rad i bogatiju političku prisutnost na svim područjima i zbivanjima društvenog života. (Onima koji do sada nisu znali, neka sada znaju da je dr. Franjo Tuđman na ovim "Ustavnim i Programskim Načelima HNO" iz godine 1977 temeljio osnutak Hrvatske Demokratske Zajednice, HDZ., mo. Otporaš.) Hrvatsku nacionalnu slogu smatramo jednim od najglavnijih preduvjeta za svako daljnje razumno djelovanje, pa će se i naš rad stalno temeljiti na tim načelima, malog neslaganju opravdan je, naravno, onda kada smatramo da je u pitanju služenje neprijatelju ili izdaja bilo koje vrsti, kao i svako djelovanje koje šteti temeljenim interesima hrvatskog naroda ...

načelno, mi smo, naravno, za mirno rješenje i postizanje hrvatskih pravednih zahtijeva i ciljeva, ali smo, na žalost, u takovim pokušajima toliko puta ostali bez uspjeha, da se više ne može objektivno i s ozbiljnošću pomišljati na takove mogućnosti. Naš neprijatelj još nije nigdje pokazao da je dostigao stupanj ljudskog razuma, gdje bi shvatio da je u obostranom interesu mirno rješenje, i da bi učinio nešto konstruktivno u pogledu pravednog i mirnog rješavanja toga neodgodivog pitanja. On je tu svoju tvrdoglavost i neljudske namjere pokazao i u najnovijoj povijesti - 1971. godine, pa nam stoga ne preostaje drugo do li najozbiljnije pripreme za onaj posljednji način ljudskog saobraćaja u postizanju pravde - revolucija.

HNO nije stranka sa strogom privrženošću jednoj ideologiji već opći državotvorni pokret, pa se mi ne kanimo - niti želimo - zadržavati na širokim i preciznim definicijama društvenog uređenja u oslobođenoj Domovini. U redovima HNO-a mogu biti i pripadnici hrvatskih političkih stranaka sa različitim ideološkim pogledima i već stoga je neprihvatljivo ići u opširne i jednostrane definicije programa. Osim toga, ima i drugih razloga. Jedan od njih je i taj da bi se tako opširnim razradama o načinu društvenog uređenja išlo u protuslovlje s osnovnim načelima same organizacije - u kojima se navodi da je hrvatski narod jedini koji ima pravo svojom slobodnom voljom donositi odluke o pitanjima državnog uređenja."

Oprostite što je uvod bio malo podug, ali moralo se je i ovo reći kako bi se što potpunije i svrsishodno mogao razumjeti i ovaj "MEMORANDUM" upućen predsjedniku Francuske republike Charles-u De Gaulle-u.

Nastavlja se. Otporaš.

30-06-2015 05:12#512

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

"MEMORANDUM" HRVATSKOG NARODNOG OTPORA CHARLES-u DE GAULLE-u (2) DIO

Madrid, dne 15 veljače 1963.

Njegovoj Ekselenciji Charles-u De Gaulle-u,
Predsjedniku Francuske Republike

Ekselencijo,

Pišem Vam ovo pismo u ime hrvatskog naroda, u ime Hrvatske Vlade i u ime Glavnog Stana Hrvatskog Narodnog Otpora. Ne pišem Vam samo kao u svojstvu Predsjednika Francuske Republike, nego kao i u svojstvu budućeg Predsjednika Ujedinjenih Država Europe.

Bilo je to 1918. godine da je naš hrvatski narod političkim špekulacijama u Versailles-u izgubio svoju slobodu i svoju nezavisnost, a po drugi puta 1945. sovjeta-američkim špekulacijama. Zato su Amerikanci prikupili skoro 250.000 hrvatskih vojnika u Austriji, tobože da ih naoružaju za borbu protiv Sovjeta. Ali istina je da su ih oni razoružali i izručili komunističkim bandama maršala Tita. A to je bilo po naređenju maršala Alexandra koji je rekao da se hrvatska vojska mora razoružati i izručiti Jugoslavenima. Poslije izručenja 17 hrvatskih divizija, komunisti su ih masakrirali a detalji o ovim pokoljima su prikazani ovoj priloženoj knjizi: **"IN TITO'S DEATH MARSSES"** (Ovdje se radi o knjizi: **"U TITINIM MARŠOVIMA SMRTI"** koju je napisao satnik HOS-a Josip Hećimović a u kojoj je vrlo detaljno opisao patnje i muke hrvatskih vojnika i civila u tim Titinim maršovima Smrti. Dr. Peranić je, moglo bi se reći, po uputama generala Drinjanina uz ovaj **"MEMORANDUM"** Charles De Gaulle-u poslao i ovu knjigu na engleskom jeziku. Mo.)

Vjerujem da ste Vi jedina osoba koja točno može razumjeti našu situaciju. Vi ste bili za vrijeme rata Glavni Zapovjednik Francuskog Otpora, i usprkos da je okupirana Francuska kapitulirala, Vi ste nastavili sa borbom i Vi ste povratili slobodu Vašoj zemlji. Naša zemlja je također okupirana srbo-komunistima, a naša osloboditeljska vojska se organizira u svim slobodnim zemljama. Naši borci iz Otpora vrše različite i destruktivne akcije (**đela, mo**) na željezničkim mrežama i tvorničkim područjima komunističke Jugoslavije, ali uvijek ostaje poteškoća snadbijevanja, jer naše logističke baze su vrlo udaljene od Balkana. (Možda će danas netko, poslije punih 52 i pol godine ovog **"MEMORANDUMA"** reći kako to da general Drinjanin piše o borbenim akcijama "terorističkog" značenja, a da taj "netko" neće uzeti u obzir tadašnju političku klimu i odraz vremena kada se je govorilo tko će koga glasnije nadvladati, grlatije govoriti, šakom od stol udarati, ili kao što je Nikita Hruščev 1960. godine na sjednici Ujedinjenih Naroda u New York-u cipelu izuo i s njom po stolu tukao kako bi da što veću važnost svojem govoru i svojem uvjerenju drugih da je samo on pravedan i nitko više. To su takova vremena bila, a general Drinjanin se je ovim **"MEMORANDUMOM"** obratio svojem kolegi vojničkog zvanja: General ti, general ja. Mo. Otporaš.) I usprkos da se mi borimo protiv međunarodnog komunizma, Sjedinjene Države Amerike (**još uvijek, mo**) pomažu komunistički režim maršala Tita sa milijunima dolara. Mi ocjenjujemo ovu vrstu politike kao apsurdnu (nelogičnu, mo.) i do krajnosti opasnu.

Hrvatski narod pripada slobodnoj Europi i želi i hoće ostati u Federaciji Europskih Naroda, ali nikako u jednoj komunističkoj državi kao današnja Jugoslavija, nego kao jedan narod slobodan i nezavisan, kojeg će predstavljati njegovo vlastito povjerenstvo, (**nalagodavci, poslanstvo, opunomoćenici, mo.**) u Saboru Europske Unije.

Ja vjerujem da je sada (**došlo, mo.**) povoljno vrijeme da nas narodi slobodne Europe pomognu kako bi sloboda mogla triumfirati (pobijediti, mo.) gdje su špekulacije maknute. U tu svrhu Vas molim, Gospodine Predsjedniče, da podržite naš slučaj i našu borbu i da liberalna i slobodna predaja

francuskog naroda se pokaže još jednom dostojna svoje prošlosti.

Nama je potrebno što hitnije da Francuska republika prizna:

- 1.) Pravo hrvatskog naroda na slobodu, nezavisnost i suverenitet,
- 2.) Potrebno nam je da Francuska Republika podrži naše zahtjeve kod Ujedinjenih Naroda da pošalju Međunarodnu Vojsku u Jugoslaviju kako bi spriječili daljnji pokolj hrvatskog naroda, za organizirati slobodne izbore i demarkaciju (razgraničenje, mo) granica između Hrvatske i njenih susjeda,
- 3.) Nama je potrebna jedna moralna i materijalna pomoć za našu Osloboditeljsku Vojsku,
- 4.) Potrebno nam je da Francuska republika olakša mobilizaciju svih Hrvata koji žive na području Francuske.

Gospodine predsjedniče, ovaj "**MEMORANDUM**", (pismo, mo.) predstavlja jedan povijesni dokument za naš (hrvatski, mo) narod, kao i za cijelu slobodnu Europu, i nadam se da ćete ispuniti Vašu povijesnu zadaću, a da Hrvatski narod nađe u Vama jednog iskrenog prijatelja, saveznika i zaštitnika.

U očekivanju povoljnog odgovora, izvolite primite, Gospodine Predsjedniče, izraze mojih najotmjerenijih i uzvišenijih osjećaja.

Glavni Zapovjednik Hrvatskog Narodnog Otpora
(general zapovjedništva (division, mo.) M.L.Drinjanin)
P.O.B. 5024, Madrid, Espagne.

Predstavnik Hrvatskog Narodnog Otpora za Francusku:
Dr. M. Dabo-Peranić, 30, rue Jacob, Paris 6, France.

Dodatak: Knjiga, naslov: "In Tito's Death marches,
by: Capt, (satnik, mo.) J. Hećimović.

(Riječka Udba je sve ovo prepisala na dra. Dabu Peranića. Ovaj "**MEMORANDUM**" francuskom predsjedniku Charles-u De Gaulle-u je uveliko smetalo Udbi, te su za tu svrhu poslali tri uhode u Pariz da uhode dra. Peranića, a ta tri operatera nisu znali jedan za drugog. Preveo s francuskog na hrvatski Mile Boban. Mo. Otporaš.)

30-06-2015 12:31#513

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

<http://kamenjar.com/memorandum-hrvat...u-de-gaulle-u/>

30-06-2015 14:05#514**Bobani**

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

SURADNJA RADI HRVATSKE - IZA VAŠIH LEĐA STOJI OTPOR

(Kako ste imali priliku pročitati "MEMORANDUM" HNO upućen predsjedniku Francuske Charles-u De Gaulle-u 15 veljače 1963. godine, sada prilažem ovdje odgovor generala Drinjanina dru. Dabi Peraniću samo šest dana kasnije. Mo. Otporaš.)

general Drinjanin21 veljače 1963.**Dragi moj brate !**

Eto, jučer Vam je odgovorio Bebek ([Željko Bebek, mo](#)), pa bih ja samo želo nadopuniti u pogledu pisama upućenih osobno meni. Osjećam se neobično sretnim radi Vaše suradnje i zalaganja. Vašim riječima ujedno stavite točku na uvod u našu suradnju i od sada ja Vas smatram jednim od najužih suradnika našeg Stožera. (Ja sam već pisao o dru. Miljenki Dabi Peraniću i on je već poznat svim onima koji su imali priliku čitati i pratiti ova pisma.

Dr. Peranić i ja smo godinama radili u Istom poduzeću. Istini za volju ja sam ga savjetovao 1962. da se priključi Otporu i da se javi generalu, što je on i učinio. Svojom suradnjom dobio je generalovo povjerenje da je kasnije postao desna ruka generala Drinjanina i član Glavnog Stana, mo). Imate jednu vrlo delikatnu i značajnu misiju i smatramo Vas šefom našeg odsjeka za vojnu povijest. Od sada pa unaprijed možete računati s nama na život i smrt. Niste više sami i ne trebaju Vas moriti brige u pogledu leđa. Iz vaših leđa stoji Otpor. Dijeliti ćemo Vaše uspjehe, ali i neuspjehe. Treba uvijek ljudski računati i sa 7 mršavih godina. (mislim da svaki zna šta ova izreka znači, mo)

U ovom broju "Obrane", koji izlazi za par dana, dali smo znati, da izlazi list "La Croatie" ([Kako sam već prije pojasnio da smo dr. Peranić i ja dugo razmišljali, neovisno o generalu Drinjaninu i Otporu, da počnemo s jednom malom privremenom "novinicom" LA CROATIE. Kasnije se je ta ideja ostvarila s pomoću generala i Otpora. Sve ukupno je izišlo samo 6 brojeva. Prestalo je pomanjkanjem novčanih sredstava, mo](#)) i da molimo sve naše prijatelje, da vas pomognu moralno, materijalno i suradnjom. Nećemo za sada stavljati karte na stol radi Vas, kako bi mogli dati prve korake bez Otpora, a na najširoj elastičnoj bazi. Vjerujem u uspjeh Vašega pothvata zato, jer je iza njega Vaša osoba i zato, jer sam voljan dijeliti Vašu sudbinu. Kada bi nam sve zatajilo, neće zatajiti tiskara "Drine" i Vi ćete ići naprijed.

Odobravam Vam kontakte s HOP-om (ovdje moram reći da sam osobno na tome radio, jer sam tada još bio član HOP-a a naš zajednički prijatelj Josip Čavčić je bio predsjednik društva [HOP-a "Dr. Ivan Šarić"](#), kao i predsjednik Hrvatskog Radničkog Saveza, HRS kojeg je dr. Peranić bio tajnik. Nismo mogli prekinuti s prijateljima koji su i dalje ostali u HOP-u, odnosno u HRS-u, a mi, skoro svi, prilikom ne sporazumijevanja novodošle politike HOP-a i pritiskom pojedinih zaguljenih članova iste, napustili smo HOP i prešli u Otpor, mo), kao i sa svim drugim Hrvatima, koji stoje na državotvornom stanovištu, bez obzira što ti ljudi pisali o nama i posebno o meni. Ogromni dio ljudstva je apsolutno idealistički raspoložen, a ako im fali jedna vizija na našu problematiku, gledanu iz bliže perspektive, to je radi njihova vodstva, koje je intelektualno i politički zakržljalo.

Naprijed, dakle, bez straha i kompleksa. Ono što Vam sada u nastavku pišem, možda nije akademski ali jest jako plastično i u vojničkim okolnostima ima svoje značenje: idite naprijed i jednu ruku uvijek držite pred sobom za udarac, za obranu, za što bilo ili pipate u tami, ako ista vlada, a drugu ruku uvijek držite otraga ...za svaki slučaj. Tražite suradnike i savjetnike, ali nikada nemojte pasti u kušnju, da pravite neki odbor. Vaša intelektualna superiornost moći će Vam dozvoliti vršiti potrebni ekvilibrij.

U pogledu vlč. Čuljeta ja apsolutno odobravam redosljed misli, koje ste iznijeli i više držim do onih masa HOP-a, koje su i tako u konstatnoj pobuni, nego do zakržljali konzervativaca i ne znam kako bih ih sve nazvao, kao što su Jelić, Oršanić i kompanija.

Prilažem Vam prvu stranicu "Obrane" i na poledini našu unutarnju okružnicu, da vidite, da mi slijedimo s Vijećem, jer smo ga mi napravili, a ako netko izleti iz njega, nećemo to biti mi. Pokušajte, a ako ne uspijete, ne trebamo se ljutiti. Dobiti ćete sve, što imamo i što iziđe iz tiska izravno i o tomu će voditi brigu Bebek. Budite stalno s nama u kontaktu. U pogledu Vašeg ljetovanja, možete računati na moju kolaboraciju. Ja mogu ovdje napraviti praktički, što god želite. (Ovog ljeta 1963. godine je bio prvi posjet Dra. Peranića generalu Drinjaninu. Prije njegova odlazak za Španjolsku, pitao me je da kako bi se on, kao čovjek glazbe, trebao ponašati pred jednim vojnikom i generalom Maksom Luburiće.! Rekao sam mu da je Maks jako jednostavan i da je sin seljačke majke, te da neće imati s njim nikakvog problema. Kada se je Dr. Peranić povratio s godišnjeg odmora, za dugo nije mogao prestati govoriti - i to sve najpovoljnije - o generalu Drinjaninu, mo).

Želeći Vam mnogo uspjeha i dobro zdravlje, uz rukoljub Vašoj gospođi, odani Vam:

general Drinjanin.

ps.

1. Nađite jednu adresu, koja će biti javna. Možda poštanski pretinac, to je najzahvalnije. Javite nam odmah tu adresu, i mi ćemo, čim ju dobijemo, tiskati jedan oglas na hrvatskom, u našoj tiskari, sa tom konkretnom adresom. Taj ćemo oglas odmah uputiti svim našim povjerenicima, i razbacati odatle, iz Francuske, po cijeloj Francuskoj. ALI KAO GOTOVU ČINJENICU. To jest: toga i toga dana izlazi novina, pod imenom tim, i tim, sa adresom tom i tom, izlazi dvamjesečno, košta toliko i toliko, naručuje se, na toj stalnoj adresi. Mole se za suradnju, preplate, oglase itd.
2. Mi ćemo glavnim našima uputiti odmah jednu povjerljivu okružnicu, i oni će odmah pomoći, i staviti na raspolaganje fond "DRINE" itd. Vama za list. za "početni fond". Dapače, kao utemeljitelj. Mi jamčimo za svaku svotu, koju predujme, pozajme, itd.
3. uputiti ćemo Vam kopije pisama, koja budu pisali u korist lista. Ima u Kanadi nekih mogućnosti, jer se tamo govori francuski kao i engleski. Ima na Orientu. I u Francuskoj ima masa Hrvata. Ja mislim da možemo našim posredstvom dosta toga smjestiti, jer odmah imate povjerenike, koji će se staviti na raspolaganje. I u Parizu ima masa, koja iako nas ne begeniše, ipak vjerujem da će kupiti list, (ja sam ga osobno prodavao i sa mnogima se zamjerio što ga nisu htjeli kupiti, izgovorom da ne "barata" (govori) dovoljno francuski. Koliko me sjećanje danas, poslije pola stoljeća, nisam nikada uspio prodati više od dvadesetak novina. Najviše smo se "poćesali" tj. dobrovoljne priloge kupili, mo), prvi i jedini, koji izlazi na francuskom jeziku. Ime: možda "CROATIE" ili kao to dođe na francuskom? Možete i drukčije, mi u tom pravcu ne želimo Vam nametati mišljenje.
4. Važno je da donesete vijesti iz francuskih i hrvatskih kolonija, makar nešto. Prihvatite razna društva, zajednice, radničke Saveze, katolička itd. društva,- ali ne za savjetovanje, jer onda iz toga

brašna neće biti pogače. Vi ste vlasnik, urednik i ideolog lista. Samo tako se može. Izvanstranački, i za sve, to da, ali kao mušterije, i ne kao **ODBORNICI**. Neka Vas Bog toga spasi ! Nastupite da izlazite sa listom. I pozovite sve na gotovu činjenicu, ali ne na savjetovanje i savjetovanje, jer ste gotovi. Idite malim ljudima, i sa činjenicama. Trebate oglase, suradnike, pretplatnike, dobrotvore, povjerenike, ali ne odbornike, članove su-uredništva itd. Poslušajte me, pa bolje manje, skromnije, ali sigurno. Izgrizli bi Vas kao crveni mravi (što se na selu i pučki kaže "prčimravi", mo) svi ti parama gladni i duhom siromašni intelektualci, kojima vrvi Paris.

Tvoj Maks,

30-06-2015 20:08#515

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TKO JE PISAO ADRESU "PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA (prvi (1) dio) ?

by: Otporaš 8th January 2013, 14:59

(Ustao sam se jutros rano, vrlo rano, kao i obično; sa šalicom tople kave (mogu ja reći i kafe, zašto ne) u ruci i prigledam očima koje ću sada pismo iznijeti. Pogled mi zastade na "Fijoki"/dosije "Kum Dabo Peranić". Uzmen i počmem pregledavati. U jednoj kuverti nekih 16 sa 25 centimetara nađoh pismo od 23.XI.1990, pisano na pisaćem stroju. Uz pismo ima i drugog priloženog materijala, ali mi je za oko zapala IDEJA I AKT IZMIRINJA. Mnogo puta mi je kum Peranić pričao kako je on bio taj koji je s generalom pisao **PORUKU IZMIRENJA**. Ovdje u ovom IDEJA I AKT IZMIRENJA dr. Peranić otkriva pojedinosti koje bi mogle zanimati mnoge Hrvate, posebice one koji se poviješću bave. Osobno pismo koje je meni pisao i poslao uz ovaj priloženi materijal nije dugo, ali ima u njemu stvari, koje mi je on pričao, a koje ću sada ovdje iznijeti. Kako se i po datumu može vidjeti da sam ja ovo pismo pisao na Forumu Dnevno.com 8 siječnja 2013. godine. Od tada pa do danas taj Forum na portalu Dnevno.com više ne postoji.

Prije nekoliko dana jedan mi se gospodin iz Hrvatske javio s molbom da ako mogu pronaći to pismo dra. Miljenka Dabe Peranića u kojem on iznosi pojedinosti: kako je došlo do "**PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA**", da mu ga proslijedim, jer, kako taj gospodin kaže, da predaje na sveučilištu i da mu je to potrebno znati, pošto mnogi danas pričaju o **HRVATSKOJ POMIRDBI**, pa čak i Josip Manolića, a da nitko ne spominje početnika i početne ideje Hrvatskog Izmirjenja. Sreća da sam to pismo sačuvao i, danas, ponedjeljak 30 lipnja 2015. godine ga iznosim ovdje na portalu i Forumu Hrvatski Integralisti. Mo. Mile Boban. Otopraš.)

Milutin Dabo Peranić

10 Squire Avenue

East Northport

N.Y. 11731

Dragi Milane i Annie, 23.XI.1990.

Primio sam pismo sa riječima obiju Vas. Hvala. Milan spominje 4 točke, ali si zaboravio petu, onu gdje te molim da bi mi naznačio adrese centra Otpora po svijetu da im šaljem publikacije o generalu.

Prilažem ti pregled o ADRSI IZMIRENJA, koju mi još treba popraviti. To je Uvod u PREDKULISNA KORAČANJA PREMA 1970-71. DO PREDSDJEDNIKA TUĐMANA PREKO MAKSA.

Obrane ne želim primati preko ljudi koji se bore za Jugoslaviju. Ti ljudi za me opravdavaju strahovladu Aleksandra, ubijanja u KOLONI SMRTI, sva ubijanja i mučenja nas Hrvata preko Rankovića, Tita i njegovih ljudi-mučitelja i ubojica. Nastojat ću do njih doći drugim putovima.

Do drugog pisma ostajte mi pozdravljeni svi Bobani i Bobanići,
Vaš kum Miljenko.

(Kroz do sada iznješana **PISMA MAKSA LUBURIĆA** mnogi čitatelji su upoznati tko je Dr. Miljenko Dabo Peranić. On je bio uski suradnik generala Drinjanina od rujna 1962. pa do generalove mučeničke smrti 20 travnja 1969. Nisu mi svi detalji poznati kako je do toga došlo da se je odmah iza generalove smrti počelo sumnjati na njega, Dra. Peranića. Kako je isti bio član Glavnog Stana Otpora i velikog generalova povjerenja, automatski je bio na Udbinoj listi za likvidaciju. Zato bi bilo potrebno (po)zabaviti se svim tadašnjim izvorima oko generalova ubojstva i usporediti Ilije Stanića izjavu koju je on dao Sarajevskoj Udbi 29 travnja 1969., dakle sam 9 dana poslije ubojstva generala Drinjanina. Mo)

Pukovnik HOS-a Krunoslav Batušić piše pismo na tri stranice Ratki Gagri u Toronto 24.VI.1969., dva mjeseca i 4 dana poslije generalove smrti. Između ostaloga piše i ovo u zadnjem paragrafu pisma na prvoj stranici: "...Vijest o hapšenju Stanića u Parizu, čuo sam i ja ovdje, ali ta vijest nikako nije potvrđena, doduše Željko Bebek piše u Hrv. Državi, da je Stanić otputovao nakon atentata u Pariz i ovdje se priča, da Stanić piše pisma iz Pariza da on nije ubojica i da on ne želi nositi tu ljagu na sebi radi drugih, koji su to počinili ..." Važno će biti ovđe navesti, kao vremenski dokument, šta o tome kaže Dr. Dabo Perenić u svojoj knjizi **"PIGIBIJA GENERALA LUBURIĆA"** str. 175 :

Stanić mi se ponovo javlja pismom. 30. lipnja Stanić je još u Paris-u,...a na strani 176...Istog dana kada je stavljeno na poštu Stanićevo pismo za mene, 2 Svibnja, "netko" je na istoj pošti, Rue des Pyrennees, Paris 20 stavio oko podneva i razglednicu upućenu našem Glavnom Povjereniku za Njemačku, Iliji Vučiću, a na pošti Rue du Louvre, Paris 1, za Glavnog Povjerenika za Skandinaviju, Stipa Mikulića. Dopisnice su sve bez nadnevka. Poštanski žigovi određuju datume i satove odaslano. Evo sadržaja svih triju dopisnica:

Nastavlja se. Otporaš

(Napomena:

Budući sam zašao u ovo opisivanje Ilije Stanića "lutanja po Parizu", potrebno će biti iznijeti neka saznanja do kojih sam došao ili predodžbe koje bi mogle poslužiti razotkriti donekle ove spletke i zagonetke oko ubojstva jednog Hrvata i jednog genijalnog hrvatskog vojničkog stručnjaka generala Vjekoslava Maksa Luburića. Hvala svima na strpljenju! Mo)

by: Otporaš 8th January 2013, 16:59

TKO JE PISAO ADRESU "PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKI PARTIZANA"?
(pdrugi (2) dio)

1. Stipi MikulićuČ (strana 176.)

"Dragi Stipe. Tebi je sasna jasna situacija. Uvjeren sam da ni Ti ne vjeruješ u on što se priča i piše za mene. Ti znaš tko je ono učinio, a mene optužuju. Htjeli su me izigrati, ali im neće uspjeti. Ja imam sve dokaza protiv njih. Ti si mi dobar prijatelj pa znaj da ću im se osvetiti. Da imam novca najradije bi do Vas u Švedsku ali ću za sada ostati ovdje. Javi mi se na: Poste restante, Paris VIe. Mnogo pozdrava Stipi od prijatelja!
Ilija Stanić! Bog i Hrvatska!"

2. Iliju Vučiću:

"Dragi imenjače: (strana 176.)

Evo me u Francuskoj. Sad su svi digli ruke od mene, a do jučer svi su obećavali brda i doline. Ti znaš o čemu se radi, pa ako mi ovdje ne pomognu, dolazim kod Tebe.
Piši mi: Poste restante, Paris VIe.
Voli Te Tvoj jaran
Ilija Stanić"

3. Dabi-Peraniću: (strana 177.)

" Dragi moj profesore!

Već tri dana lutam i pokušavam da Vas sretnem, ali bez uspjeha. U Vaš stan ne smijem da me neko ne vidi. Ostavljen sam na cjedilu, molim Vas pomozite. Najbolje da sutra ili preksutra vidimo na ovom mjestu kod Tornja koje sam obilježio sa X. Čekam Vas u 19 h.

Ako mi ne pomognete ja ću reći novinarima sve što znam i tako doći do novca!

Primitite mnogo pozdrava od Vašeg Ilije! Doviđenja! "

(Ove tri razglednice kojih sadržaj Dabo Peranić ovdje donosi, trebalo bi vrlo dobro proštudirati, i tek tada bi se došlo do slijedećeg zaključka:

Prvo (1) da je Ilija Stanić uistinu došao u Pariz poslije ubojstva generala Drinjanina.

Drugo (2) kako je Željko Bebek mogao napisati u novini Branka Jelića "Hrvatska Država" "...da je Stanić otputovao nakon atentata u Parizu..." ako on za to nije ništa znao.

Treće (3) da je jugoslavenska Ambasada u Parizu bila upletena u urotu oko ubojstva generala Drinjanina.

Četvrto (4) kada je Ilija Stanić u rujnu mjesecu 1968. bio u Parizu i dobio od francuskih vlasti privremeni boravak na mjesec dana, i kako ga je hitno nestalo iz Pariza, još hitnije je stigao kod generala.

Peto (5) Ilija Stanić je poslije ubojstva za sigurno bio u jugoslavenskoj Ambasadi u Parizu, gdje se je s nadležnima dogovorio kako će ovi slati u njegovo ime pisma i razglednice istaknutim Hrvatima.

Šesto (6) Ilija Stanić je bio kod Sarajevske Udbe 29/30 travnja 1969. kojoj je sa svojim ponosom, ponosom Ilije Stanića, dao detaljan i opširan izvještaj o ubojstvu Maksa Luburića.

Sedmo (7) Službenici jugoslavenske Ambasade u Parizu su u ime Ilije Stanića iz Pariza slali razglednice kako bi na taj način mogli optužiti Dra. Peranića da je on bio upleten u generalovo ubojstvo, jer Ilija se nalazi u Parizu u kojem je živio i Dr. Peranić.

Osmo (8) u Dra. Peranića se nikada nije sumnjalo niti posumnjalo, sve dok se ubojica Ilija Stanić nije pojavio u Parizu odmah poslije ubojstva ..

Deveto (9) to je bila Udbina svrha slanja tih razglednica upravo iz Pariza kako bi se sumnja proširila što brže na Dra. Miljenka Dabu Peranića, i

Deseto (10) na svu žalost i našu hrvatsku sramotu, ta sumnja se je tako brzo širila i proširila svijetom, da me je moj kum Peranić već u srpnju te godine obavijestio o tim sumnjama...Mo. Mile Boban, Otporaš.)

by: Otporaš 8th January 2013, 22:25

TKO JE PISAO ADRESU "PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA"? (treći (3) dio)

IDEJA I AKT IZMIRENJA, piše Dr. Miljenko Dabo Peranić

Oko Božića 1946. su nas sve političke zatvorenike prebacili u KULU u Staroj Gradiški. Bio je pojačan nadzor prema nama, ali je otvorenost istomišljenika ostala ista - premda po stroženim šaputanjem ispod glasa.

Četiri kuta naše sobe (koju smo nazivali "soba dra. Opica" po našem supatniku dru. Opicu, profesoru Prirodoslovno-matematskom Fakultetu u Zagrebu) su sakupljala najprivržljivije od četiri "stranke" zatvorenika: HSS, Ustaša, partizane (prestupnike!) i kriminalce. Malobrojni od ove posljednje dvije grupe su vršili "nadzor" nad hrvatskim patriotima.

Bio sam u 23-oj godini života. Privlačio me kut dvaju mladića ispod 20 godina. Gledali su me simpatično i sa osmjehom oko usnica, kao da su znali da sam bio suđen kao "klero-fašista"; oni su bili iz Maksove Obrane.

Ušao sam u njihov kut kao treći član. Govorili su mi o Obrani i o Maksu. Tu sam po prvi puta čuo za Maksovo ime, jer nisam imao prilike kao fratarski gojenac čitati novine za NDH niti govoriti o politici, premda mi žarila hrvatska krv iz dječaćkih dana za ubojstva Radića, Aleksandrove strahovlade i priprema za izbore 1935 g. Odmah me srce odvelo u Maksove redove; i kada sam 1954 g. dospio u emigraciju, poduzeo sam sve da me lično Maks pozove k sebi. Moje su pripreme za taj poziv trajale sedam godina, i kada je primio moje povijesne knjižice, među njima i onu o Iranskoj Hrvatskoj, Maks je bio ushićen: "Dosta je nama tog slavjanskog masla" (Pismo 26.XII.62...) (Knjižice koje je prof. Peranić napisao IRANSKA HRVATSKA br. 1. 1962. i REGUM CHROATORUM br. 4 iste godine u Parizu, osobno sam mu pomagao slagati slova na njegovom malom stroju kojeg je imao u svome stanu. Na moj zagovor on je poslao, ili bolje rečeno ja sam te knjižice poslao generalu Drinjaninu u ime Peranića...Mo) Prvi sam ga puta posjetio Svibnja slijedeće 1963. g.

Otkrio sam mu patriotsku zakulisnost određenih hrvatskih komunista. U nešto je i sam vjerovao, ali su ga oduševila njihova predkulisna koračanja u određenim prilikama, kao poplavi Zagreba, otvaranju renoviranog Hrvatskog Kazališta u Zagrebu, sa hrvatskim metropolitom i hrvatskim komunistima u prvom redu, "stanovištu" Golog otoka, desetkovanju hrvatskih komunista u vezi sa likvidacijom Hebranga, patriotizam (šutljivi patriotizam) hrvatskih studenata, itd.

I on je kao i mnogi na odgovornim mjestima u Hrvatskoj mislio na **IZMIRENJE**. Maksu je to bilo zacrtanije u mozgu nego ostalima, jer je živio u Španjolskoj, i pod dojmom "Doline Palih" (La Vale de los Caidos), gdje je General Franco izgradio grobnicu za sve pale u građanskom ratu, frankiste i antifrankiste. (Zamislimo se sada malo ovdje. Kako bi to bilo divno da vlada RH na čelu sina partizana Ive Josipovića, izda proglas da će vlada dignuti spomenik svim onim Hrvatima koji su pali u obrani Hrvatske i za Hrvatsku Državu, na tlu Hrvatske, bez obzira kakovu je odoru vojnik nosio i pod kakovim znakovljem se je borio! To bi bio kraj svih natezanja, svih svađa oko toga tko je bio na pravom a tko na krivom putu. Mene su jučer s jednog poznatog hrvatskog foruma, kako su rekli, "trajno izbacili", jer sam veličao ustaštvo, a ja samo u mojim opisima citirao nekoliko Poglavnikovih izreka, počevši još od davne 1926 godine. I to je sloboda mišljenja, govora i pisanja! To je upravo to što je general Drinjanin i htio: pomiriti i lijevu i desnicu, i baš upravo poradi toga je i došla **ADRES: PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA**. General je prvi rekao da: Svaki onaj koji zagovara ustaško partizanski rat, je izdajnik hrvatske stvari. Mo)

Počeo mi je govoriti o izmirenju Ustaša sa Hrvatskim Partizanima i hrvatskim komunistima. Razgovarali smo. Analizirali sve. Već sam godinu dana bio njegovim suradnikom u OBRANI i DRINI. Odlučili smo ići do kraja. "Napast će Te emigracija da si me prevario - reče - jer ideju IZMIRENJA ne će nitko dugo prihvatiti. Odbacit će Te - i moglo bi se dogoditi (da me moji askari ne ostave) da Te i ja javno odbacim, ali ćemo i dalje biti skupa i skupa raditi za našu Hrvatsku, kojoj smo do sada dali sve od sebe što smo mogli. "Ne pitam Te da li se slažeš s time što sam rekao, jer onaj koji voli Hrvatsku radi što mu govori razum a ne srce."

Razišli smo se u ideji IZMIRENJA.

by: Otporaš 9th January 2013, 00:35

TKO JE PISAO ADRESU "PORUKA IZMIRENJA" USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA? (četvrti (4) dio)

27.X.63. General mi šalje članak koji je trebao uvesti u to IZMIRENJE, i veli: "članak kojeg ti prilažem trebao je biti uvodnik nove Jadranske-Dalmatinske "Drine", i trebao je biti objašnjenje o posebnom problemu i uzrocima postanka dviju Jugoslavija savezno sa posebnim stanjem u Dalmaciji, pol. NDH., (po svoj prilici bi ta riječ "pol." mogla značiti "politika" NDH., mo) Talijana, partizana itd. i naravno, pogled u budućnost na planovima Otpora, nastojeći pokrenuti i bivše ustaše i bivše partizane za Hrvatsku Državu na svehrvatskoj i vojničkoj bazi, jednoj, koja može pokrenuti mase i elite za revolucionarnu borbu i uskladivši stanje sa svijetom u kojem moramo živjeti itd.

Ja molim u prvom redu Tebe osobno, da nam najhitnije daš svoje mišljenje, osobito u duhu pisma, koje prilažem ...Cilj je zaista pokrenuti nove duhove, spašavajući sve čiste vrednote, bez hipoteke prošlosti, bez vrijeđanja, bez osvete, bez kompleksa, čista srдца, čistih ideja za budućnost."

Nemam ni taj članak ni popratno pismo, jer sam mu bio povratio i jedno i drugo, izrazivši moje ne slaganje sa sadržajem članka. (Moglo bi se sada postaviti pitanje, sada pok. Miljenki Dabi Peraniću, kako je došlo do citiranja generalova pisma ako ga nisi imao dok si ovo pisao. Mo) Napisao ga je bio Željko Bebek, namještenik Drinapress-a (1), koji je pisao o stvarnosti Istre i Dalmacije po politici učitelja i profesora "bratstva i jedinstva", naravno prosrpski i antihrvatski. Maksu sam to rekao i telefonski, te me je zatražio to napisati mojom glavom. Prihvatih.

Dva tjedna kasnije me već traži moj rad:

"Drina je skoro gotova, te je najhitnije potrebno da pošalješ Tvoj rad o Istri, jer inače morat ćemo obustaviti i početi drugu stvar." (Pismo 11.XI, 63.) Moj se rad, logično, oduljio, jer je trebalo donijeti i povijest Istre. Uskoro dobiva prvi dio, a kroz desetak dana i kraj, koji je u stvari **ADRESA**

IAMIRENJA.

"Dobio sam evo i svršetak članka. Krasno. Hvala Ti topla na svemu. Ovaj mi je svršetak zaista drag. Zahvali se svima na suradnji. Ovo će biti zaista dostojno naših namjera i žrtava. Ja ću sve to tako uvrstiti i bit će sigurno nešto najboljega što se u emigraciji tiskalo."

Srcu mi godilo generalovo priznanje mojoj **ADRESI IZMIRENJA** "Krasno ...Ovaj mi je svršetak zaista drag." Tiskao ju je kao uvodnika Istarske DRINE, Madrid 1964, Godina XIV. Br. 3-4, tsr. 18-21.

-----

(1) Pismo 6.VI.64.: "Bebek nije kod mene više. On je bio pisac onog članka što ste ga cenzurirali. Odonda je samo spavao, ljenčario i morao sam ga baciti van."

(Tako piše moj kum dr. Miljenko Dabo Peranić meni u pismu od 23.XI.90. Dok ovo pišem pregledavao sam kopije pisama generala Drinjanina koje je on pisao svojem suradniku Dru. Miljenki Dabi Peraniću. Nađoh kopiju tog pisma i zbilja, general je to pismo pisao 6.VI.64. rukom, olovkom na dvije stranice. Na drugoj stranici, predzadnji paragraf je gornji opis. Ja ću samo nadodati zadnji red kojeg je pisac Peranić ispustio, a taj je: "...Sada je negdje kelner u Benidormu kod Lončarića..." Mo)

(Nadodajem danas, 30 lipnja 2015. godine da se ovo generalovo pismo nalazi u knjizi "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA" NA STRANICI 345/346, mo. Otporaš.)

by: Otporaš 9th January 2013, 05:14

TKO JE PISAO ADRESU "PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA"? (peti (5) dio)**Prva reakcija u emigraciji na Istarsku DRINU i ADRESU IZMIRENJA:**

"Istarska DRINA je polučila efekt koji smo očekivali. Bili smo dapače pesimisti. Istina, moji prijatelji iz raznih brloga pišu mi o komešanju i spremanju dijalektičara "pravovjernih", kao i naših stranačara, ali se boje da će samo pojačati pozitivni efekt, koji smo postigli ...I kako ne, uvodnik je bio kruna svemu, a to je svakako Tvoja zasluga." (Pismo Travnja 66.)

Zagreb ostao vedrog i optimističkog lica prema IZMIRENJU i meni (x), a (y) me pozvao raditi u domovini, jer da je meni mjesto tamo, a ne u emigraciji.

"Nema sumnje: između hrvatskih komunista koji se bore protiv svakog Beograda - i "Ustaša" koji se tuku među sobom za vodstvo "Fata Morgane" (**optička varka u pustinjama usljed pregrijanog zraka, ili miraža, mo**) - Otpor će ići s komunistima za Crvene granice na Drini". (Pismo 10.VII.66.)

PROTIVNICI I SLJEDBENICI

"Komentara ima mnogo i svake vrsti. Mnogi bi htjeli da sada partizani postanu Ustaše. To je primitivizam. Ali je većina prihvatila naše ideje kao jedino ispravne. I svećenika među njima ima, starih boraca i ustaša". (Pismo 12.VII.66.)

Međutim:

"Tetka Danica (**tako bi general (po)nekada nazivao hrvatskih Franjevacu novinu iz Chicaga, koje je ime bilo DANICA, mo**) (Ilinić) otvorila paljubu na suradnju ..." (Pismo 19.X.66.)

Pa dalje:

"Prilažem Ti DANICU: Dakle ostali smo sami i ne samo to, nego je počela kampanja "od uha do uha" i od "tikve do tikve". Stare se. onje se udružile. Krnjević i drugi upozoravaju da je prerano ....Pernar (**stari pristaša HSS, mo**) se pretvorio u mirotvorca: valjda ne bute dečki prljali ruke s pušaka, nauka braće Radić mi partiri ... Se onja. Srbi su ga htjeli ubiti slučajno uz Radića, a za vrijeme NDH. intervenirao za zlato, za bogate židove, za one koji su nabijali kanu i **b.zili** se po čoškovima bijeloga grada, dok su se ustaše i partizani borili za ideal, ideal kakvi god bio, ali ideal." (Pismo 31.X.66.)

(x) i (y). Još nije vrijeme otkriti ličnosti.

Dragi Milane,

No ideja provjerljiva **IZMIRENJA** je išla i dalje naprijed kao i do sada; pa i oni koji su je napadali konfisciraju politiku tog **IZMIRENJA generala Luburića.** (Svako je konfisciranje neljudsko, ali ne kada se radi o uspjehu HRVATSKE DRŽAVNOSTI.)

Zakulisna koračanja su došla do 1990 g. **ADRESA IZMIRENJA** je ostvarena poslije 24 g., - 21 godinu poslije Generalove pogibije. Sljedbenici **ADRESE IZMIRENJA** su ostvarili tu njezinu ideju proverljuju i uzdigli Dra. F. Tuđmana na kormilo Republike Hrvatske:

DRINA 1964: "Sada kada nas bje ista prekodrinska ruka, protiv koje sam se borio kao Ustaša, a moj brat kao Domobran, zaboravimo prošlost: ja skidam sa čela "U", kao što Ti odbacuješ petokraku, te budimo samo vojnici za Hrvatsku Državu."

VEČERNJI LIST, 26.II.1990: "PRVI OPĆI SABOR HRVATSKE DEMOKRATSKE ZAJEDNICE." "...ovdje su sakupljeni "sinovi i kćeri hrvatskih domobrana, hrvatskih partizana i hrvatskih ustaša, kojima je zajednički cilj pobijediti".

"Budimo samo vojnici za Hrvatsku", kojima je zajednički cilj pobijediti".

I pobijedili su.

Da nije hrvatski vojnik iz NDH, bivši Ustaša i bivši Domobran, prihvatio Maksovo IZMIRENJE i glasovao za hrvatskog Partizana generala Tuđmana, ovaj ne bi bio izabran Predsjednikom REPUBLIKE HRVATSKE.

Vjerujem da General mirno počiva vječni san s ponosom na čelu noseći sa sobom u grob pobjedonosnost svog IZMIRENJA,

ustaško-partizanski Maks, general Drinjanin.

Kraj ovog pisma.

(Eto, tako piše prof. Dr. Miljenko Dabo Peranić o svojem Glavnom Zapovjedniku Hrvatskog Narodnog Otpora, generalu Drinjaninu. Mo)

Posljednje uređivanje od Bobani : 30-06-2015 at 20:10

01-07-2015 05:20#516

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PORUKA GENERALA DRINJANINA HRVATIMA TORONTA

prigodom proslave 25 godišnjice proglašenja NDH

(Potrebno je ovdje reći da ova generalova poruka iz godine 1966 nije njegov povijesno poznati govor Hrvatima Toronta iz godine 1968. Taj generalov govor je mnogima poznat i može se pronaći na You-Tube ili ako kleknete na: [Govor generala Drinjanina Hrvatima za Deseti Travnja, Kamenjar.com](#). Ova poruka je pisana pisačim strojem na 8 stranica. Original je kod mene i mogu jamčiti da još nikada nije bio prikazan u javnosti, bilo u kojoj formi, osim što je pročitano nazočnim Hrvatima na proslavi 25 obljetnice [DANA HRVATSKE DRŽAVNOSTI](#) u Torontu 1966. Otporaš.)

Poruka počima ovako:

Četvrt stoljeća nas dijeli od dana kada je bila proglašena [NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA](#). Kroz ovih 25 godina dogodilo se mnogo toga i među Vama ovdje ima ljudi, koji su bili među stvaraocima Desetotravanjeske revolucije, ali ima i predstavnika jedne nove generacije, koja se rodila nakon toga dana. Prema tome imamo dovoljno kriterija da možemo analizirati značenje Desetog Travnja i povući potrebne zaključke.

U prvom redu bit će potrebno i još jednom obnoviti i ponoviti naš načelni stav u pogledu [Desetog Travnja](#). On za nas predstavlja jednu raskrnicu u modernoj povijesti hrvatskog naroda. [Deseti Travnja](#) je bio kulminacija jedne duge i naporene borbe, koju je vodio čitavi hrvatski narod. Griješe oni Hrvati, koji neće da vide veličinu toga dana iz sebičnjačkih razloga i stranačkih prestiža. Naime, kada ga nisu ostvarili oni, onda bi htjeli izbrisati taj dan i proglasiti ga danom sramote. Isto tako griješe oni, koji bi htjeli odijeliti taj dan od čovjeka, koji je vodio onu revolucionarnu elitu, koja je najviše učinila da dođe do [Desetog Travnja](#). Radi se o Poglavniku Dr. Anti Paveliću. Griješe isto oni, koji bi htjeli [Deseti Travnja](#) proglasiti isključivo djelom Poglavnika i Ustaškog Pokreta, -ali ne toliko radi istih, nego da se proglase nasljednicima i baštinacima istih u svoje osobne i stranačke svrhe.

Nijekati zasluge hrvatskog naroda u tako velebnom aktu je proglasiti narod nezrelim i ne svijesnim narodom, kojemu su, eto, šaka ljudi uz pomoć Nijemaca i Talijana dali Državu. Istina je, da je cijeli hrvatski narod htio svoju državu, da se za nju borio, dao pola milijuna života, i istina je, da je na čelu borbene revolucionarne elitne manjine stao odvažan i hrabar muž, Poglavnik Dr. Ante Pavelić. [Deseti je Travnja](#) zato jedan povijesni dan, a na nama je, da ga obnovimo. Pokušat ćemo ovdje ukratko reći nekoliko ideja o tome što bi Vi, Hrvati Toronta, mogli učiniti u tom pravcu, koji je Vaš konkretni ulog, što imate pravo očekivati od nas, vojnika i revolucionaraca, i što bi mi, predstavnici [OTPORA I HRVATSKIH ORUŽANIH SNAGA](#) očekivali od Vas.

Rekli smo od Vas, od sviju prisutnih. Postizavanje i gubljenje slobode i Države jesu akti, koji se tiču cijelog narodnog kolektiva. Cijeli narodni kolektiv se raduje slobodi, uživa u njoj, bori se za istu i žrtvuje u krvi, umnim, materijalnim i fizičkim vrednotama. Isto tako čitavi kolektiv osjeća gubitak slobode, biva ponižavan od tuđina, biva ubijan od okupatora, biva pljačkan od nasilnika i izgnan iz svog vlastitog doma i domovine po onima, koji mu niječu pravo na vlastiti državni život.

Zato ste i Vi, braćo i sestre, dio toga narodnog kolektiva, jedna grana, ili jedna grančica narodnog stabla, koje se nije osušilo jer ima korijenja, ima proljeća, ima srčike, ima lišće, diše, razvija se, bori se za biološki opstanak. Zato je i važna Vaša funkcija, jer ono što Vi možete obaviti ne može nitko drugi. Ako sve grane i grančice, sve korijenje, lišće i srčike bubu izvršavale svoju misiju, naše će se stablo othrvati i preživjeti sve silnike. Neka i ovo proljeće, prigodom 25 godišnjice bude dokaz, da je tako. Eto, uz veterane vidimo srčike, mlade Otporaše, koji su voljni ići stopama otaca. ("Stope otaca" o kojima general govori su stope borbe za Hrvatsku Državu, a ne kako to i danas naši neprijatelji i naši protivnici, govore da je ta borba za Hrvatsku Državu bila borba za fašizam i nacizam, što je notorna LAŽ, mo). I tu i tamo već se čuju jeka o odjeci prvih pokušaja. Daljnje jekove i odjeci dogoditi će se u razmjeru prema onome, što naš hrvatski narodni kolektiv bude voljan i kadar učiniti.

Iz našega tiska mogli ste vidjeti da pišemo o VANJSKOM I UNUTARNJE FRONTU. Vjerujem da ste većina čitali i o našoj anketi o PROBLEMIMA HRVATSKE REVOLUCIJE. (Vidi OBRANU br. 32/33 1966., pisac Dr. Miljenko Dabo Peranić, mo). Znaete da ljudi Otpora stvaraju svoje RADNE SKUPOVE. Pisali smo i o HORIZONTALNOJ DIPLOMACIJI. U posljednjoj OBRANI mogli ste čitati i o PREDUVJETIMA hrvatske revolucije. (isti broj OBRANE i isti pisac, mo). Da, o preduvjetima. Htio bi Vam o svemu tome nešto reći, jer je svaki od Vas, muško i ženski, stari i mladi, fizički i intelektualni radnici, Hrvati svih pokrajina, stališa, dobi i vjeroispovijesti, pozvani dati svoj dio u radu tog VANJSKOG FRONTA.

Jedan od preduvjeta za uspješni rat protiv Jugoslavije i morskog nam srbo-komunizma jest, da stvorimo APARAT, koji će tu zadaću ostvariti. Naprama nama stoji jedan aparat sastavljen od raznovrsnih elemenata. Naprema njima treba pokrenuti hrvatski aparat, tehničare, snagu, koji će svladati taj postojeći srbokomunistički aparat. Sve drugo je pusto sanjarenje. Napravimo jednu usporedbu iz dnevnog života. Jedan lijep, mlad, sposoban, učen i prikladan čovjek ostvaruje svoje želje, pa i snove. Mlada i lijepa djevojka osvaja momka i uključuje se u božiji i naravni zakon rađanja, umnažanja i umiranja, osigurava kontinuitet obitelji kao osnovne ćelije ljudskog društva. Rekli bi vrši jednu misiju, ili prema izrazu Oca Domovine Ante Starčevića, vrši svoje deržanstvo. U obitelji, u obrtu, zvanju, politici, oružanim snagama, na polju umjetnosti, znanosti i bilo koje grane ljudske djelatnosti. U tu svrhu, već prema grani života, rada i zvanja, napravi se plan, pripremi se stručno, intelektualno, fizički, duhovno i duševno.

I pedalj po pedalj, korak po korak, ostvaruje svoj san, svoju želju, svoj životni plan. Superira one poteškoće, koje nailazi na putu ostvarenja. To se događa i u braku, u politici, u trgovini, u vojsci. To je životna borba. Pada se i podiže se. Udružuje se obitelj, pleme, skupine, grupa, stranka, pukovnija, sindikat, i što nije mogao čovjek izvršiti sam, pokušava u zajednici. Borba naroda za slobodu, udružuje narod u tom velebnom planu. Ta radi se o svima. Zato treba i organizirati ljude prema njihovim sposobnostima, izobrazbi, inklinacijama, željama, mogućnostima razne vrsti. Borba izbacuje naravne vođe, one sposobnije, jače, odvažnije, pozvanije. Pokreće se kolektiv. Organizirani kolektiv, prihvaća borbu. Tom kolektivu se suprostavlja drugi kolektiv kojemu želimo nametnuti svoju volju. To je rat. Sukob ideja, htijenja, kolektiva. U ratu se bori, trpi, pada, umire, pobjeđuje ili budi.

Oni koji imaju snage, uma, ideja i organizacija, ovako se spremaju za rat. Oni koji nemaju ideja, ili nemaju snage za ostvariti ih, ili motiva za pokretati duhove za konkretne ciljeve, oni se izživljavaju u brbljanju, u izvikivanju parola, krilatica, spominjanju imena iz prošlosti, kite se tuđim perjem i bježe od konkretnih problema. Ostaju apstraktni u izvođenju. I da bi prikriili pomanjkanje plana, snage i konkretnih uspjeha, dreće u vjeri, da će nadvikati svoju vlastitu potsavjest, koja im u samoći veli, da to ne vodi ničemu. A da bi zaglušili glas savjesti onih, koji pitaju da im se odgovori konkretno :
RECITE MI KAKO MISLITE DA ĆE SE HRVATSKI NAROD OSLOBODITI, optužuju te ljude,

proglašuju ih ovakovima i onakovima, napadaju ih da su sišli sa linije, da su iznevjerili ovoga ili onoga, i da će za sve doći vrijeme. (Osobno sam prošao kroz ovakva prozivanja. Ovo ovdje govorim, danas, ne za mene niti za one koji su prošli kroz slične prozivke, nego za današnji novi hrvatski naraštaj koji, ni u snu, nije mogao naslućivati kroz kakove poteškoće je prolazila hrvatska politička emigracija u borbi za slobodu hrvatskog naroda i za uspostavu HRVATSKE DRŽAVE, mo).

Mnogo puta se radi o poštenim ljudima, pa ako ih pritisnete u četiri oka, reći će Vam, da jest, da je tako, ali da nemaju snage, da će umrijeti onakvi kakvi su bili, i dosta puta uz grižnju savjesti sprovode ostatak života u spominjanju tuđih imena, zasluga i djela. I onda zapadnu u duboki san, kao ljudi, koji moraju uzeti morfija, ili drugih droga, a da bi mogli zaspati. Tako čekaju konac vlastitog života. I kad je život gorak, stvarnost čemerna, kao što je gorka i čemerna stvarnost našega naroda, onda sanjaju ili pišu lijepe članke o tome, kako bi lijepo bilo kada bi bili slobodni, ili kako je lijepo bilo za vrijeme cara Franje Josipa (to su oni stari usidjelice sa kojima sam se često puta prepirao, baš i upravo zbog "cara Franje Josipa", kao što danas Hrvati opranog mozga antifašističkom promidžbom govore kako je bilo lijepo za vrijeme Tita, mo) ili Padišaaha na Bosforu, ili se gledaju u ogledalu žmireći i sanjajući, kako su na Markovu Trgu, u uniformi, s odlikovanjima, u društvu milih i dragih, koji su davno nestali u vrtlogu klanja, progona i bježanja.

Posljedice takovog izživljavanja i sanjarenja su mistifikacija i prazna obećanja, svađe, optuživanja, međusobna blaćenja, i sve ono što danas vidimo oko sebe. Trebala je doći 1966. i navršiti se 25 godina od **DESETOG TRAVNJA**, i 21. od propasti NDH i Bleiburga, pa da mnogi naši politički ljudi dođu do spoznaje, da je dosta sanjarenja, mistifikacije i obmamljivanja sebe i drugih.

Eto to su konkretni problemi i preduvjeti. Jedan od preduvjeta naše hrvatske revolucije jest u tome, da se mi slobodni predstavnici hrvatske političke emigracije sastanemo, kao Vi ovde danas, i porazgovaramo oko okruglog stola o tome **ŠTO MOŽEMO I MORAMO UČINITI JOŠ DANAS**, što sutra, što preksutra, tko i što može, mora i zna učiniti. Mi smo bili oni, koji smo u svoje vrijeme širili letke koje smo potpisivali sa naznakom SLUGE DOMOVINE. Mi smo uvijek bili i ostajemo prvi u zahtijevanju, da se hrvatski ljudi sastanu i slože i učine ne sve, ili mnogo, nego svaki na svom mjestu, ono što može.

Što možete učiniti Vi ovde, koji ste se sakupili da proslavite dan državnosti, uz spomen na hrvatskog kralja Tomislava i 25 godišnjicu Desetog Travnja.

Možete učiniti to što ste učinili, doći, manifestirati se, tako, pred desetak tisuća Hrvata u Torontu, pred vlastima slobodne zemlje KANADE, koja ne samo da Vam ne smeta u radu za Hrvatsku, nego to gleda i dobronamjerno i diže ugled Vaših sastanaka sa prisustvom svojih uglednih predstavnika. Time ste već učinili jedan akt. Posvjedočili ste javno, hrabro, dostojno, da ste sinovi onog naroda (Pitam se danas, koja se Hrvatica i Hrvat ne bi ponosili s ovim izlaganjem generala Drinjanina, koji nije govorio u svoje ime, nego u ime svih nas Hrvata, i s onim Hrvaticama i Hrvatima velegrada Toronta koji su svjedočili za HRVATSKU u ovoj slobodnoj zemlji Canadi, mo), koji je dao Kralja Tomislava i pred 25 godina stvorio i obnovio svoju Državu. Da ste braća, sinovi i деца onih, koji su krvarili zato, da Hrvatska Država mogne 4 godine živjeti usprkos svih poteškoća. Tako će i hrvatski narod u Domovini saznati, da je u Torontu bilo 400 ili 500 osoba, koje su jednim političkim aktom u slobodnom svijetu protestirali protiv jedne mrske tiranije, protiv jedne tamnice, jednog ropstva, protiv srbokomunističke i svake druge Jugoslavije. Potakli ste time i druge, da slijede Vaš čin. Dali ste primjer bratske snošljivosti, sloge i svijesti, jer znam da Vas ima, koji pripadate raznim hrvatskim strujama. Znam da se danas slavi **Deseti Travnja** u ovom istom gradu na drugom mjestu, a dogoditi će se to i u drugim mjestima. I na drugim mjestima neće se slaviti zato, jer se šaka Hrvata nije mogla složiti u tome, tko je od nas u našoj mizeriji veći, zaslužniji, pametniji ili čak ljepši i elegantniji, te prema tome pozvaniji da bude Predsjedatelj, govornik ili onaj, koji pusti, da ga akklamiraju, ili vole, ili slave, kao ono crnogorski serdari : ja tebi vojvodo, ti meni serdare, a kakve

smo rđe, to vidi cijeli svijet i naš jadni narod, za koji nismo ništa učinili i čak ne mislimo činiti.

Možete, braćo i sestre, ovdje izvršiti i drugu misiju. Manje ili više svi vi radite, svi uživate prilično visoki standart života, mnogi imaju kuće, auta, frižidere, televizije, uštedevina, i pravo je da ih imate, jer ste ih zaslužili svojim radom i žuljevima, u znoju i naporima bilo umnim ili fizičkim. Voljni ste i potrošiti za zabavu, koja je i te kako potrebna. Idete u kino i teatar, na izlete, zabave, plesove. Sve je to potrebno. Hrvatska će malo koristiti imati od mističara, a sve ili mnogo može dobiti od normalnih građana, ljudi, žena i djece, koji rade, spavaju, misle, zabavljaju se, pa kako bi rekao naš vrli fra Grga Martić: griješe i ispovijedaju se. I mnogi od Vas je dao za narodnu stvar više nego je mogao i imao. Neću spominjati primjere, iako bih mogao radi skromnosti tih osoba, koje su među Vama ...

Ne bih htio biti kao onaj pop, koje je psovao one, koji su došli na misu, s ciljem da to prenesu na one, koji nisu došli. Htio sam samo reći, ako samo jedan mali dio onoga, što imamo dadnemo za stvar tiska, bili bi kadri učiniti mnogo na tom polju.

Da, čujemo nekada da šta će nama piskaranje, jer da je dosta 1000 Ustaša, i da će Hrvatska biti slobodna. Te je riječi izrekao jedan dobar moj prijatelj, ugledan intelektualac i zaslužan muž. Ali nemojte zaboraviti, da je nas 6 svibnja 1945. godine bilo 17 divizija, 300.000 boraca sa puškama, topovima, avionima, glavnim stožerima, pod barjacima i pod vrhovnim vodstvom jednog velikog muža, Poglavnika, vlastite vlade i sposobnih generala. Pa šta se je dogodilo? Napustili smo, nakon dobivenih bitaka, svoju zemlju, predali se kao roblje, bili poklani kao janjci i tjerani kao obični zločinci i još duge godine nakon svršetka rata.

Volimo mi bacati krivnju i na strani svijet, na zapad, kršćanstvo, islam, civilizaciju, a eto nedavno smo doživjeli i to, da inače pametni ljudi i u jednoj uglednoj reviji ([Hrvatska Revija koju je uređivao prof. Vinko Nikolić, mo](#)) napadaju Svetog Oca i Vatikan, jer da ne brane dovoljno Hrvatsku. Pitam ih, zašto bi Hrvatsku branili Vatikan i Sveti Otac, koji ne vrše političke misije ni za Hrvatsku, ni za Vatikan, pa ni za Jugoslaviju, - kad mi sami Hrvati u emigraciji, gdje smo slobodni, jedva što činimo, da bi taj strani svijet uvjerali u naše pravo.

Jedan hrvatski političar u svojoj revijici poručuje: zašto se ne bi svađali i zašto bi se slagali? Pa zašto da rimski, njemački, poljski, ili američki kardinali moraju biti složni u pitanju Hrvatske i Jugoslavije, škada nismo mi Hrvati, koji smo pozvani da se perom i mačem borimo za slobodu Hrvatske. Mjesto neodgovornog harangiranja na Crkvu, kardinale, Vatikan i svećenike na hrvatskom jeziku, ti naši veleumni trebali su na latinskom komponirati jedan apel na 3000 biskupa, koji su se bili našli na Vatikanskom koncilu, i u tom apelu govorili o Hrvatskoj i spominjali zasluge Hrvatske i vjernost Crkvi.

I mjesto optuživanja hrvatskih svećenika da pale crkve ([nesumnjivo se ovdje radi o hrvatskoj crkvi u Torontu koju je netko zapalio 1969. godine, i zli i zlonamjerni jezici okrivili hrvatskog župnika te crkve, vlč. dra. Charles Kambara, mo](#)) i falsificiraju Papine izjave, mogli su, kao mi, mali ljudi, tiskati na stranim jezicima knjige i darovati iste uglednim predstavnicima stranih naroda. Pa ipak, solucija je tu, među nama, ovdje među Vama. Samo jednim malim naporom, mi smo kadri tiskati knjige, revije, novine, letke, memorandume, pozive i molbe na svim jezicima svijeta i poslati to onima, koji će i o nama odlučivati.

Govorili smo o preduvjetima. Da, preduvjetima. I to Vanjskog Fronta. Naših 17 divizija nisu pobijedili srbokomunisti, ali ih je uništio svijet, koji je o nama bio slabo ili nikako informiran. I dan danas, ovdje u Torontu, dobivate novine ne samo srbokomunističke, nego i one, koje izdaju hrvatski ljudi, pokreti, stranke, i u kojima se bestidno optužuju ne srbokomunisti, nego oni hrvatski ljudi, koji su stajali na čelu hrvatskih postrojba, koje su se borile za Hrvatsku Državu čak i onda, kada iste nije

bilo.

Iz blata i tmine najednom **izgmiže** netko, tko ponavlja ono, što Udba želi. Odjednom vidimo hrvatske novine, koje to ponavljaju u vjeri, da će time umanjiti vrijednost ljudi, čiji je jedini grijeh, da se nisu dali zauzdati od ovog ili onog političara, koji nije voljan s nama razgovarati o tome, što se treba i može napraviti danas, nego piše i sanjari o tome što će učiniti ako i kada Hrvatska bude slobodna. Jedan se od tih čak i bavi i problemima kako će u novoj Hrvatskoj postaviti djecu u školu, i kako su djeca jednog generala samo toliko vrijedna koliko i jednog satnika ili radnika, a kao je u zboru pjevača satnik zborovođa, a ne general, iako još nikada nisam nigdje čitao da bi generali bili članovi pjevačkih zborova, niti je bilo problema sa satnicima koji su bili zborovođe, niti znam da bi bilo ikada čuda sa generalskom djecom u školama.

Eto, vidite, tu možete učinit svoje. Za naš tisak i u ovom konkretnom slučaju "Operaciju HISPANIA 23". Mi smo već davno razaslali knjige i već smo dobili prva priznanja, zahvale i obećanja. Vidili ste učinak knjige u svim sektorima života, i danas u doba hladnog tj. psihološkog oružja. tj. riječi i pisana slova, ideje i misli, i znajte, da ako to mi ne napravimo, neće nitko drugi, pa ni rimski kardinali, mjesto nas.

Govorili smo i o **HORIZONTALNOJ DIPLOMACIJI**. Čitali ste u jednoj novini, koja izlazi u Torontu (koliko je meni poznato bile su samo dvije hrvatske novine koje su izlazile u Torontu, a to je najprije bila novina GLAS DOMOVINE 1960, zatim HRVATSKI PUT 1963. pa dalje. Obje novine su uređivali braća Rudi i Srećko Tomić, mo), da nema nikakva značenja činjenica, da se Vaš Predsjednik Gagro nađe na zasjedanjima, sastancima i dogovorima sa Predsjednikom Kanadske Vlade.

U isto vrijeme dobivamo MAKEDONSKU TRIBUNU, od 6.I.1966. br.2015 i koju čita pola milijuna iseljenih Macedonaca, i koja donosi na svojoj prvoj stranici iste te fotografije, i na obje brat Gagro, u društvu Predsjednika Vlade i ministra Gordona i vlč. Vasila Mihailova. Da, da je bilo Gagra, malih ljudi, koji bi kanadskim i drugim ministrima govorili o Hrvatskoj, mjesto hrvatskih banova i ministara u Vladi Draže Mihailovića i Subašića, onda nam se ne bi 1945. dogodilo ono što se dogodilo, jer bi ti ljudi ipak nešto znali o Hrvatskoj. (Za današnji novi naraštaj Hrvata je potrebno reći da to oni znaju, da su u kraljevskoj jugoslavenskoj vladi Draže Mihailovića u Londonu bili istaknuti članovi HSS, koji su sustavno, i rame uz rame, sa Srbima u toj istoj srpskoj kraljevskoj vladi, radili protiv **Nezavisne Države Hrvatske** i svih onih Hrvata koji su se u bilo kojem obliku borili za opstanak svoje Hrvatske Države. General je htio reći da je Ratko Gagro bio na mjestu tih Hrvata u vladi Draže Mihailovića u Londonu, za sigurno se ne bi dogodio BLEIBURG, mo). A onako su znali da smo svašta, samo ne ljudi, koji su zaslužili biti slobodni u doba, kada se i afričkim divljim ljudožderima nameće sloboda. Eto, dokle može dovesti zagriženost, slab primjer, gore vodstvo i pomanjkanje karaktera.

Zato je potrebno stvoriti HRVATSKI VANJSKI FRONT, koji će rado i uspješno pred strancima braniti stare i nove borce. Neka se sutra baci u borbu elita Otpora i izgine u nejednakoj borbi, dignut će se sami Hrvati, kao i 1941. te će iz osobnih, stranačkih i nama nepoznatih razloga oblatiti i ove borce, da su fašisti, nacisti, koljači, razbojnici, kao što se dogodilo i onima, koji su bili blačeni skupa sa pokojnim Kavranom, Milošem i drugima, dok su prelomljenih udova i rebara, izmučeni stajali pred vješalima srbo-komunista, neprijatelja hrvatske državne misli.

I kao što se ti stranačari nisu digli 1941. u obranu NDH. ni 1945. u obranu pola milijuna izbjeglih Hrvata, ne bi ni sutra ustali u obranu novih boraca. (to se najbolje može osjetiti danas kako vlada predsjednika RH Ive Josipovića i premjera Zorana Milanovića tretiraju hrvatske BRANITELJE hrvatsko/srpskog rata 1991/1995., mo). Znači da njihova žrtva ne bi bila dostatno iskorištena za Hrvatsku. A Hrvatska ima dosta martira, pa treba revolucionaraca, zapovjednika, tehničara

revolucije, atentatora, komandosa, bomba, revolvera i drugih potreština.

I na kraju: svaki od Vas kada iziđe iz ove sale mora ići sa ovim idejama u sve grupe, stranke, pokrete, organizacije i društva. Mora pridobiti ljude u svim grupama. Ne zato da priđu u Otpor, nego zato, da u svojim organizacijama unesu duh bratske sloge, snošljivosti, potrebu suradnje i zajedničkih nastojanja. Kada se iz te bratske snošljivosti maknu iz svih organizacija lažni **proporci**, Udbini agenti i nevjerni **interesešćije** i brbljavci, koje će se lako razotkriti ispitivanjem njegove prošlosti, onda će i hrvatska emigracija moći stvoriti VANJSKI FRONT.

Taj će onda VANJSKI FRONT potpomoći borce u domovini, a ne odmagati ih, i braniti njihovu svetu žrtvu pred svijetom, a ne blatiti ih, kao što rade danas. Nemojte zaboraviti da sve svjetske velesile prevode svaku napisanu riječ hrvatske emigracije, i u danom času o našem radu na VANJSKOM FRONTU će ovisiti, da li će nas strani svijet pomoći, ili će radije podržavati na našem području srbokomunizam i Jugoslaviju.

Ja Vam se zahvaljujem za ono, što ste do sada učinili na tome polju i pozivam Vas u ime onih, koji su voljni poći u nove napore, da nastavite pojačanim radom. O tome će ovisiti planski rad na Unutarnjem domovinskom frontu. Hrvatski narod gleda na nas, koji smo u slobodnom svijetu, da govorimo i radimo u ime njegovo, jer on to ne može. Rekli smo u jednom članku, da je, prema jednoj kinenskoj poslovice, bolje zapaliti jednu jedinu svijeću, nego čitav život proklinjati tamu. **OTPOR JU JE ZAPALIO.** Snaga je u nama, našim idejama, našim organizacijama, našim žrtvama, našim umovima i mišićima. Imamo dovoljno snage za osloboditi se, imamo i sposobnih ljudi, koje je u školama i mimo škola odgojio narodni genij. Molimo se Bogu, ali uzdajmo se samo u ono, što smo sami sposobni, voljni i kadri učiniti. O tome, eto, ovisi **HRVATSKA REVOLUCIJA.**

Nemojte čekati ni časa. Naše je vrijeme davno došlo i može i proći, i ne zaboravite da nitko mjesto nas neće ostvariti našu slobodu. Mi vrijedimo pred Bogom i Narodom, pred Poviješću, samo toliko, koliko smo voljni učiniti u budućnosti. Mi smo samo zbroj sveukupnih akcija koje ostvarimo danas i s jutra. Glave gore vitezovi nezasluzenog poraza, i naprijed za Boga i Hrvatsku, svaki na svom mjestu, svaki prema svojim sposobnostima i mogućnostima. Tako nam i Bog pomogao.

general Drinjanin.

(Kako ste mogli i pročitati ovdje u ovoj Porucki Hrvatima grada Toronta gdje general kaže: "... svaki od vas kada iziđe iz ove sale MORA ići sa ovim idejama u sve grupe, stranke, pokrete, organizacije i društva ...i MORA pridobiti ljude u svim grupama ..." Tako isto i ja kažem svim onima koji imadnu priliku pročitati ovu poruku, koja nije PORUKA samo za tadašnje Hrvate Toronta, nego je PORUKA svim Hrvatima U HRVATSKOJ U SVIJETU da se promiče **PORUKA IZMIRENJA MEĐU HRVATIMA.** Otporaš Mile Boban.)

01-07-2015 14:44#517

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

DALI JE UDBA BILA TOLIKO MUDRA KOLIKO JE HRVATSKA EMIGRACIJA BILA GLUPA?

Otporaš 2nd April 2012, 23:12

(Donosim ovdje pismo generala Drinjanina upućeno Nikoli Perša u Toronto, Ontario. (Ovo pismo se nalazi u knjizi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**" na strani 479, mo.) Mnogi koji pročitaju ovo pismo a nisu upoznati sa situacijom Hrvata velegrada Toronto, bi željeli znati tko je bio Nikola Perša i osobe koje general spominje u ovom pismu. Sve te spomenute osobe nisu više među nama živima. Stoga bi bilo poželjno, iz povijest i povijesnih načela, ako netko iz Toronta ili okolice može pozitivno odgovoriti tko je bio tko i šta je tko radio za Hrvatsku ili protiv Hrvatske. Pozitivni odgovori bi mogli uveliko pomoći onima koji se budu bavili hrvatskom političkom djelatnom emigracijom. Hvala, Otporaš.)

Pismo počima: (Ovdje je grb Otpora)
general DRINJANIN
15.XII.1965

Brat, NIKOLA PERŠA
340 Shaw St.
Toronto, Ont.

Dragi brate!

Primio sam tvoje pismo kao i 2 dolara. Hvala na vijestima. Ta je stvar meni sada vrlo sumnjiva. Ja njega nisam poznavao nego ga je poznavao prijašnji urednik "Obrane" Bebek. (Ovde se radi o Željku Bebek. On je bio početni urednik glavnog glasila organizacije Hrvatski Narodni Otpor. Prvi broj novine OBRANA je izišao na Novu Godinu 1963., mo, Otporaš). Molim te, da bi razgovarao o toj stvari sa bratom R. Gagrom, (Ratko Gagro (1913-1976) je bio jedan od značajnih Hrvata hrvatske zajednice grada Toronta, mo, Otporaš) a on će ti predstaviti koga od naših, koji možda poznaju Radoša otprije. (Trebalo bi znati tko je bio taj Radoš, mo, Otporaš) Trebalo bi ustanoviti, jer je već suđeno nekim našim radi Radoša, a izgleda da je i Stanko Čerkez bio s njim prije povratka u domovinu. (Koliko je meni poznato, naravno iz tada hrvatskog iseljeničkog tiska, da su Stanko Čerkez i još neki iz emigracije otišli u Domovinu "**dizati ustanak**" i čim su došli do Širokog Brijega ili u Široki Brijeg, bili su uhapšeni, mo, Otporaš). Ako nisi čitao "**Obranu**" br. 26, neka ti ju dade Gagro, pa pročitaj uvodni članak, gdje se o njemu govori. (Imam taj br. Obrane 26 gde se na prvoj stranici spominje ime mladog dvadesetgodšnjaka Stjepana Zereca, koji je u Beču, Austrija radio. Posjećivao je Restaurant gde su se Hrvati okupljali, a ponajviše oni koji su pripadali "**Krugu Prijatelja Drine**". Tu je mladi Hrvat Stjepan Zerec kupovao hrvatski iseljenički tisak, knjige, DRINE i letke. Neki njegovi prijatelji Mile Lovinčić, neki Kaužljjar i Bajramović su Stjepana Zereca prijavili Udbi koja ga je pri povratku kući uhapsila, a ovi spomenuti bili svjedoci protiv njega. Stjepan Zerec je osuđen na dvije godine strogog zatvora. Ovi ljudi su posjećivali spomenutog Radoša koji je poslije toga postao sumnjiv. Tako piše Vjesnik u Srijedu a Obrana prenosi...mo, Otporaš) Svakako, sve je to čudno što on radi, pa ili je budala ili je agent Udbe, koji namamljuje ljude u njihove ruke. Dogovori se dobro s našima, a onda učini kako ti oni kažu. Možda bi bilo dobro, da bi uspostavio vezu s njime jer vjerojatno ima ih više u Beču kao Radoš i previše je ljudi stradalo, pa bi valjalo sa raznih strana pokušati saznati istinu. Mi ćemo i s druge strane poduzeti korake, a ti se svakako dogovori s našima i učini kako ti oni kažu. S obzirom da mnogi naši mijenjaju adresu, šaljem ti i ovo pismo preko brata Gagre, jer je njegova adresa sigurna, pa ćete on potražiti. Javi se i opet, grli te tvoj odani

general DRINJANIN.

(Neka i ovaj opis iz Tinolovka News bude jedan dio " PISMA MAKSA LUBURIĆA ". Znam da je sve ovo prošlost i da mnoge ne zanima. Ali pobogu brate kako mi Hrvati možemo ići naprijed ako

ne znamo našu hrvatsku prošlost. Otporaš)

Nakon komunističkog pamfleta o Titu krenule "Jugoslavenske tajne službe"

UTORAK, 03 TRAVANJA 2012 07:11 by IVANA JOSIPOVIĆ

Hrvatska televizija, nakon komunističkog pamfleta Lordana Zafranovića i Nine Pavića, prikazala je ovog ponedjeljka na drugom programu dugo očekivanu emisiju Jugoslavenske tajne službe. Prvi dio, iako tek uvod u ono što nas očekuje tijekom deset ponedjeljaka, deset nastavaka, ispunio je sva očekivanja i počeo je nagrizati aureolu Tita kao borca za slobodu i borca protiv fašizma, zapravo, potpuno je javno da je komunistička tajna služba funkcionirala po modelu sovjetske zloglasne tajne službe, NKVD-a. Dakle, u prvom nastavku vidjeli smo kako je Tito, ili Valter, osnivao svoju mrežu ubojica i kako je to sve funkcioniralo u ona mračna vremena pa sve do 13. svinja i Drvara kada je stvorena OZNA, odnosno jugoslavenski Gestapo. Samo na marginama prva epizoda dotaknula se masakra u Zagrebu nakon "oslobođenja" i izvještaja OZNE o tim pogubljenjima.

- Ma koliko bili brojni OZNAŠI ne bi sami bili u stanju izvršiti tolika pogubljenja - rekao je profesor Josip Jurčević. Tako da je Tito iste godine kada i OZNU osnovao i KNOJ. Masovna pogubljenja bila su jedan od načina da bi komunisti preuzeli vlast. U proljeće 1945. godine KNOJ je brojio 100 000 boraca, oni su bili udarna igla zla na Bleiburgu, odnosno križnim putovima.

Prva epizoda nazvana je pravim imenom "Staljinovi učenici" Tito i oligarhija su to doista i bili, jer kako je Tito u ona svoja "Valterska" vremena rekao, KPJ nije vodila dovoljno odlučnu borbu protiv Trockista, Trociki je u jednom trenutku komunističke epohe bio smrtni neprijatelj Staljinovog boljševizma, iako je i sam bio boljševik i najbolji dokaz da revolucija jede svoju djecu. Nakon masovnih čistki, ubojstava i međusobnih obračuna tridesetih godina u partiji, Tito je poslije sukoba sa svojim velikim učiteljem sve svalio na njega, svog učitelja Staljina i javno zaplakao nad otužnom sudbinom ubijenih "nevinih drugova," za čiju smrt je i osobno odgovoran. U stilu velikog licemjera i isto takvog glumca. U seriji su se pojavili i neki glavni protagonisti onog vremena, kao što su general Jovo Kapičić ili Joža Manolić.

Scenarist serije je Andrej Rora, a u seriji se pojavljuju i brojni glumci, kao što su Goran Navojec (Vjekoslav Luburić), Goran Grgić (Alojzije Stepinac), Jan Kerekeš (Jovo Kapičić), Ljubo Kerekeš (Andrija Hebrang), Dušan Bučan (Aleksandar Ranković), Zoran Kelava (Franjo Goreta), Boris Svrtan (Tito), Željko Vukmirica (Tito, stariji). Sinopsis je Obrada Kosovca, a autor serijala i redatelj je Miljenko Manjkas.

(Bilo bi interesantno vidjeti kakovu će ulogu igrati hrvatski general Drinjanin, Vjekoslav Maks Luburić.

Svi ti spomenuti mogu glumiti šta god hoće i koliko god hoće, ali ne mogu - sve ako bi i htjeli - glumiti hrvatstvo jer ga nisu uopće ni imali. Za Luburića šta god su oni tu u tom scenariju rekli, nikako ne mogu običi istinu ni sakriti Luburićevo HRVARSTVO.

Kako god Maks Luburić je prikazan ili bio prikazivan u prošlosti, njegovo ime i njegov lik će uvijek svjedočiti našu Hrvatsku više nego bilo koji drugi istaknuti borac NDH.

Sretan Uskrs svima!

Sretan Deseti Travnja svima! Otporaš.

Posljednje uređivanje od Bobani : 01-07-2015 at 14:49

01-07-2015 22:43#518

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

MAKS LUBURIĆ, HRVAT KATOLIK ILI SRBIN PRAVOSLAVAC

by: Otporaš. 1.7.2015, 20:19:17 #26

Početno Maks Luburić, Hrvat katolik ili Srbin pravoslavac?

Dali je Maks Luburić postao toliko interesantan danas da ga Srbi žele prisvojiti, najprije da je pravoslavac, kako bi ga kasnije prisvojili da je Srbin. Potrebno se je ozbiljno pozabaviti osobom i djelovanjem Maksa Luburića i tek onda bi se došlo do zaključka tko je Maks Luburić. Sve što se do sada zna da je rođen u okolici Ljubuškog 3 ožujka 1913, da je kršten u crkvi sv. Ante na Humcu, da je ostao bez oca kada mu je bilo nešto malo više od 5 i pol godina, da je pohađao gimnaziju na Širokom Brijegu i u Mostaru, da je zbog hrvatskog nacionalističkog i antijugoslavenskog djelovanja izbačen iz svih škola tadašnje Jugoslavije; da je kao maloljetnik napusti istu, da je otišao u Mađarsku, da je tu pronašao svoje istomišljenike u borbi protiv srpske diktature kralja Aleksanda, da je pristupio Ustaškom Pokretu i kao član iste da je otišao na poligon Janka Puszta, da je tu trenirao i učio revolucionarne konspirativne metode rada u borbi protiv kraljevske Jugoslavije, da je tu na poligonu Janka Puszta dobio konspirativni ime **MAKS**, da se po raspadu iste u travnju 1941. godine vraća u Hrvatsku, da se stavlja na raspolaganje novoj hrvatskoj vlasti, da mu svojom vještinom i svojom sposobnošću ustaške vlasti povjeravaju vođenje **Sabirnih Radnih Logora** u cijeloj Hrvatskoj; da je Maks Luburić najviše poznat po svojoj čvrstoći ili kako to naši hrvatski neprijatelji kažu po svojoj okrutnosti prema neprijateljima Hrvatske Države, da je kroz četiri godišnju borbu u NDH postao strah i trepet neprijatelju i svim Jugoslavenima; da se pri slomu NDH u svibnju 1945. povlači prema Austriji, da kod Celja predaje svoju dužnost **Zadnjeg Zapovjednika HOS-a** svojem pomoćniku pukovniku Junusu Ajanoviću, ([Kliknite na: "PRO DOMO SUA"](#)) da se vraća u Hrvatsku, da se bori se protiv postojećeg jugoslavensko/komunističkog poretka, da u tim borbama biva ranjen 1947., da se je vješto pribacio u Mađarsku i tako zavarao sve tragove i Ozni i Udbi koji ga traže po zapadu, a on prebjega na istočnu stranu gdje je ruska komunistička zona, da se iz Mađarske prebacuje u Austriju gdje je bila francuska zona, da se odatle prebacuje u Francusku, da bi 18 lipnja 1948. godine konačno stigao u Frankovu "fašističku" Španjolsku, gdje je bio jedno vrijeme u zatvoru ili pritvoru, gdje mu je pomoglo naučiti španjolski; da je poslije puštanja na slobodu postao trgovački putnik za jednu vrloku trgovačku kući, da tu upoznaje jednu otmjenu španjolsku damu imenom Isabel Hernaiz, da se ženi 19 studenoga 1953., da imaju četvero djece, dva sina i dvije kćeri; da je došao u sukob sa svojim šefom i svojim Poglavnikom drom. Antom Pavelićem, da se razilaze 1956; da se Maks povlači u **"zimski san"**, samoću pune četiri godine, da se poslije Poglavnikove smrti 28 prosinca 1959. godine, Maks pokazuje, da nije mogao više ostati u samoći i nepoznat, da mu je prvi javni nastup poslije Poglavnikove smrti bio Intervju za novinu **NOVA HRVATSKA** br. 3/4 1960. godine, da se rastaje sa ženom, da je pokrenuo ponovno organizaciju HNO, da okuplja stare i nove snage za obnovu Hrvatske Države, da izdaje **"PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA"** u časopisu Istarska "DRINA" br. 3/4 1964., da je Udbi Maks Luburić sada počeo smetati više kao emigrant, nego kao vojnik i general za vrijeme rata 1941-1945, da Udba traži načina kako ga likvidirati, to Udbi polazi za rukom preko Luke Stanića koji je već radio za udbu; Luka je brat Ilije Stanića, koji nagovara brata Iliju da preko Udbinih veza pođe do Maksa u Španjolsku, tako, da tek u proljeće 1967. Iliji Staniću uspijeva doći **kao persona grata** do Maksa Luburić, zapošljava se kod Maksa i radi u DRINAPRESS-u, Ilija šuti i čeka povoljno vrijeme; to povoljno vrijeme se ukazuje Iliji u nedjelju 20 travnja 1969. godine kada Ilija Stanić po naređenju Udbe ubija Maksa Luburića.

To bi bila moja verzija o Maksu Luburiću, ne ulazeći u rasčlenbu dali je Maks Luburić Hrvat katolik, ili je Maks Luburić Srbin pravoslavac. Otporaš.

Saznajte više: Maks Luburić, Hrvat katolik ili srbin pravoslavac - Stranica

2 <http://slobodni.net/t112192-2/#ixzz3efY4t3Jp>

Naša facebook stranica: <https://www.facebook.com/slobodni.net>

02-07-2015 18:46#519

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ŽENIDBA MAKSA LUBURIĆA (19 studenoga 1953.)

by: Otporaš 30th May 2012, 14:20

(Donosim ovdje pismo generala Drinjanina, Vjekoslava Maksa Luburića, kojeg je on pisao suradniku Hrvatskog Narodnog Otpora, HNO bratu Anti Kršinić (1917-1995). Ante Kršinić je rodom iz Korčule. Došao je u Ameriku prije WW2. Bio je u američkoj vojsci na Pacifiku. Koliko god je volio naturaliziranu Ameriku, još više je volio Hrvatsku. Imao sam priliku upoznati gospodina Antu Kršinića osamdesetih godina u San Franciscu. Zavolio je generala Drinjanina zbog njegova žarkog hrvatstva i vojničkog iskustva. Gosp. Ante Kršinić se je dopisivao s istaknutim osobama i stvarateljima NDH. Posjedujem ta pisma u originalu s omotnicama u kojima su ta pisma poslana. Neka su i duplikati, preko indiga, kako se je to prije pisalo. Jedno od tih pisama je upravo ovo koje ovdje iznosim. Pismo je jako zanimljivo. Ako se potreba ukaže da se nešto objasni, ja ću to staviti kao moj nadodatak u zaporke. Ovi pismo se nalazi u knjizi "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA" na stranici 27, 28 i 29. Mile Boban, Otporaš.)

TAJNO.

Stan, 20 listopada 1953.

Dragi brate !

Ovim zajedničkim pismom želio bih Vas obavijestiti o par tekućih poslova.

1. Znam da ste svi zabrinuti radi "DRINE", i da Vam je još teže rastumačiti krugu prijatelja nedolazak "DRINE". Redovni broj 7-8 pretvoren je u "Domovinski broj" i za posebne domovinske svrhe. Vi ga niste dobili, ali znam, da ćete se svi veseliti toj činjenici, jer je "DRINA" izvršila svoju misiju. "DRINA" radi i raditi će, i samo neka neprijatelji troše energiju u širenju kojekakvih glasina. Povijest će kazati, koju je ulogu izvršila "DRINA", i koju će, ako Bog dade još izvršiti u životu Hrvatskih Oružanih Snaga u ova teška vremena iskušenja svake vrsti. "DRINA" ima svoj čvrsti krug prijatelja, suradnika i čitatelja, pa i ako negdje zapne, uvijek braća iz drugih krajeva pomognu i za one zaspale, nemarne, nevaljale, umorne, - kao što to čine za one, koji ne mogu, nemaju ili neće. Vršimo jednu povijesnu zadaću i ja sam čvrsto uvjeren, da će nas uvijek biti, koji ćemo biti tamo, gdje "DRINA" bude najviše trebala pomoć, suradnju, razgovor i sve ostalo. Dignuti ćemo visoko stieg naših Oružanih Snaga, koje su toliko herojskih djela učinile, jer je narod, koji nije u stanju

stvoriti svoje oružane snage, osuđen na propast. Ako je naše stanje teže, i kako nam je Domovina porobljena, i ako smo ostali skoro bez saveznika, tim je naša zadaća još teža i veća i potrebija.

Dvobroj 9-10 izišao ("**DRINA**" broj 9/10 rujan 1953., mo) je i već je otpremljen. Opremljeno je ... ..komada redovitim putem i preporučeno. Nije to broj, koji Vam je potreban, možda da nekome od Vas bude mnogo falilo, ali i ovaj broj ima svoju posebnu misiju, posvećen je pokojnom Kavranu i drugovima i posebni razlozi su nam diktirali novu raspodjelu. Nu, ako kome od Vas bude zaista teško i trebate, dobiti ćete od zadnje rezerve uredništva. Pišite mi i recite šta i kako trebate i sve što se može učiniti ćemo. Inače nastojite rastumačiti braći, da nas je mnogo i uvijek se otkrivaju nove grupe, potrebe itd. i moramo misliti na sve. I kao što smo uvijek računali na plemenitost i velikodušje onih najboljih, kada od njih tražimo žrtvu, tako i sada: najmanje šaljemo najboljim grupama, jer znamo, da tamo ima svijesti. Računamo s tim i vjerujemo, da će braća razumjeti. (Gospodin Ante Kršinić je živio u San Franciscu, Californija. Tu je uveliko bila razgranata Hrvatska Bratska Zajednica sa svojom proslavenskom idejom. Teško je tu bilo prodirati s idejom hrvatstva. Govorilo se je "**naški**" i došli smo "**iz staroga kraja**" samo da se ne kaže da se govori hrvatski i da se je došlo iz Hrvatske. To sam osobno osjetio i na Pikniku HBZ u Coupertinu kada sam se posvadio sa tim Hrvatima koji su sebe zvali Jugoslav ili Slavenijem i došao do neprilika. Tada sam pisao generalu Drinjaninu pismo i obrazložio stvar i situaciju. General mi odgovara:...Dragi Mile Misionari se ne šalju u Rim nego u zabitne krajeve Indije ...Tako sam i ja tebe poslao u gnijezdo Jugoslavena da ih preodgajaš ..., mo). Mnogima je od Vas već stigao novi broj, a drugima će skoro.

II. Avionski nismo otpremili nikome bez razlike ni jedan broj. Ima više razloga. Glavni jest, da je tamo najviše prilike za cenzuru, a mi imamo još mnogo za otpremiti i kazao sam: posebne razloge i za Domovinu, pa ne bih želio da zapnemo. Sadašnja "DRINA" ima novi format knjige i tu je potrebna dozvola. Nitko nam ne priječi ovdje raditi, niti će situacija s ugovorom između ove zemlje i Amerike nama škoditi, radi veza Amerike s Titom. No, nama je dužnost predusresti svaku komplikaciju. Imamo moćnih prijatelja, ali ne zaboravite, da ima Hrvata, dobrih Hrvata na oko, koji nas i ovdje tužakaju, nastoje spriječiti nam rad itd. Pogledajte oko sebe, pa će Vam biti jasno, s kojim poteškoćama se susrećemo i mi na svakom koraku. I nisu uvijek najogavniji Titovci, ni četnici, pa ni neki drugi, kojima se bavimo, nego imamo i zaplotnjačkih protivnika, koji bi radije sa đavlom, nego sa nama iz razloga kukavičluka i jer je naš put teži i bez kompleksa. No to je put, koji vodi Državi: Put krvi, patnja i žrtve svake vrsti. Put Starčevića i Pavelića. Možda da Vam jednom rekнем i više.

III. S ovim brojem "**DRINE**" dali smo novi format, manji i zbijeniji, a sa više stranica. Dvobroj 9.10 ima 60 stranica sitnog, zbijenog tiska i sadrži toliko, koliko 30 stranica starog formata. Razlozi: mnogo ih ima, a ja ću Vam iznijeti dva. Prvo: domovinski promet traži mali format, da se može staviti u džep, u kovertu, pod vrata, jer zaprema manje mjesta. Stari format "DRINE" je nastavak tradicije "Griča" i "Ustaše", nu ja mislim, da se moramo pokoravati razlozima. Ja sam od onih, koji su radili na tim listovima, i uviđam, da smo već onda trebali uvesti manji format iz tehničkih razloga. Idemo u korak s vremenom i kada nam se predstavi jedan ovakav problem, riješimo ga praktično. Vjerujem, da je taj razlog, domovinski, dostojan. Mnogi su prijatelji izrazili želju, da bi "**DRINA**" bila manjeg formata, da je mogu staviti u džep, kada idu na rad, tvornicu, rudnik, u vlaku, tramvaju, autobusu. Ne moraju ju previti na četvero, čime se uništi vanjski izgled, posebno pak fotografije. Oni, koji žele imati sve primjerke skupa, neka uvežu dosadašnje u jednu knjigu, a nove u novu i stvar u redu.

IV. Stavili smo tvrđu koranicu i kliše Ustaše s Drine, fotografija poznata s maraka i iz doba akcije na Drini. To je crtež posebno pravljen za naslovnu stranicu i trebao bi biti simbol. Želimo znati : dali da ostavimo to tako, na svim daljnjim izdanjima, ili da za svaki broj stavimo nešto drugo. Ja mislim, da bi trebali ostaviti ovako naslovnu stranicu i da uvedemo taj simbol, kao recimo hrvatski grb sa mačem, da bi ipak naše Oružane Snage imale nešto drugačije nego drugi i sami Tito. (Sada mi je

potpuno jasno zašto je grb HNO bio grb s mačem i zašto su "**DRINE**" izlazile do 1956. godine s slikom Ustaša na koricama, mo, Optoraš)

V. Počimamo s jednom novom rubrikom: **IZ GALERIJE VELIKIH POKOJNIKA**, gde ćemo sistematski donositi pjesme, fotografije i opise iz života, borbe i smrti naših velikih boraca. Ne mislimo pri tome samo na one poznate, nego SVI VI MORATE SURADIVATI I DATI KRATKE PRIKAZE IZ ŽIVOTA I BORBI NAŠIH BORACA. (Kada bi se mogle sve "**DRINE**" i "**OBRANE**" pregledati i iz njih izvaditi sve ono što su svjedoci o očevidci mnogih bitaka opisali, tek bi se tada magla znati prava istina "ustaške" borbe u obrani Hrvatske Države, mo) Jednako čarkara i domobrana, oružnika i mornara, kao i generala i novaka. Radi se o kratkim opisima za hrvatsku povijest i ta dužnost pada na sve nas, na "**DRINU**". Razmislite o tome i u svome krugu povedite akciju. Zaboravljamo svi i mnogo će herojsko djelo malih ljudi ostati nenapisano, i možda smo mnogi od nas zadnji živi svjedoci toga čina. Trebamo fotografije tih ljudi, ukoliko je moguće. Na pr. od Krune Devčića ne posjedujemo ni jednu.

VI. Želimo čuti Vašu kritiku na ove rubrike: "Čovjek i znanost u službi rata", "Ljudi, ideje i djela", "Strateški vidici", "Dokumenti, koji optužuju", "Iz poviesti našeg rata", "Iz Erine torbe" itd. Dajte nam sugestije, želje, tužbe, sve što mislite, da će našu "**DRINU**" osposobiti za svoju misiju i podići njezinu vrijednost.

VII. Čim mi bude moguće poslati ću Vam popis prijatelja, kojima smo prije slali izravno, s molbom, da im pošaljete, kako bi nas odteretili. Vidjet ćemo da li će nam uspjeti u skorjoj budućnosti srediti stvari tako, da bi mogli svladati veći posao. Borba za život i nas je prisilila na reorganizaciju i računamo s Vašom pomoći. Mi nismo nikome ostali dužni na pismo, prema našim mogućnostima svakome smo izašli u susret, ali sve imade granica pa i naše mogućnosti. Svi mi moramo raditi, mnogo puta teže i u gorjim okolnostima i za manje vrijednosti i plaće nego Vi, i ako Vi ne stignete nama pisati i još dvojici, trojici prijatelja, onda zamislite kako je nama, koji imamo iste probleme životne borbe i još "**DRINU**" i Vašu korespondenciju i sto drugih stvari i sastanaka svake vrste. Vršimo našu dužnost i vršiti ćemo ju i onda, ako ju nitko više ne bi htio vršiti, što neće biti slučaj. Jednom više, drugi puta manje i slabije, ali vršimo sve što možemo, da nam je savjest čista i da smo učinili najviše što smo mogli, iako to uvijek nije ono, što bi željeli, ili što bi tražila naša stvar. Tako se moramo reorganizirati, da ništa ne otpadne od dosadašnjeg rada, da ne opadne vitalitet, dinamizam, ali da se svladaju i problemi našega života i borbe za opstanak.

VIII. Ovom prilikom želio bih vam reći par rieči o mojoj ženidbi, jer znadem, da već ima zlonamjernih vijesti, glasova, i da će me mnogi od vas o tome pitati. Kao prijatelju, suradniku i povjereniku želim Vam reći, kako bi sami znali o čemu se radi i kako bi znali reći i drugovima, da ne nasjedaju neprijateljskim vijestima, ili zlonamjernih "prijateljima".

Koji god je mene pitao, rekao sam mu, neka se ženi, neka radi i rodi ono, što nam sudbina i povijest namjenjuje. Neka nas ima, i neka nam se ne zatre rod. Mnogi od nas je izgubio sve svoje i u opasnosti su da izumru naše najbolje obiteljske loze. Vidjeli smo u ratu, da su padali herojski oženjeni kao i neoženjeni. (kliknite na priloženi link pa ćete vidjeti sliku vjenčanja koju sam ja poslao prigodom 40 obljetnice pogibije Maksa Luburića gospođici Ivanki Josipović koja je u to vrijeme bila novinarka za portal javno.com "Reci istinu i razbiše ti glavu" - Ivana Josipović. Prkos.com, mo) Francetić i Devčić su bili oženjeni i nije ih spriječilo da budu herojski vođići svojih jedinica, da padnu u toj borbi. To je vojnička sudbina. Mnogi od nas je u dobi, kada je vrijeme, da se oženi i ima djecu. Mi možemo čekati, vjerovati, boriti se i ići, pa i pasti, nu ostaju djeca i naše hrabre majke i žene, kao i uvijek u povijesti, da odgajaju naš podmladak. Rat nije razlog, da se ne ženimo, dapače, u ratu je više brakova. To je instinkt očuvanja. Kada bi se svaki vojnik zatvorio u svoj celibat, onda bi izumrli najbolji. Život je takav, stari umiru, vojnici ginu, majke rađaju djecu i ovi idu stopama otaca. (To smo imali priliku nedavno čuti iz ustiju predsjednika RH Ive Josipovića

kada je rekao u Jeruzalemu da je on dijete partizana, mo otporaš) Vidili ste slučaj na hrvatskim sveučilištima: najbolji su išli na frontu, ginuli, a neprijatelji svršili škole - i postali intelektualci i u službi neprijatelja, srbokomunizma. Previše dugo traje ova emigracija i treba uzeti stvarnost onako, kakova jest, ali ne izgubiti vjere i spremati se za borbu, koja nas čeka. Kazati ću Vam jedan primjer: Šimunović Frano, stari Ustaša je jedan od onih, koji su tvorili jezgru, prvu od prvih. Došao u emigraciju i odgojio djecu, koja su se rađala na Jankapusti. Vani mu je supruga. On se je vratio 1941. u Hrvatsku i borio se, a poslije sloma 1945. otišao u hrvatske šume, **GĐE SE I DANAS NALAZI.** (Nezaboravimo jednu stvar da je ovo pismo pisano u listopada 1953. godine, dakle samo 8 godina i 5 mjeseci poslije rata. Tada su još hrvatske šume bile žive i pune hrvatski **KRIŽARA, mo**) S njim i junačka kći, rođena na Jankapusti. Kako rekoh supruga mu je danas vani sa drugom djecom i valjda su se poudali i poženili, a u koliko nisu, hoće skoro. Postati će ded, a nosi pušku na ramenu, našu ustašku pušku, i sinovi, kćeri i unučad će ići u borbu onako, kako budu sazrijevali. Uzmimo ga kao primjer.

Ja imam 40 godina i želim imati sina, koji će ići našim putovima kao i ja putovima oca moga, kojeg su Srbi ubili 1919.god. što mene nije spriječilo boriti se za Hrvatsku. (Mnogo se špekulira i nagađa o smrti Oca generala Maksa Luburića kojeg su srpski žandari ubili pred Božić, te kako ovdje kaže i Maks Luburić da su ga Srbi ubili 1919. godine. Neki su mi pisali da je u knjizi mrtvih u crkvi sv. Ante na Humcu zapisano da je umro 5 listopada 1918. Treba uzeti u obzir da je Vjekoslav/Maks bio dijete od nekih pet šest godina; ali svakako će se i to saznati. Mo.. Otporaš.) Neki tvrde Da ne govorimo o tome, da svaki čovjek treba da se ženi, da ima obitelj, da mu to samo podiže ugled u svakom pogledu i da time ne gubi. To je tako Bog odredio i tako treba biti. Kad je došao moj čas, nisam se skanjivao poći tim putem. Zavisi uvijek, da nađemo čestitu osobu, koja će biti dostojna, dobra majka i supruga. Ja sam našao prema mojim pogledima i time riješio jedan osobni problem onako, kako to svaki djelatni vojnik i časnik čini, uz dozvolu svojih pretpostavljenih. Ženim se iz ugledne španjolske obitelji i niti najmanje me ne smeta, da je Španjolka, kao što me nebi smetalo, da je Amerikanka, Njemica itd. Uvijek, kažem prema osnovnim zahtjevima, koji važe za svaki brak, i ne treba nas smetati, što radi pomanjkanja hrvatskih djevojaka ili žena moramo ženiti strankinje. Mnogi su naši hrvatski prvoborci išli tim putem i ja ne poznam ni jedan slučaj, kojega bi se trebali stidjeti. Strankinje su postale čestite Hrvatice (primjer Španjolka supruga Ivana Prcele, Juli Bušić, Annie Boban, Švedanka supruga Ivana Čale, Poljakinja supruga pok. Mladena Dedića, Francuskinja supruga Tomislava Jurašinovića i mnoge druge koje su uvijek bile rame uz rame svojim muževima u borbi za Hrvatsku, mo. Mile Boban, Otporaš.) i svi se trebamo diviti držanju Francetićeve Talijanke ili Artukovićeve Njemice u najtežim danima naših stradanja. Nas je dvadeset puta više nego naših djevojaka u emigraciji i kada nam srdce i razum kažu, da smo našli vjernu drugaricu za život, nemojmo se skanjivati na izvršenje onog što smo naumili. Nekada to izgleda nerazumljivo onima sa strane, ili koji su riješili svoj životni problem, nu stvarnost nas i život u tuđini obliigira na kompromise. Sama pak činjenica, da **OSTAJEM OVĐE** i ne idem preko lokve ni u kojem slučaju, govori u prilog ženidbe sa Španjolkom, posebno kada je iz poznate i ugledne obitelji, što će omogućiti rad i nastojanja među Španjalcima, našim logičkim saveznicima, i prijateljima u najtežim danima.

I ovom prilikom ističem: ostajem i vršimo dužnost prema novim okolnostima i mogućnostima, sve dok NDH ne bude ostvarena.

ZPID ! General Drinjanina (potpis)

Ovo je kraj pisma **ŽENIDBA MAKSA LUBURIĆA.**
Posljednje uređivanje od Bobani : 02-07-2015 at 18:51

03-07-2015 12:06#520

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

OVO PISMO NIJE IGRANJE "TOLDATA", piše Maks Luburić Peri Tutavcu.

(Pismo koje ću ovdje iznijeti nalazi se u knjizi "pisma Vjekoslava Maksa Luburića" na stranici 131, 132, 133 i 134 a pisao ga je general Drinjanin Peri Tutavcu (Bilić) u Argentinu. Pero Titavac Bilić je rođen 1913 u Dančanju, Hercegovina a umro u Buenos Airesu 9 listopada 1985. Pero Tutavac je bio hrvatski novinar, publicist, pisac, prevoditelj i jezikoslovac. U Argentini je izdavao novini "NAPRIDAK" 1954., te "SVITLENIK" u kojima je nastojao Hrvatima vratiti njihov stari izvorni jezik "ikavicu".

Poznao sam Peru Tutavca preko organizacije HNO i novina. Po dolasku u Ameriku počeli smo se dopisivati. On bi mene često oslovljavao sa " Suborče " i " junače " a ja bih njega " Striče Pero ". Pero Tutavac je bio uski suradnik generala Drinjanina. Iz mnogobrojnih pisama se može primijetiti da su se poznavali još iz Domovine.

Neugodno sam se iznenadio kada sam u listopada 1985. godine saznao da je umro. Nedugo iza njegove smrti njegova supruga mi je poslala paket pisama/korespondencije između generala Drinjanina i njega, kao i drugih stvari. Jedno od tih pisama iznosim ovdje za sve Hrvaticice i Hrvate kako bi se upoznali kako su dva Hrvata, dva emigranta, dva fanatika, dva buntovnika i dva zaljubljenika u Hrvatsku živjeli u tuđem svijetu, s tuđim običajima i zakonima ali uvijek u SIJENI HRVATSKE. Mo. Mile Boban, Otporaš.)

OVO PISMO NIJE IGRANJE " TOLDATA ".

HRVATSKI NARODNI OTPOR

general Drinjanin

13 . IV. 1962.

Bratu Peri Tutavcu
uredniku "napridka"
Buenos Aures, Argentina

Dragi moj Pero !

Ovoga časa želim Te obavijestiti o nekim važnom činjenicama, a za koji dan zgrabiti ću u ruke fascikle Južne Amerike, Argentine, "Napridka" i Tvoj osobni, pa ću ti se odužiti na sve, postaviti stvar na svoje mjesto, odgovoriti na sva, i poći korak naprijed. Nu kako ću taj posao obaviti sa jednog stanovišta, koje Ti je nepoznato, to Te želim o tome obavijestiti.

Ovoga časa Ti piše Maks, ništa više, želim, vrlo želim, da suradnja pođe i dalje. Nas spaja Hrvatska i Bog, a ništa nas ne dijeli. To mi je rekao Stepinac na našem rastanku prije povlačenja. Malo sam puta upotrijebio te riječi, u korespondenciji sa dva ili tri čovjeka i kada sam htio napraviti komparacije od efekta. Mene i Tebe spaja neizmijerna ljubav za majku Domovinu. Buntovnici, i valjda od rođenja. Bavimo se iluziornim stvarima, pa nas i zovu budalama, i zbijaju šale. Mene to ne

smeta, vjerujem ni tebe. A eto bavimo se, kako vele, i novinarstvom, što nam zadaje i još više briga, kao da drugih ne bi imali dosta. I veže nas još nešta : ne bojimo se. Ni jednih, ni drugih, pa zato, ni trećih. I kako se jedan život ne improvizira, ni naš nije improviziran. Nije važno da li se slažemo u svim detaljima političkog programa, ni da li sam Ti simpatičan, ili Ti meni. Ni to da su "prijateljevi prijatelji uvijek prijatelji, a neprijatelji neprijatelja su neprijatelji". Imamo svoje kriterije i Bog neka nas čuva od siromašnih duhova, a kada bi bili građeni na jedan kalup, značilo bi, da smo duhom siromašni. Mi smo širokogrudni u pogledima. Mi smo patrioti. Kršćani, katolici. Pa i vrag nas odnio ako ne bi bili kadri među nama ljudski znati i razlike podnijeti., trpjeti se međusobno, i voljeti se unatoč, recimo, razlika u trećima i u "sporednom". Eto, to je uvod.

Radi se o slijedećem : USTAŠKI BOJNIK STJEPAN FIŠTROVIĆ, koji se sada nalazi u Peru, Lima, na adresi apartado 3637. i valjda je i državljanin Perua, određen je jednoglasno od domovinskih i emigrantskih zapovjednika našeg nukleusa (**1. jezgra, srž, bit; 2. uporište, središte itd., Klaić, Rječnik stranih riječi, mo**), ZAPOVJEDNIKOM HRVATSKE VOJSKE ZA SVE JUŽNOAMERIČKE I SREDNJOAMERIČKE ZEMLJE. Nešto kao zapovjednik STOŽERA "SUR" "S".

To se je dogodilo nakon dugog razmišljanja i izmjene misli na sastancima. On se je odazvao kao stegovni i svjesni časnik i prihvatio toga nezahvalnog posla, kao što smo se Ti i ja i mnogi drugi prihvatili.

Mi, smo, Pero, vojnici. Mi smo i Ustaše. Ali smo svjesni svega, i znamo, kao što smo sigurni, da dijeliš naše mišljenje, da samo HRVATSKA VOJSKA može ostvariti borbeno jedinstvo hrvatskih ljudi, (**to je dokazao i slučaj Domovinskog rata, mo**) koji su voljni još, unatoč svega, dignuti stjegove REVOLUCIJE.

Trebalo je poći putem demokracije. Nu znaš i sam, da to ne znači putem anarhije. Mi smo se dobro posavjetovali, i za zapovjednika Stožera "S" niti se Fištrović natjecao, i niti sam ga ja gurao, niti se tko suprostavljao, niti je itko postavio "njet", kojega inače upotrebljavamo. Svako glavnije postavljanje mora biti jednoglasno među nama, koji smo stvarali, vodili i odgajali hrvatsku vojsku. (**Dok ovo prepisujem, pada mi na pamet: Dali se tako u zatočeništvu u Haagu osjećaju hrvatski generali Gotovina, Merčep i drugi, kao što su se u emigraciji i izbjeglištvu osjećali hrvatski generali Luburić, Herenčić i drugi,mo**). Nu baš zato, jer se stvar dobro postavila, i kako smo i javno rekli, da ćemo se podrediti VOJNOM ODBORU Hrvatskog Narodnog Predstavništva, - do kojega će doći prije ili kasnije, i jer si ne uzurpiramo politička prava, koja pripadaju politici, stali smo na stanovište, da se i imenovanja

a. / smatraju definitivnima, dok se ista ne opozovu jednoglasno i prema kriteriju vojničkih zapovjednika. Sve to znači, da nam je svejedno, da li je nekome pravo ili krivo, simpatično ili ne, zapovjednici vrše svoje dužnosti, i

b. / branimo ih do groba. Mislim na to, da nećemo dozvoliti, da nam se jednom uprlja zato jer je bio HOP-ovac, drugog jer je bio Ustaša, trećeg jer je bio domobranski, itd. "nastrojen". Inače korteši bi nas rastrovali. A kako mi gledamo stvar iz horizonta povijesti i veličine zadatka, ne mislimo za volju korteša pa niti korteških prvaka mijenjati strukturu VOJSKE. Da, mogu se i moraju stavljati, skidati, mijenjati, itd. GLAVNI ZAPOVJEDNICI I GLAVARI STOŽERA, jer stvar ovisi o političkim prilikama i potrebama, pa mogu imati riječ i snage IZVAN NAS. Nu nećemo dozvoliti, da se BOJNIKA FIŠTROVIĆA, ili pukovnika Batušića, ili pukovnika Pianića žrtvuje fukari za gozbu.

Prema gornjim točkama I JER NEMA DRUGE MOGUĆNOSTI ZA BEZUVJETNI POČETAK, ne može se ovog časa za volju pretpostavki, za volju neodlučnih, za volju nekih, koji vječno čekaju "situaciju", - mijenjati stvar FIŠTROVIĆA.

Ako na teritoriju ima starijih časnika, to ne znači, da su isti isključeni, mimoiđeni, proskribirani, itd. itd. Jednostavno: EKIPA JE POČELA. I cilj joj je postaviti na noge ORGANIZACIJU. Nu, TERETORIJALNA ORGANIZACIJA je jedno, a druga je stvar MOBILIZACIJA ELEMENATA, pa iako eventualno tamo živi GENERAL, budući zapovjednik Hrvatske vojske, zbora ili divizije, - ipak ostaje bojniki Fištrović na čelu TERETORIJALNE ORGANIZACIJE: dok će general, eventualno biti postavljen za ZAPOVJEDNIČKO MJESTO KAMO SPADA. (Ne znam o kojem hrvatskom generalu NDH je ovdje riječ. General Ivo Herenčić je živio u Buenos Airesu, dakle na području "SUR" ili "S" kojem je bio na čelu Bojnik Fištrović, mo)

I isto ne znači, da sutra RADI POTREBE SLUŽBE, bojniki Fištrović, ne bude postavljen na drugo mjesto, a na mjesto TERETORIJALNOG ZAPOVJEDNIKA DOĐE netko četvrti, možda jedan satnik, ili poručnik.

Stvaraju se i POKRETNE SNAGE I STOŽERI, koji mogu imati zapovjedna mjesta prema svojim sposobnostima i potrebama, i koje snage mogu biti danas u Argentini, sutra u Njemačkoj, prekosutra u Hrvatskoj. (Vjerovao tko ili ne, tako se je nekako i dogodilo u Domovinskom ratu. Ja sam osobno položio prisegu TRUP-u 1959. godine. Moj email nosi uspomenu na to: trup1959@gmail.com. Imam ovaj e-mail nekoliko godina. Vježbali smo se "po vojnički". Imali smo svoje poligone. Sve se krilo kao zmija noge od vlasti zemalja u kojima smo živjeli. Prije nekoliko godina me je jedan, koji je prije pola stoljeća bio sa mnom, upitao dali možemo govoriti sada o TRUP-u. Rekao sam mu: Što se mene tiče moja prisega ide samnom u grob, a ti radi po tvome. Istini za volju i dr. Franjo Tuđman se je uveliko poslužio idejama generala Maksa Luburića o važnosti hrvatske vojske u obnovi Hrvatske Države. mo). Nu TERETORIJALNI STOŽER ostaje dok se ne sprovede REVOLUCIJA. Ona će izmijeniti mnogo toga, pa možda i sve nas, nu treba ju početi stegovno. Revolucija nije anarhija i njeni šefovi ne smiju pasti kao žrtve psihološkog rata, nego isti voditi, sređeno, ledeno, hladnokrvno, sustavno, kao da se radi o jednoj trgovačkoj operaciji. NAŠA ZAJEDNIČKA TERETORIJALNA MJESTA ĆE BITI POPUNIDBENA ZAPOVJEDNA mjesta, i naša opskrbna središta, i naša diplomatska predstavništva i naš nervni, obavještajni, spojni, edukativni, izvještajni centar. Nešto slično kao SBORNA PODRUČJA.

Zato tim ljudima trebamo dati zaštitu od korteša, uljeza, uhoda, i onih, koji danas kliču Hosana, sutra raspni ga. Poučeni teškim iskustvima, mi ćemo NAŠE LJUDE BRANITI DO GROBA. Inače im ne bi mogli zahtijevati rad, efektivnost, poslušnost i žrtvu.

HRVATSKI NARODNO OTPOR

A mi smo voljni sve od sebe dati, a da pri tome ništa ne tražimo, jer je put dugačak, i jer znamo, da će malo koji od nas, osobno, uživati plodove rada. **Mi nikada više nećemo dozvoliti, da se žrtve za domovinu i zasluge u emigraciji, ili u politici, ili na robiji, nagrade vojničkim činovima.** Ima trgova u Hrvatskoj za spomenike, ima mjesta u Parlamentu za sposobne, ima novaca u slobodi za živjeti i sredstava za nagraditi potrebne. ALI BAŠ ZATO SMO I ODLUČILI NE DOZVOLITI, kao što se dogodilo mnogima, da od danas na sutra budu **ŽRTVOVANI NA OLTAR MIZERIJE.** Na oltar Domovine, da. Ali na Olimpu Mizerije, ne.

Sve ovo, vjerujem nije ni potrebno bilo, da ti kažem. Nu ipak sam želio, jer bojnika Fištrovića uz nas i mene veže obostrano strostrano VJERNOST DO GROBA. A mi ćemo, između sebe stvarati kodekse, pa ako treba i suditi. Osiguran je potrebni kontrole, uz sami izbor, nu želimo se osigurati protiv hirova POLITIKE. Protiv mizerije **korteštva**, koji su nas dovlje dotjerali. Jednom treba graditi na ljudima, i tim ljudima osigurati ono, što sam ja učinio u slučaju Rovera (kada je Srećko Rover 1955. godine bio osumnjičen kao vodič koji je prevodio u Kavranovoj Akciji 1947/48 ljude u Hrvatsku, da je radio za Oznu i ljude odmah predavao istoj. General Drinjanin je hrabro ustao u

obranu hrvatskog časnika i sazvaao Častni Sud da se ovaj slučaj ispita, mo), i što su mnogi učinili prema meni i rekli Poglavniku "Njet".

Ja sam Ti rekao VOJNIČKU TAJNU, jer vjerujem Tebi kao borcu. Ja ni ništa Tebe ne obvezujem, ali te ljudski obvezujem na čuvanje tajne. Tajna je svako slovo ove obavijesti (a ne kao što je Mesić i kompanija predala visoke hrvatske vojničke tajne neprijatelju, mo), koju nemaš pravo nikome reći, iako ju ja sutra publiciram, ili to učini bojnik Fištrović.

Radi se o dvije stvari:

1. Prvo da znaš, osobno, Ti, Pero Tutavac. Da znaš radi rada, držanja, radi pisanja. Ja se u svemu, sasama, 100% identificiram sa bojnikom, on sa mnom, ostali sa obojicom, svi među sobom. Među nama nema izdaje, nema pametovanja. Htio sam da to znaš i radi "DRINE". "Drina je naša i Ti joj pomažeš, kao i mi tebi. Ja sam ti rekao, da ću posebno pisati o koracima, koje ćemo poduzeti KOD PRIJATELJA u svim zemljama za "NAPRIDAK". Želimo da "Napridak" napriduje ....Druga je stvar dokle može, mora, treba, smije ili ne smije ići ta suradnja. O tome se može govoriti i ljudski planirati, pa i mijenjati planove.

2. Drugo je, sasama drugo, da li se Ti dobrovoljno stavljaš na raspolaganje bojniku Fištroviću, kao vojnik starješini, da mu pomogneš u čemu on nađe za potrebno. Tu opet ja nemam riječi, to je stvar kriterija Fištrovićeva. I Tvoja. ti znaš mnogo toga. Ti znaš ljude. Poznaš "teren". Možeš ga izvješćivati. Možeš proturiti vijesti, letke, "patke", možeš koristiti u TERITORIJALNOJ MREŽI MOŽDA, MOŽDA MOŽEŠ "distrirati" /distriraer al enemigo/. (koliko sam shvatio, moglo bi ovo značiti: **1. Odvratiti, 2. skrenuti pažnju neprijatelja na drugu stranu, 3. Rasturiti, zbuniti i omesti neprijatelja, mo**) Bojnik je napisao seriju članaka o psihološkom ratu, koji se mogu mjeriti sa najboljima u stručnoj literaturi. Pa tu Pero može sasama javno ili sasama tajno, kako Vama bude konveniralo, učiniti neusporedivo velikih usluga TERITORIJALNOJ MREŽI, odnosno zapovjedništvu. Kažem: na Vama dvojici je, da do toga dođe, ili ne dođe, brzo ili polako, djelomično ili kompletno. Pa i onda, kada bilo radi čega do toga ne bi moglo doći, na tebi je, da "poljubiš i ostaviš" (Tako se kaže za one osobe koje ne vole jelo koje je stopanjica skuhalo:"Poljubi i ostavi", mo) zahvaljujući braći, koja su ti se povjerala vjerujući u Tvoje "čojstvo".

Osobno bi mi bilo drago da do toga dođe. A ako ne dođe, slijedimo, kao do sada, računajući na Tvoje "čojstvo" i moralnu obvezu, da nas ne otkriješ, ako osjetiš mrežu na drugom mjestu. Bit tajne ti je poznata. Ona te obvezuje. Stari si borac, pa ti je poznato.

Želim ti reći, za Tvoju osobnu informaciju, nešto o radu i bojniku. Ja sam imao privilegij, vrlo rijedak, da sam imao u mojim rukama TEMELJNE LISTOVE SVIH STARIH ZAKLETIH USTAŠA. Jedan od tih MALOBROJNIH je bio i Fištrović. Kada sam ja, kao zapovjednik SJEVERNOG PODRUČJA /Mađarska, Njemačka, Austrija / pošao u Hrvatsku i preko srušenog mosta u Gjekenješu došao u Hrvatsku, prvo mi je bilo ići tražiti STJEPANA FIŠTROVIĆA. On je obavijestio Zagreb da sam stigao, on mi je dao posebni vlak i pratnju za Zagreb. Tamo me čekao Vojskovođa na bazi veze Fištrovića. Da Fištrović nije postao ZAPOVJEDNIKOM ŽELJEZNE VOJNICE, kako je to bilo na sastanku "pukovnika" u PTB.u određeno, zahvaljuje se "zaštitniku Poglavnika Josi Markoviću", koji se progurao prije akta, a onda spriječio da se ZAISTA STARI ĐELATNI USTAŠKI SURADNICI JANKAPUSTE STAVE NA MJESTA.

(Čitajući pisma Maksa Luburića koje posjedujem a tih je masa, iz njih se mogu saznati mnoge nepoznanice o Vjekoslavu Maksu Luburiću, generalu Drinjaninu. Kako je on mnogima pisao o mnogim stvarima, ideje i smjernice davao, potrebe su se često puta ukazivale u kojima je on o sebi pisao kako bi što svrsihodnije dao potpuni smisao onoga što je htio reći. Mo)

OVO PISMO NIJE IGRANJE "TOLDATA"**HRVATSKI NARODNI OTPOR**

To Fištrović nije znao, ali mi smo znali. Fištrović je bio predložen za pukovnika i ulaz u PTB., a u planovima JANKAPUSTE bio je predviđen za zapovjednika gverilskih snaga. Pukovnik Servatzi, tada je, u NDH. na presiju nas, Jankopustaša, izvadio Fištrovića iz jednog podruma, gdje su ga zgurali, kao i mnoge vrednote, da prevrće hartiju (**papire, mo**) i tako smo ga izvukli i tako je postao zapovjednikom Ozlja grada. Nu stari Bego se nije htio ili znao boriti, pa je i tamo ostao nezapažen, ali je Joso pokrenuo LIČKU VOLKSGRUPU, a kako su u Vojnici vladali oni, i tamo je ostao u pozadini, iako je dokazao neustrašivo i inteligentno vojničko zvanje, kao malo tko. Tako se dogodilo mnogima, jer kako bi se inače držali na površini "rasovi" da se dalo naprijed onima, koji nisu bili u klikama. Moškov je htio isto k sebi Fištrovića, ja sam isto htio, nu vojnica ga nije dala, jer je bio "bezuovjetno potreban". Da je bio kod Moškova, ili mene, a ne kod Sarvatzija, koji je bio lav, ali već šepav, onda bi Fištrović dočekao rat kao hrvatski general. To Ti kaže stari Maks, koji zna mnogo toga. Poglavnik je imao najbolje mišljenje o Fištroviću, a ja ću ti jednom, kada dođem do moje stare arhive, pokazati bilješku Poglavnika, (**hoće li ikada itko uspjeti doći do te ili tih bilježaka, je velika tajna. Ja poznajem Hrvata koji je u Španjolskoj živio kada je ubijen general Drinjanin. On je španjolskim vlastima na njihov zahtjev pomagao neke stvari prevoditi sa hrvatskog na španjolski, mo**) osobnu i vlastoručnu, na listu, koju sam mu predložio. To u (o) emigraciji. (**General je, sudeći po ovoj izreki "To u o emigraciji" htio reći onoj emigraciji s Janka Puste, mo**). Nu zakon Pampe (**hladan južni vjetar u južno-amerčkim zemljama poznat po pampama, mo**) ti je poznat bolje nego meni. Nu ja sam odlučio i pod cijenu života izvući na površinu STOTINE ZAPOVJEDNIKA KOJE IMAMO I NA KOJIMA BI NAM MOGLA ZAVIDITI I AMERIKA. Nije istina da nas nema, da smo nesposobni, da smo kukavice. (**Kakav pozetivizam je tada vladao u emigraciji hrvatske ne pobjeđene vojske NDH, mo**) Da nam nisu zapovjedali da se predamo, poviest bi pisala o HRVATSKOJ VOJSCI KAO ŠTO PIŠE O KLASICIMA VOJNOG SVIETA.

Ja ću izvaditi na sunce i neke, sa kojima osobno nisam bio dobar, jer me nisu shvatili, ili jer ja njih nisam shvatio, ili jer se neka misteriozna snaga uvijek među nas stavila. Sada treba imati uma i srdca pa stvar postaviti na svoje mjesto. Ja imam suradnika, časnika, muslimana, intelektualaca, koji je tri godine bio u Glavnom Stožeru alžirske revolucije. Nemamo nikakvih kompleksa ni radi prošlosti, ni radi sadašnjosti, ni radi budućnosti. Bilo je hulja u našim redovima i ima ih svugdje, ali je bilo, ima i bit će genija, pa i poštenih ljudi u svim taborima. Ovi se i nude. Ja se neću bojati mobilizirati ih. A ti razmisli na šta mislim. Pa kako onda šutjeti u pogledu Fištrovića, i sličnih. Zato ćemo ih i braniti do groba, i padati ćemo tako, braneći se I MEĐUSOBNO. Tražimo sve, dajemo sve. Suditi ćemo si međusobno, ali i braniti od trećih, do kraja, do groba. Pa i onda kada ne bude imao pravo. Dosta nam je ropstva onih izvana i onih iznutra. Eto, Pero, pa ako možeš s nama, dođi, imat ćeš prijatelje u dobru i zlu. Pa kako smo Poglavniku, jednom u dekadenciji, između Mare, Višnje, Jose i drugova, rekao "njet" reći ćemo i našem budućem Političkom vodstvu, pa bio tko bio. Ne možemo skužinski ni pred Mačkom (**Mačekom, mo**), Markovićima (**Ante Marković, predsjednik UKA i HOP-a, mo**), ni pred Heferom, ni Oršanićima. (**Ivan Oršanić predsjednik Hrvatske Republikanske stranke koju je osnovao u Buenos Airesu 1951 godine, mo**) Amen.

Naš stav "vjernost za vjernost i do groba" ne znači da ćemo sada lupati po krepaloj kobili. Pa ni po Markoviću. Ako Fištrović odluči ići u Buenos Aires, pa htjedne razgovarati sa Heferom i Markovićem, slobodan je, jer su ti ljudi na teritoriju kojemu je na čelu. Kao i onaj u USA sa ostalima. Kao i pukovnici u Munchenu. (**Batušić i Pjanić, mo**) Ja sam baš poručio i Jeliću i Varošu, da razgovaraju sa ovima, jer ja i tako ništa neću učiniti bez njih tamo, kao ni Usa bez ekipe naše. Nismo militaristi, ali ćemo padati u obrani HRVATSKE VOJSKE, ali i u obrani EKIPE, i u obrani OSOBE. Bez toga nema sretna početka.

Nikom ne namećemo / U OVOJ FAZI / stega. Nu doći će vrijeme, kada ću ju trebati nametnuti. Nu

JEZGRU IZGRAĐUJENMO VLASTITIM UMOM, SNAGAMA I ŽRTVOM. Ne prodajemo se nikome, tko god bude razgovarao, razgovarati će sa EKIPOM I SNAGOM KOJU VEĆ IZGRAĐUJEMO. Jakima se daje pomoć. Tito i njegovi su ZAVRIEDILI pomoć, koju su dobili u svoje vrijeme. Nitko do nas te snage neće izgraditi. Pa zašto onda čekati. Ne anuliramo stare vrijednosti, ali novu borbu mislimo mi graditi na STVARNIM SNAGAMA, a ne na fikcijama i mistifikacijama.

Sada Ti imaš riječ.

Grli Te odani Ti Maks
potpis.

(Kasnije dolazi odgovor Pere Tutavca.)